

АРНЕТ ЛЕМ



БАРД



ИЗДАТЕЛЬСКА
КЪМА



ПРОДАДЕНА ПРИНЦЕСА

Една жена, родена за величие...
Един мъж, предопределен да властва...
Една страст, предречена да ги завладее!

Арнет Лем

Продадена принцеса

ПРОЛОГ

**Замъкът Олдкеърн,
Хайлендс, Северозападна Шотландия,
ранната есен на 1296 година.**

– Доведете ми момчето на месаря.

Гневният глас, долитащ иззад вратата, принадлежеше на Едуард Плантагенет, първият с това име, който бе предявил претенции към трона на Англия и последният, ако бе рекъл Господ, който протягаше ръце към короната на Шотландия.

Челото на Ривъс Макдъф се покри с капчици, пот, стомахът му се сви на топка. Момчето стисна колене, за да не хукне да бяга. Но накъде? Английските рицари изпълваха коридора и помещенията на долния етаж, а по стените на замъка патрулираха уелсци с готови за стрелба бойни лъкове.

– Доведи го тук, Броуди!

Една ръка сграбчи Ривъс за рамото.

– Хайде, момче – рече Броуди, шерифът на Елджин. – Спокойно, днес той вече се е наситил да избива нашите мъже.

Ривъс се надяваше да е така, защото не можеше да умре. Баща му се нуждаеше от него. Нямахме кой друг да точи касапските ножове или да се грижи за конете, да носи вода от извора.

Момчето се обърна и вдигна глава към Кенет Броуди. Умората премрежваше очите на шерифа, а лицето му беше нашарено от мръсотия. Върху косата му още личеше отпечатъка на шлема. Туниката му, без плетената броня, изглеждаше някак обикновена, а раменете му бяха добили ширината на нормален мъж.

Страхът на Ривъс се превърна в безсилен гняв, защото Кенет Броуди беше честен човек, който не понася онези, които престъпват закона и още по-малко онези, които не зачитат слабите. Бяха го лишили от власт, но поне му бяха пощадили живота.

Съдбата на Ривъс също беше несигурна.

– Защо ме вика английският крал?

– Не знам, Ривъс, но прислужникът го е чул да разпитва за простите момчета на Елджиншър. Хайде, влизай и го наричай „Ваше величество“.

– Като се приведе към него, шерифът прошепна:

– Но, помни, кралят е човек със задължения и отговорности, също като теб.

Думите на шерифа отекнаха в ушите на Ривъс, но щом вратата се отвори, смелостта му се изпари.

Облечен в плетена ризница, карирани панталони и бойни ботуши, кралят на Англия седеше на една скамейка до маса, отрупана с пергаменти. Някои казваха, че дългата му сянка се простира върху Шотландия. Сега Ривъс разбираше защо.

Кралят вдигна глава и го погледна свирепо. Ривъс с мъка потисна треперенето, което извикваше студът в тези сини очи.

– Ти ли си синът на месаря?

Като си наложи да говори бавно, за да не би гласът му да му изневери, Ривъс отвърна:

– Неговият син, Ваше Величество.

Кралят разви една карта и я затисна с една кама и ръкавицата си. Единият тъгъл на пергаментата се нави около пръстите на изцапаната с кръв рицарска ръкавица, но тежестта успя да задържи картата.

– На колко си години?

– На тринайсет, Ваше Величество.

– Мускулест си за възрастта си, а? Или ме лъжеш?

Ривъс лъжеше понякога. Да, лъжеше, но само когато се налагаше.

Кралят се изправи.

– Отговори ми, момче.

Надвесилата се над него фигура на английския монарх го плашеше. Ривъс смутено извърна поглед към богатата мебелировка, разкошните гоблени и лоените свещи, но скоро вниманието му се върна към мъжа, победил могъщите хайлендски кланове.

Като преглътна заседналата в гърлото му буца, голяма колкото яйце на чайка, той отговори:

– Не, Ваше Величество. Аз не лъжа. Попитайте когото искате.

Кралят започна да крачи из стаята. Тръстиките розозки хруптяха под тежките му ботуши.

– Искаш ли да станеш велик, Ривъс Макдъф?

– Аз почитам баща си, Ваше Величество.

– Казаха ми, че си от просто потекло.

– От просто потекло ли? – думите прозвучаха като скърцане. Ривъс се изкашля.

– Нямам титла, нито рицарско звание, нито бойни награди, Ваше

Величество.

– Но имаш достатъчно шотландска гордост, за да се задоволиш с остатъка от Уелс.

Думите на краля прозвучаха като обида. Ривъс не можа да измисли любезен отговор.

– Знаеш ли защо те извиках тук?

– Не, Ваше Величество.

– Можеш ли да четеш?

Що за странен въпрос? Синът на един касапин не се нуждаеше от писарски умения. Не беше хубаво кралят да се шегува така, – да лишава едно момче от достойнството му.

– Не, Ваше Величество. Не мога да чета.

– Много добре. Е, Ривъс Макдъф, реших да ти дам жена и искам да те видя под венчилото още днес.

Ривъс отстъпи назад, а объркването разстрои чувствата му. Да не би кралят да беше полудял?

– Жена ли?

– А също и този замък. Мислиш ли, че ще можеш да се справиш с управлението му?

Един грешен отговор щеше да бъде фатален.

– Ами шерифът Броуди?

– Той ще те съветва, докато станеш достатъчно голям, за да държиш тази твърдина покорна на мен. Какво ще кажеш?

– Кътбърт Макгиливри е крал на Хайлендс – изтърва се Ривъс. – Той ще поведе клановете на Чаплинг и те ще срутят стените на замъка.

Кралят сви ръка в юмрук и удари по масата с такава сила, че предметите, с които бе затиснал картата, подскочиха и пергаментът се нави отново на руло.

– Тогава аз ще размажа клановете на Чаплинг така лесно, както завоювах Елджиншър Чаплинг! – присмя се той. – Името на тези кланове не е достатъчно, за да стане Макгиливри крал. Тронът на Хайлендс е само една традиция, оставена в ръцете на зеленооки жени.

Изплашеният Ривъс отстъпи две крачки към вратата.

– Стой! – Гневът на краля отлетя така бързо, както бе дошъл. – И се запознай с невестата си.

Той остави Ривъс да зяпа глупаво и отиде до една странична врата. Отвори я и извика:

– Ела тук, момиче.

В стаята влезе една прислужница с рижави коси, прибрани под

плътно прилепнала шапчица. Прислужницата беше хубава но свой начин. Освен това беше достатъчно стара, за да може да бъде майка на Ривъс. Не можеше да се ожени за нея! Това със сигурност щеше да е грях.

Тя направи реверанс, после се обърна и погледна към вратата. Миг по-късно на прага се появи едно малко момиче.

Ривъс онемя от изненада. Момичето, което влезе в стаята, беше Меридийн Макгиливри, знаменитата принцеса на хайлендския народ.

Крале и кралици идваха и си отиваха, но от шести век, когато свети Кълъмба бе донесъл на шотландците християнството, всяко поколение на нейния род отглеждаше по една дъщеря със зелени очи и гарваново-черни коси. *Принцесата на Инвърнес*.

Почитана и обичана от шотландците, тя и само тя можеше да короняса съпруга си за крал на Хайлендс.

Но тя беше само на осем години. Ривъс не можеше да се ожени за това дете. Той се обърна изумен към краля.

– Хубава е, нали? – смигна му той. – Или, по-скоро, трябва да кажа, че е едно симпатично момиче?

Ривъс си помисли, че определението точно подхожда на Меридийн Макгиливри. Тя носеше червена туника, облечена над риза от толкова фина бяла тъкан, че през нея прозираха слабите ѝ ръце. Ръкавите и деколтето на дрехата ѝ бяха оброчени с петолитни цветя – символ на принцесата. На кръста ѝ бе завързан вълнен кариран шарф. Яркочервеното, синьото и зеленото се преплитаха в каре, което имаше право да носи само кралската фамилия на Хайлендс. Един ден нейният съпруг щеше да носи това специално каре.

Според старите жени, принцесата би трябвало да излъчва сияние, което да се разпръсква навред около нея. Но не и в този ден. Меридийн Макгиливри изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да повърне вечерята си. В яркочелените ѝ очи се виждаше мъка, а симпатичното ѝ лице бе пребледняло като след болест. Едната ѝ страна се загрозяваше от голяма синина. Нима бруталният крал я беше ударил?

Тя вдигна малката си ръка към синината на бузата, после примигна замаяно.

Ривъс разбра, че ако тя не седне веднага, ще се строполи на земята.

Трябваше да ѝ помогне. Той пристъпи напред, като се престори, че е стъпил на нещо остро – нещо, което често му се случваше. Изохка и като се сви на две, хвана крака си.

– Нямах ли обувки, момче? – попита го кралят.

– Не, Ваше Величество – без да откъсва очи от нея и като се

опитваше да я накара да разбере замисъла му, Ривъс отговори. – Искам да кажа, да, имам обуща, но само за църква.

– Но не и когато си на аудиенция при краля си! – мрачно промърмори кралят.

Ривъс се олюля и попита:

– Можем ли да седнем, Ваше Величество?

С болезнена усмивка кралят махна към пейката.

– Нека всички седнем.

Едуард се настани на единствения стол. Ривъс помогна на принцесата да стигне до пейката и сам седна до нея.

– Благодаря – тихо прошепна тя. – Страх ме беше да не припадна и да се изложя.

– Няма. Аз ще ти помагам.

– Много си любезен.

Тя миришеше на чисти дрехи, изпрани със скъп сапун. Беше просто едно момиче, което някой бе наранил. На Ривъс му се искаше да е по-голям и да умее да се бие с меч. Тогава щеше да завлече побойника на двора и да го накълца на парчета.

– Нищо ли няма да ми кажеш, Макдъф? – попита кралят.

Ривъс не можа да се сдържи и отново погледна към нея. Черната й като нощ коса се стелеше по гърба ѝ и се разливаше върху пейката. На сватбата си тя щеше да носи корона от листа на офика. В деня на венчавката дъщерята на Макгиливри щеше да поиска меча на баща си. А после с това церемониално оръжие, тя щеше да провъзгласи съпруга си за крал на Хайлендс.

– Да не си си глътнал езика? – рече кралят на Англия.

– Не, Ваше Величество – Ривъс погледна краля в очите. – Обаче принцесата е сгодена за наследника на граф Мори. Баща ѝ иска да се съюзи с него.

Едуард Плантагенет с въздишка почеса сивата си брада.

– Този избор не отговаря на плановете ми за бъдещето на Шотландия. Бракът между вас двамата ми допада.

– Не! – изстена червенокосата слугиня.

– Вън!

Заповедта на краля я накара да пребледнее. Ръцете ѝ трескаво се опитваха да отворят вратата и когато накрая успя, тя се втурна навън.

– Нещастни, високомерни шотландци – промърмори той.

– Но аз не мога да стана крал на Хайлендс – заяви Ривъс. – Аз съм син на месар.

– Точно така – дяволито кимна кралят, явно извънредно доволен от себе си. – И още сега ще се ожениш за това момиче.

Нима кралят не виждаше окаяното състояние на принцесата?

– Нея я боли, Ваше Величество.

– Разбира се, че я боли – извика той, достатъчно силно, та да го чуе чак епископът на Неърн. – Глупавият ѝ баща предпочете да я пребие от бой, вместо да я види омъжена за теб. Какво ще кажеш, Ривъс Макдъф, за тази жестокост?

Малките ѝ, блестящи като перли зъби, се бяха впили в долната ѝ устна. Плоските ѝ гърди се разтърсваха от ридания, които се мъчеше да овладее. Въпреки това момичето държеше брадичката си вдигната високо, а гърба изправен.

Принцесата на Инвърнес! Тук. Седнала толкова близо до Ривъс Макдъф, че той можеше да почувства топлината ѝ.

Изпълни го страхопочитание. Годишите на подчинение на властващите Макгиливри определяха състоянието му.

– Но баща ѝ е крал на Хайлендс.

– Кътбърт Макгиливри е крал на нищото. – Сините очи на Плантагенет се разшириха. Кралят сви десница в юмрук и я сложи върху гърдите си. – Сега аз властвам тук и ако смъртта, която си видял не е достатъчна, кълна се в свети Джордж, ще поведе отново хората си в бой.

Старите хора смятаха, че Англия може да завладее крайбрежието на Шотландия, но че никога не може да установи властта си над Хайлендс. Ривъс си помисли за просмуканото с кръв бойно поле, простиращо се само на един час езда от тях. Навсякъде край тях се виждаха доказателства за мощта на Англия. Телата на много хайлендци бяха струпани на високи купи и чакаха факлата, която да запали кладите. Отсечените глави на дузина старейшини на кланове стърчаха, набучени на копия край вратите на града.

Ривъс потрепери при мисълта за това, как се пропиляваше човешки живот и шотландско достойнство. Дали принцесата изпитваше същото? Изглеждаше така вгълбена в себе си, че Ривъс не можеше да разгадае чувствата ѝ. Къде ли бяха роднините ѝ?

– Къде е баща ѝ? – попита той.

– Оттегли се – изръмжа кралят. – Отиде там, където е мястото на всички страхливци. И така. Още днес се връщам в Англия, но ти заповядвам да вземеш това момиче за своя жена и да държиш този замък в мое подчинение.

Идеята да се ожени за легендарната принцеса на Инвърнес

изглеждаше напълно невероятна за Ривъс Макдъф. Управлението на замъка Олдкеърн не породило възражения. Така че Ривъс каза първото, което му дойде наум:

– Но тя е слаба като агне.

Едуард Плантагенет се изсмя и подметна:

– А пък аз се обзалагам, че ти си невинен също като нея. Да не са се свършили мераклиите моми в Елджиншър?

Намекът, относно мъжествеността му го засегна повече, отколкото Ривъс можеше да понесе. Той изду гърди и рече:

– Можех да имам дъщерята на коларя.

– Ривъс – прошепна принцесата, – не го оставяй да те подбуди към непокорство.

Кралят се изсмя и посегна към високата чаша с ейл.

– Може би в тебе има скрит огън, синко – той вдигна чаша в подигравателна наздравица, след това се обърна и излезе от стаята. Вратата се затвори зад гърба му, но гласът му се чуваше ясно. – Извикайте свещеник. Принцесата на Инвърнес ще се венчае със сина на месаря.

В залата избухна смях.

Вцепененият от напрежение Ривъс взе ръката на момичето. Беше хладна, малка и мека.

– Моля да ми простиш, принцесо.

– Не е твоя вината, Ривъс.

Гласът ѝ, макар и слаб, прозвуча като пролетен вятър, шумящ в клоните на офиките. Тя вдигна глава към него и го погледна открито със зелените си очи. Ривъс нямаше думи да опише красотата ѝ. Още от люлката бяха ѝ угаждали и се бяха грижили за възпитанието ѝ. Тя никога не бе спала на влажна постеля.

Очите ѝ се плъзнаха по износената му дреха и закърпените чорапи.

– Знаеш, че ние сме само пионки.

– Пионки ли?

– Като ме омъжва за теб, английският крал се опитва да сложи край на легендата за принцесата на Инвърнес. Синът на един касапин не може да властва над Хайлендс.

Тя изглеждаше толкова зряла. И отчаяна. Трябваше да повдигне духа ѝ.

– Но майка ти би могла да има друга дъщеря. Очите ѝ плувнаха в сълзи.

– Тя няма да има други деца. Боя се, че съжалява, че ме е родила.

Ривъс почувства как сърцето му се свива.

– О, не! Ти си толкова хубава. Сигурен съм, че тя те обожава. Както всеки друг в Хайлендс.

Ъгълчетата на устните ѝ се извиха в тъжна усмивка.

– Толкова си наивен, Ривъс Макдъф!

Наистина Ривъс се чувстваше като дете. Странно, защото беше пет години по-голям от нея и при това беше момче.

– Баща ти е избягал от краля на Англия.

– Избягал ли? – Тя поклати глава. – Истината е, че той отстъпи и се скри в безопасност на Черния остров.

– Тогава как се оказа в ръцете на краля? Брадичката ѝ потрепери.

– Баща ми и майка ми ме дадоха на него.

Ривъс не намери нищо смислено, което да каже в отговор на новината за тази безсърдечна постъпка. Запита я за дома ѝ, за приятелите ѝ и за любимите ѝ занимания. Тя се отпусна и заговори свободно. Влезлият през страничната врата дребен мъж я прекъсна. Беше облечен с къса, черна наметка, но не се държеше като слуга. В ръката си имаше халба.

В миг принцесата придоби царствена осанка.

– Томас, какво правиш тук? Ако кралят на Англия те види тук...

– Ш-шт! – Мъжът се приближи и дребните му очички няколко пъти се преместиха страхливо от Ривъс към вратата и обратно. – Донесох ви нещо освежавашо, лейди Меридийн.

– Защо не го донесе Мойра?

Той бутна халбата в ръката ѝ.

– Тя има други задължения. Важни. Хайде, изпийте го. Това е любимата ви ечемичена отвара.

Принцесата се поколеба. Ривъс усети, че трябва да каже нещо, но какво?

Като побутна ръката ѝ, мъжът добави:

– Мойра подготвя бягството ви. Ще ви трябват сили за пътуването до дома. А вие искате да си отидете у дома, нали, милейди? Майка ви тъгува за вас и чака завръщането ви.

Очите ѝ погледнаха изпитателно към Ривъс, сякаш търсеше окуражение. Какво можеше да ѝ каже той? Че трябва да се откаже от правото, което имаше по рождение и трябва да се омъжи за един прост момък?

– Лейди Меридийн – подкани я мъжът, когато тя нарече Томас, – помислете за вашите хайлендци. Те ви очакват. Подкрепете се, за да мога да ви заведа у дома.

В очите ѝ просветна надежда.

– Уилям. Той ме обича – едва чуто промълви тя, отпи и се

разкашля.

Томас погледна към вратата.

– Не се безпокойте, лейди Меридийн. Английските дяволи ще опитат вкуса на поражението. Баща ви се закле в това – каза той и побърза да излезе от стаята.

Принцесата наведе очи към халбата и попита:

– Ще предадеш ли мен и Томас?

Открай време романтичната легенда за принцесата се предаваше от поколение на поколение. Тя трябваше да продължи, дори ако Ривъс рискува живота си за това.

– Не, кълна се в честта си. Дори ако избодат очите ми.

Лицето ѝ се сви в болезнена гримаса. Тя облиза устни и постави халбата на масата.

– Къде живееш?

Последното, което бе очаквал от нея в този момент, беше приятелски разговор. Но, в края на краищата, тя беше научена на маниери, подобаващи на благородниците. А Ривъс беше възпитан в бедност.

– Живея зад обора на касапницата. Но кралят каза, че ще ми даде тази крепост. Ако останеш, ще се науча да те пазя. Ще стана войник.

– Имаш ли меч?

– Не, но баща ми ще ми даде неговия.

– Никога не съм разговаряла с месар. Добър ли е баща ти?

Гърдите на Ривъс се изпълниха със семейна гордост.

– Достоен е за крал, само дето...

Вратата се отвори рязко и в стаята влязоха кралят, свещеникът и шерифът.

– Елате – рече им Едуард Английски. – Църквата е подготвена.

Документите бяха подписани, а собствеността прехвърлена за време, по-кратко, отколкото е нужно, за да се одере заек. С всяко движение принцесата ставаше все по-немошна. Коленичила до Ривъс в параклиса, тя повтаряше думите на свещеника, но гласът ѝ не беше уверен. Тялото ѝ се олюляваше така често, че Ривъс я прегърна през кръста, за да я задържи.

Той пое управлението на замъка Олдкеърн, но мислите му оставаха изпълнени от момичето до него. Точно когато свещеникът нравеше кръстния знак, тя се отпусна и падна в ръцете на младоженеца.

Лицето ѝ бе пребледняло като на смъртник, а черната ѝ коса се стелеше по пода. Нежната ѝ, бяла ръка лежеше безжизнено върху камъните.

– Принцесо? – стреснат Ривъс я повика.

Тя простена и той вдигна умолителен поглед към краля.

– Какво ѝ стана? – Едуард се наведе над нея и подуши дъха ѝ. – Забога, отровена е!

Грабна я на ръце и побърза обратно към замъка. Отнесе я в господарската стая и метна свиреп поглед към Ривъс.

– Ще те хвърля на кучетата заради това, Макдъф.

Тя протегна ръка към краля. Бледността на пръстите ѝ се откри от върху ярката му мантия.

– Не винете Макдъф. Беше Томас, един от хората на баща ми. – Погледът ѝ се извърна към страничната врата. – Ето там.

Шерифът Броуди отвори широко вратата, но се сепна. Червеноколата жена лежеше с прерязано гърло в локва кръв.

– Отишъл си е, Ваше Величество. Кълна се, не знаехме, че е тук.

Макар лицето му да бе почервяло от гняв, кралят заговори спокойно.

– Слушай внимателно, Меридийн от Инвърнес. Ще те подслоня на място, където тези шотландски зверове никога няма да те намерят.

– Зверове – повтори тя, но гласът ѝ секна и очите ѝ се затвориха.

– Да, момиче – кимна кралят. – Всеки мъж с капка шотландска кръв е звяр.

Отчаяният Ривъс я разтърси леко.

– Събудете се, лейди Меридийн.

Тя изохка, стисна се за стомаха и се преви.

– Дано се продънят в ада хората, които използват деца във войната.

Скован от ярост, кралят извика на стражите си да доведат лекаря му.

– Благодаря ти, Ривъс Макдъф.

Произнасянето на името му накара Ривъс Макдъф да погледне надолу.

Принцесата изглеждаше зле и на умиране, а той беше само един смирен син на касарин. Бяха му дали тази крепост и това изключително момиче. Но той беше твърде млад, за да опази което и да е от двете. Сълзи от смущение замъглиха погледа му. Потърси думи, с които да я утеши.

– Няма да умреш.

– Не. Отпих само глътка. Ще се оправя.

Семейството ѝ беше я предало. Но сега тя принадлежеше на Ривъс и щеше да живее. Душата му литна.

– Всичко ще се оправи, ще видиш – неуверено додаде той.

Тя погледна към краля, който разговаряше със свещеника и с шерифа Броуди. После бръкна под колана си и измъкна една книга.

– Ето, вземи. Трябва да я скриеш или да я върнеш на майка ми.

– Какво е това?

– Това е Заветът на принцесата. Той не трябва да попада във вражески ръце.

По-голяма от ръката му и все още топла от допира с кожата ѝ, книгата беше с дървени корици, украсени с древни символи. Ривъс я мушна под туниката си.

– Ще я пазя като очите си.

Една сълза се откъсна и се търкулна по бузата ѝ.

– Само кралят на Англия може да ме опази от шотландските зверове.

Изведнъж Ривъс посърна. Тя му принадлежеше. Така беше рекъл свещеникът. Документите бяха подписани. Семейството ѝ се бе опитало да я убие и крал Едуард мислеше, че ще го направят отново. Искаше да я отведе в безопасност.

– Сега не мога да те защитавам, но ще се опитам да усвоя военските умения. Някой ден ще дойда за теб, милейди – закле се той. – Когато стана готов, ще дойда за теб.

– О, Ривъс, не чу ли заплахите на краля? Никога няма да ме откриеш. Това, което се случи днес, не беше истински брак. Повторих думите, само защото кралят ми беше заповядал.

Решителността отекна като барабанен удар в Ривъс. Свещеникът ги бе обрекъл пред Бога. Принцесата на Инвърнес принадлежеше на Ривъс Макдъф.

Изведнъж се бе сдобил с отговорностите на мъж и задълженията на съпруга.

– Кълна се в душата на всички Макдъф, които някога са ходили по тази земя – ще дойда за теб.

ГЛАВА ПЪРВА

Тринайсет години по-късно, Абатството Скарбъроу, Северен Йоркшир, Англия.

– Събуди се!

Прошепнатата заповед изтръгна Меридийн от дълбокия сън. Груба мъжка ръка запуши устата ѝ. Палецът и показалецът му стискаха носа ѝ и почти не ѝ позволяваха да диша.

За миг си помисли, че е баща ѝ. Грубите му думи, ръката му, която ѝ причиняваше синини, безразличието му към детето, което копнееше за любов.

Като се отърси от този спомен, тя потисна страха си и изви очи, като се опитваше да зърне лицето на мъжа, надвесил се над нея. Видя само огромна сянка, забулена в мрак. В отчаянието си впи зъби в ръката му. Мъжът изпъшка и отдръпна ръка.

– Мълчи – просъска той – или ще изложиш на опасност останалите.

Тя пое дълбоко въздух с намерението да извика. Но кого? Ана, деветнайсетгодишната шотландска благородничка, която заемаше съседната стая? Не, не Ана. Или стария прислужник, на когото му трябваше бастун, за да се придвижи от градината до хамбара? Не, и него не. Сестра Маргарет бе заминала предишния ден за Феърхоуп и бе взела стражите със себе си. Нямахме никой, който да се противопостави на този натрапник, освен самата тя.

– Махни се, грубиян такъв!

– Ш-шт!

Тя размаха ръце напосоки в мрака и изпита моментно удоволствие, щом успя да стовари върху му солиден юмрук.

Непознатият изруга и притисна ръцете към тялото ѝ, после я претърколи, като я омота в завивките. Мъжът нахлузи на главата ѝ мека вълнена качулка и я притегна леко около шията. После я вдигна на ръце и я праметна през рамото си.

Завързана като гъска, приготвена за клане, Меридийн се люлееше и друсаше безпомощно при всяка крачка, която той правеше. Но накъде? Къде я отвеждаше и защо?

Тя се изви и се опита да освободи ръцете си, но не успя. Започна да ритя и да се гърчи. Мъжът не ѝ обърна внимание. Хватката му беше

силна, но не чак толкова, че да я нарани. Ако смяташе да я насили, явно бе решил да го направи някъде другаде през свободното си време.

Но защо точно нея? Тя вече не беше важна особа. Легендата за принцесата беше един забравен обичай. Дори самата Меридийн знаеше малко за това, което ѝ се полагаше по рождение.

В манастира имаше по-привлекателни момичета, богати девойки от знатни фамилии, с достатъчно пари, за да платят откуп или със земи, които да привлекат кандидати за женитба.

Изведнъж истината просветна в ума. Меридиан не знаеше дали да се смее или да плаче. Този разбойник я беше взел за някоя от богатите наследнички, които наричаха абатството Скарбъроу свой дом. Трябваше да му обясни, че бе сгрешил. След това щеше да му се изсмее в лицето.

По страните ѝ се стичаше пот, а гърлото ѝ се напрягаше за глътка въздух. Ако продължаваше да се бори щеше да се задуши, така че Меридийн спря и се ослуша. Чуваше се само приглушеният звук на дишането му.

Няколко секунди по-късно чу познатото скърцане на задната врата. След това непознатият я вдигна високо върху гърба на пръхтящ, неспокойно пристъпващ кон. Ръката му я притисна към седлото и конят тръгна напред.

При първа възможност да говори щеше да съобщи на този грубиян каква глупава грешка бе сторил. Каквато ѝ печалба да очакваше за подлостта си, нямаше да получи и пукната пара, защото никой нямаше да плати откуп за Меридийн Макгиливри. Самата идея беше смехотворна. Народът на Шотландия я бе изоставил.

Искаше ѝ се да разпори този грубиян от горе до долу и ако не я върнеше незабавно, щеше да го стори.

Мина сякаш цяла вечност, преди да долови миризмата на морето. Мъжът отново я вдигна и я понесе на ръце. Щом той премина по някаква дъска, стъпките му отекнаха глухо. Чуваха се крясъците на чайки в нощта.

След кратко спускане по стълба, Меридийн бе оставена върху нещо меко. Дано да не беше легло. Дано не възнамеряваше да я насили, преди да е успяла да му обясни грешката.

Лекото полюляване потвърди предположението ѝ за това, къде се намират. На кораб. С разтуптяно сърце тя се освободи от одеялото и смъкна качулката от главата си.

Той я бе завел в малка каюта. *Той.*

Похитителят ѝ стоеше с гръб към нея. Нищо чудно, че я бе носил с

такава лекота. Беше висок и як като столетен дъб. Носеше дълго черно наметало и ботуши, украсени с древни шотландски символи. Като дете Меридийн се бе учила да рисува същите тези шарки.

В главата ѝ се надигна един спомен – образ на млад мъж, на босоног момък, който се бе държал като принц и ѝ бе обещал да стане достоен за нея.

Прониза я странно усещане.

Като засили пламъка на фенера, той се обърна към нея.

– Меридийн.

Тя ахна от изненада. Тези дълбоки, кафяви очи, този пламтящ поглед и приковаващи мъжествени черти можеха да принадлежат само на един човек – на нейния съпруг, Ривъс Макдъф.

Главата ѝ се замая и тя притисна ръце към гърдите си, за да потисне треперенето.

Той свали наметалото си и карираната му дреха, оцветена в червено, синьо и зелено, ѝ подсказа нещо друго, също тъй немислимо. Синът на месаря се бе провъзгласил за крал на Хайлендс и сега бе дошъл за своята кралица.

Не искаше изобщо дори да мисли за това и не смяташе да играе каквато и да е роля в шотландската политика, така че с лекота си придаде безразличен вид.

– Закле се да обединиш клановете. А сега отправяш към баща ми претенции за хайлендската корона.

Светлината на фенера проблесна в русата му коса и ѝ придаде оттеък на слънчеви лъчи.

– Да. Повечето от клановете го изоставиха. Той разори хората си, за да плаща на наемната армия.

За нея Шотландия значеше лукавство, предателство и земя, осеяна с трупове. Шотландия значеше изплашени момичета, чиито бащи ги биеха, а после слугите тровеха. Единствено английският манастир бе предложил на Меридийн убежище и я бе спасил от спомените за ужасяващото шотландско наследство. Манастирът ѝ бе предложил храна и топлина. Бе я предпазил от глада и студа.

Стомахът ѝ се сви на топка.

– Баща ми е постъпил типично по шотландски.

– Не е честно да презираш всички ни, заради неговите престъпления.

Острите нотки в заповедническия му глас пробудиха у нея тъжни спомени за шотландското чудовище, което бе владяло детството ѝ.

Стражи пред всяка врата. Въоръжени войници, които я придружаваха, дори когато отиваше на църква.

Тя потрепери, но не беше от студ, защото разпаленият мангал бе отоплил малката каюта. Не си спомняше кога за последен път бе мислила за баща си, а кошмарите ѝ бяха изчезнали още преди години.

– Доколкото го познавам, баща ми е в състояние да наеме дори легион татари.

Съругът ѝ отиде до огъня и протегна ръце, за да се стопли. Единственият път, когато бе видяла Ривъс Макдъф, той беше раздърпан и мърляв. По един очарователно рицарски начин се бе осмелил да предизвика гнева на Едуард, за да спаси достойнството ѝ.

– Не трябва да се страхуваш от баща си. Той повече няма да те нарани.

Дали войната и очакванията за власт бяха променили учтивия момък, за когото я бяха принудили да се омъжи преди години? Вероятно. Това отново предизвика гнева ѝ. Така както църквата обучаваше свещеници, Шотландия превръщаше невинните момчета в бойци. Това беше само една от многото причини, поради които презираше родината си. Причина, заради която, може би все пак щеше да извини Ривъс, ако самата тя не беше толкова възбудена.

С мъка овладя страха си и додаде:

– Как ме откри?

– Получих вест от загрижен приятел.

Меридийн бе напуснала Шотландия толкова отдавна. Бе убедена, че вече е забравена, както самата тя, така и традицията, която я свързваше с народа ѝ. Някой подлец бе разкрил местонахождението ѝ.

– Приятел ли? Предполагам, че говориш за някой, който ти е помогнал да ме отвлечеш.

– А щеше ли да дойдеш доброволно?

Абсурдността на този въпрос я накара да се усмихне.

– Разбира се, но само ако ми бяха порасли перки и люспи и се бях влюбила в морската вода.

Отговорът ѝ го сепна и той я погледна изненадан, с леко отворена уста и смутени очи.

– Този въпрос е важен, Меридийн.

– Поне за теб, предполагам.

– Заклех се, че ще дойда за теб.

Той кръстоса ръце пред гърдите си и на китките му се видяха чифт златни гривни.

Дори за миг тя не бе приела на сериозно обещанието му, но като се имаше предвид мощната му осанка и властното му държание, явно той бе взел присърце клетвата си.

– Кога се сдоби с бойните гривни?

Той стисна челюсти и заби поглед надолу.

– Бях само на петнадесет години.

Две години, след като се бе оженил за нея, Ривъс Макдъф бе станал войник, изцапан с кръв. Но все пак зад мъжествената фигура тя можеше да открие момчето, което се бе заклело по-скоро да пропадне в ада, отколкото да я предаде.

Проклет да е, задето развали този хубав спомен. Проклет да е, задето бе взел на сериозно брака между две деца. Проклет да е и тя, задето се бе оставила да попадне в ръцете му. Шотландците бяха отровили детството ѝ. Нямаше да им позволи да омърсят бъдещето ѝ. Особено Ривъс Макдъф.

– Сякаш съжаляваш за убийството на първия си противник.

Той дръпна надолу ръкавите на дрехата си, за да скрие гривните.

– Признавам, че бих предпочел да градя, вместо да руша – една идея, широко разпространена днес сред хайлендците.

Хайлендци! Стомахът на Меридийн се сви. Това бяха все брутални хора, които я бяха били, а после я бяха захвърлили. Трагичният обрат на събитията я бе натъжил, но сърцето и умът ѝ отдавна бяха забравили родината. Като сираче в Англия тя се бе опитала да изтрие от паметта си спомена за грубия народ и баша си, който бе пратил свой човек да я отрови.

– Какво си ти всъщност? – предизвика го тя. – Нерешителен хайлендски воин, който иска да стане фермер? Да не би да очакваш да ти повярвам?

Гневният ѝ тон го накара да трепне. Преди да ѝ отговори смутено намести колана си, на който висеше меч.

– Нима си мислила, че ще престъпя клетвата към теб?

Като се бе обявил за претендент за хайлендския трон и като връщаще Меридийн в Шотландия той бе надхитрил всички хайлендски старейшини и вече мъртвия крал на Англия, който бе изпратил Меридийн в безопасност. Въпреки всичко Ривъс Макдъф се бе устремил към славата.

Беше обречен да се къпе сам в блясъка ѝ.

– Не съм мислила много за теб, Ривъс. Твоята клетва беше младежко обещание към принцесата на Инвърнес, страдаща от въздействието

на отровата. Освобождавам те от клетвата ти.

– Но аз не искам това.

„Бъди внимателна – каза си тя, – бъди логична и се опитай да го накараш да те разбере.“

– Убедена съм, че каузата ти е справедлива, но въпреки това няма да се върна в Шотландия.

Небрежно, сякаш я питаше дали иска хляб с мед, Ривъс подхвърли:

– Защо не?

Тя скръцна със зъби и се опита да задържи погледа си настрани. Не можа.

– Не изпитвам нищо друго, освен омраза към Хайлендс.

– Ами твоето задължение?

Годините отчуждение от народа, комуто тя не бе нужна за нищо повече, освен за една церемония, бяха укрепили волята ѝ. Нямаше да позволи на един хубав и предприемчив шотландец да я пречупи.

– Задължение ли? Аз бях изоставена.

– Меридийн, аз никога не съм те изоставял.

Нима той се бе превърнал във фанатик? Тази възможност я изплаши. Той се чувстваше свободно в компанията ѝ, дори след като я бе отвлякъл. Беше ѝ приятно да се вглежда в него – правилни черти, силно тяло и пълни с живот кафяви очи.

Не. Не искаше нищо от това.

– Не е трябвало да си правиш труда. Моят живот е в Англия. Там се чувствам добре.

Той кимна състрадателно и дългата му коса се разпиля над раменете му.

– И Ана каза, че мислиш така.

Фамилиарното му споменаване на момичето я сепна. Меридийн усети, че я обзема страх за приятелката ѝ. Ана беше в манастира само от няколко месеца. Тихо, срамежливо момиче, което стоеше плътно до Меридийн, подобно на котка до рибарска сергия.

– Какво си направил с нея?

– Братовчед ѝ я настанява в друга каюта.

– Братовчед ѝ ли? Не е възможно да познаваш нито Ана, нито някой от клана ѝ. Те са от Съдърленд.

Ривъс се замисли и се втрени продължително в босия ѝ крак. Меридийн си помисли, че няма да отговори. Изглежда не бе свикнал да обяснява действията си – още една отличителна черта, присъща на шотландските старейшини.

След известно време той додаде:

– Човек си създава приятели.

Обзе я странно чувство. Ако той си бе намерил приятели сред Съдърлендови, чиито земи лежаха далеч на север, значи Ривъс бе сторил повече, от това само да отправи предизвикателство към баща ѝ. Той бе настроил срещу Макгиливри останалите хайлендски кланове. Решителен ход.

– Един Макдъф не би трябвало да си търси приятели сред клана Съдърленд. Те са ни врагове от стотици години.

От него лъхна увереност.

– Аз, Макдъф, го направих.

Той можеше да търси съюзници чак докато архангел Гавраил надуеше отново тръбата си, но не би могъл никога да сложи хайлендската корона. Не и без нея, Меридийн, и в това се криеше силата ѝ.

– Не ме е грижа, дори ако папата ти е приятел. Няма да дойда с теб.

Втрещеният му поглед я прониза.

– Животът ти в Англия свърши, Меридийн. – Корабът се раздвижи, явно отделяйки се от пристана. – Тръгваме за Елджиншър.

Тя се втурна към вратата. Ривъс ѝ препречи пътя и я хвана. Притисната към него, тя го заудря с юмруци по гърдите, после прехапа долната си устна, за да съдържи сълзите си. Ривъс миришеше на вълна, сред която е било поставено изсушено изтравниче – един мирис, който ѝ навя тъжни спомени от детството.

В никакъв случай нямаше да се върне.

– Престани да ми се противопоставяш, Меридийн.

– Мразя те, и теб, и всички останали.

Ръцете му нежно притиснаха гърба ѝ, сякаш той успокояваше болното дете.

– Ще видиш, че хората са се променили.

Меридийн се освободи от прегръдката му, изненадана от затишието в собствената си душа.

– Не ме е грижа.

Ако решителността имаше изражение, то можеше да бъде открито върху лицето на Ривъс Макдъф. В очите му блестеше честност, а ръцете му бяха разтворени в искрена молба.

– Те са добри хора, които вярват, че ти ще промениш живота им. Аз също го вярвам.

Тя почувства силата на волята му. Опита се да го отблъсне, но въпреки това беше прилепнала към него като лишей към мокра скала.

Държанието на Ривъс беше съпроводено от непринудена грация на човек, роден да владее и задължен да завоюва.

Въпреки това, когато стана дума за Шотландия сърцето ѝ остана пусто.

– Значи те очаква разочарование.

– Защото съм само един нещастен син на месар, който някога се унижи пред краля на Англия?

Това бяха нейните думи, които тя бе доверила преди време на една жена, която бе считала за своя приятелка. Степента, до която той бе проникнал в живота ѝ поразил Меридийн.

– Ана е била твой шпионин!?

Гордост обля мъжествените му черти. Изведнъж той сякаш стана прекалено голям за тясната каюта.

– Баща ѝ е мой васал:

Значи могъщите Съдърлендови бяха отишли дотам да се закълнат във вярност на Ривъс Макдъф? Тази идея противоречеше на всякаква логика и традиция. Клановете често се съюзяваха с обща цел. Но когато целта бѐдеше постигната те се сплотяваха около старейшините на клановете. Клетвата за вярност предполагаше постоянен съюз и ако Съдърлендови бяха готови да се подчинят някому, тогава те трябваше да коленчат пред баща ѝ, кралят на Хайлендс. Не пред Ривъс Макдъф.

Насоката на мислите ѝ я обезпокои.

– Не искам да вземам участие в бъдещето на Шотландия.

– Стига си се противила. Отиваме си у дома.

– *Ти* си отиваш у дома.

Някой почука на вратата. Ривъс я отвори и Меридийн в недоумение проследи с поглед двамата моряци, които внесоха книгите и останалите ѝ вещи. Ривъс тихо каза нещо на моряците. След малко те внесоха в каютата умело изработен сандък.

Когато моряците излязоха, Ривъс плъзна поглед по нощницата на Меридийн.

– Това е новият ти гардероб, милейди. Сигурен съм, че ще искаш да облечеш нещо по-удобно и топло. Навярно си спомняш, че по това време на годината в Хайлендс е хладно...

Едва сега тя осъзна как беше облечена. Ривъс ни най-малко не се бе обезпокоил, че тя е облечена само с нощница. Дори напротив, бе се държал напълно незаинтересовано. Това я озадачи.

– Ти, коравосърдечно, себично чудовище!

Той въздъхна, а изражението му се смекчи и неочаквано ѝ върна

спомена за уязвимия младеж, какъвто тя го помнеше.

– Трябва ли да се държа жестоко с теб? – запита я той. – Трябва ли да те заключа и да вляза в ролята на тиранин?

Като момче, той бе единственият шотландец, който бе погледнал отвъд легендата и бе видял изплашеното момиче, което беше принцесата. Но този любезен момък се бе превърнал в амбициозен и очарователен мъж.

Тя сви ръце в юруци.

– Не се съмнявам, че си се усъвършенствал в тиранията.

– Какво е това? Нима принцесата на Инвърнес проявява дребнавост? Това не ти подхожда – той й се усмихна закачливо. – Всъщност по душа съм невинен като агънце.

Думите му я разсмяха, защото изглеждаше точно като човек, който се домогва да стане крал. Нямаше да получи короната от нея. Баща й щеше да я носи, докато звездите не паднеха в морето.

– Ти си безсърдечен. Защо иначе би ме държал против волята ми?

Ривъс възседна сандъка и щракна месинговата му ключалка. Удобната му поза даваше невярна представа за намеренията му.

– Защото ти си моя жена и си задължена да служиш на народа на Хайлендс.

Гневът й премина в несдържана ярост.

– Значи ти очакваш от мен просто така да отида при баща си и в присъствието на целия клан Макгиливри да поискам от него да се оттегли от трона в твоя полза, като ми предаде церемониалния меч?

– Само ако ще мога да се справя. – Той стегна ръцете си и издутините на мускулите му изпънаха шевовете на дрехата. – Уверявам те, че съм прекарал последните тринайсет години в приготовленията точно за това събитие.

Но за да се властва над хайлендските кланове бе нужно нещо повече от войнска доблест. Щяха да са му необходими търпение, честност и конкретни планове за бъдещето. Съмняваше се дали Ривъс имаше кое да е от тях. На какво бе способен един похитител?

– Приготовленията ти са били напрасни.

– Жените от Елджиншър ще те подкрепят, когато предявиш правото си над меча на Чаплинг.

Чаплинг. Това беше стара дума, значеща единство.

Предполагаше се, също така, че мъжът, който носи короната на Хайлендс, е старейшина на клана Чаплинг. Обърканата Меридийн разтри слепоочията си.

– Жените на Елджиншър ли? Какво общо имат те с короната на Хайлендс?

– Те ще те придружат до Инвърнес и ще застанат зад теб, когато поискаш меча от баща си. За тях това пътуване е като поклонение, което те копнеят да сторят.

Поклонение ли? Думата извика някакъв стар, объркан спомен, но образът беше твърде неясен, за да си го припомни изцяло. На този фон изпъкваше един мъж – баща й.

– О, не, аз никога не ще стъпя на бащината си земя. Нито заради теб, нито дори ако ми обещаеш място в рая.

– Ти петниш честта на жените, които са се заклели да споделят пътя ти.

Жените. Група непознати, които очакваха от нея да поиска от баща си короната на Хайлендс и след това да я дари на Ривъс Макдъф. Дори ако й обещаеха място от дясната страна на Господа нямаше да се срещне с баща си. Той бе предпочел по-скоро да я види мъртва, отколкото да я остави да се омъжи за човек, когото не беше избрал. Баща й – едно чудовище. Шотландия гъмжеше от такива зверове.

Сякаш прочел мислите й, Ривъс додаде:

– Баща ти няма да те омърси с присъствието си. Имаш честната ми дума.

Ненужното му рицарство я разгневи, дори повече от егоистичното му желание.

– По дяволите, шотландската гордост!

На Ривъс му се прииска да я разтърси, да я наругае, загдето искаше да се откаже от правото, което й се падаше по рождение. Дълбоко в сърцето си бе стаил надеждата, че тя ще се върне доброволно у дома, в Шотландия и ще подири съдбата си. Бе подценил дълбочината на чувствата й и се бе заблудил в собственото си отношение. Никога повече нямаше да прави тези грешки.

– Стига си се противила, Меридийн.

– Стига си се заблуждавал, Ривъс.

Беше си представял как ли ще се почувства, когато тя произнесе името му, но не бе очаквал да чуе презрение.

Една принцеса на Инвърнес трябваше да стои над сприхавостта. Смяташе да я ухажда – една грешка, която бе сторил от гордост.

– Почакай малко и ще видиш, че съм прав.

– Почакай малко и ще обърна всичко наопаки. – Тя се изправи и застана толкова близко до него, че роκлята й се отърка в коленете му. –

Ще настроя камериерката срещу прислужника ти. Ще обиждам готвачката, докато не я накарам да напусне. Публично ще обвиня стюарда ти, че краде. – Хубавите й ноздри се бяха разширили и дори косата й сякаш потрепваше от несдържания ѝ гняв. – Когато свърша сам ще ме молиш да се махна от Шотландия.

За Бога, тя ставаше нахална, а яростта ѝ го привлече като попътен вятър в платната. Слугите му бяха готови да последват принцесата на Инвърнес дори сред адските огньове. Години бе загубил, за да ги обучи така. Нямахше начин да разбие домакинството му. Идеята извикваше само смях.

– Спести си неприятностите, Ривъс. Върни ме в манастира още сега.

Перспективата да обуздае нрава ѝ докосна някаква нишка в душата му. Но първо трябваше да привлече вниманието ѝ.

– Много добре. – Тя се отпусна, докато не чу продължението на думите му. – Ще те върна в манастира, когато първото ни дете стане достатъчно голямо, за да може да пътува. Дори сам ще те придружа дотам.

– Ти си луд – извика тя и посочи вратата с тънкия си показалец. – Вън!

Изглеждаше толкова страховита, така решителна по свой начин. От мига, в който бе смъкнала качулката си и обгръщания я чаршаф, Ривъс беше зашеметен от промените, настъпили у съпругата му. Като дете Меридийн бе изглеждала ефирна с момичешката си красота, но годините бяха превърнали принцесата в кралица. Луничките и любопитният поглед бяха си отишли и бяха отстъпили място на безупречната кожа и решителните маниери.

Тя щеше да го дари със синове, които щяха да убият дракона на несправедливостта. Щеше да му даде дъщеря, която да продължи най-романтичната шотландска легенда. При късмет тя щеше да му даде години на любов и щеше да му помогне да понесе по-леко теглото на дълг си. Той желаше всичко това и то от нея.

– Стига си ме зяпал, ами се махай оттук.

Нямахше да може да я възпре само с груби думи.

– Предполага се, че един съпруг може да гледа жена си – за по-голям ефект той добави. – И други работи.

Тя преглътна и облиза устните си, а очите ѝ заблестяха разтревожено.

– Ще ме похитиш ли?

Думите ѝ го сепнаха.

– Мислиш, че ще те насили ли?

Тя огледа каютата. После го изгледа с поглед, пълен с ирония.

– Мисля, че силата е средство, с помощта на което решаваш проблемите си.

Ривъс възпря усмивката, която извика хитроумната ѝ логика. Господи, с удоволствие би си разменял остроти с нея, докато я подмами обратно в шотландската кошара.

– Не се отчайвай. Ще те похищавам често и с удоволствие, стига веднъж да вземеш меча на Чаплинг от баща си и да ми го дадеш.

Тя се отпусна и преметна през рамо дългата си до кръста коса.

– Рицарството ти си има обяснима причина. Няма да потърсиш съпружеските си права сега, защото принцесата трябва да бъде непорочна, когато поиска меча от баща си, за да го предаде на съпруга си.

Гвореше за принцесата така, сякаш ставаше дума за някой друг. Ривъс смяташе това също да промени. За сега беше признателен, че поне бяха засегнали темата за нейния дълг.

– Не забравяй, че сърцето ти също трябва да бъде чисто.

Тя го погледна изкосо.

– Откъде знаеш толкова много за традициите, свързани с принцесата?

Младият мъж бе запечатал в паметта си всяка дума от Завета на принцесата. Трябваше ли да ѝ каже, че бе взел присърце отправената ѝ преди много време молба да пази свещената книга? По-късно, може би. Засега щеше да подбира внимателно думите си.

– Говоря за неща, които всеки мъж би желал от жена си.

– Нищо няма да получиш от мен.

– Напротив. Ти ще ми дадеш меча на баща си.

А след това щеше да я изкъпе с изтравниче.

Тя го изгледа от разбърканите кичури на косата, през символите на ранга, които красяха китките му, до бойните му ботуши. Устните ѝ се извиха в разбираща усмивка, която ѝ придаде съблазнителен вид.

– Ривъс Макдъф, дори ти да беше единственият ми шанс да си взема съпруг, бих предпочела да вляза невинна в гроба.

Той се бе държал прекалено нагло, но не знаеше как иначе да постъпи, а и сега вече нямаше път назад.

– Аз съм твоят избор, докато не отидеш в гроба.

– Жалко, че майка ти не е отишла непорочна в гроба.

Смехът заплашително се надигна в гърлото му.

– Уви, моя девствена съпруго – рече той, – смятам, че двамата ще

се разбираме добре. Режещият ти език обещава да хвърли светлина в мрака на самотните ми нощи.

– Бъди внимателен, скъпи съпруге, за да не изтече кръвта ти до капка както си спиш.

Заплахата ѝ го накара да трепне.

– Приятна почивка, моя непорочна принцесо.

– Непорочна ли? – тя грабна наметалото му и му го хвърли. – Аз не съм девствена.

Сякаш ударен от гръм, Ривъс я зяпна, а тя затръшна вратата и бързо спусна резето.

Не е девствена? В гърдите му се надигна негодуващ рев, а пръстите му се впиха в наметалото. Тя трябваше да бъде недокосната. Та нали я бяха възпитавали по онзи кодекс на женската чест, датиращ още от времето на свети Кълъмба. От столетия жените от клана ѝ бяха чертали бъдещето на Хайлендс. Подобно на майка ѝ, някои от принцесите бяха правили грешки в избора си и бяха попадали на неподходящи съпрузи. Други нейни предшественички, носещи нейното име, бяха просперирали. Всичко беше записано в Завета. Тя знаеше правилата, рисковете и наградите. Както и той. И когато дойде време книгата да премине у дъщеря им, Ривъс щеше да се погрижи Меридийн да добави своята странница в хрониките и да запише, че мъжът ѝ е бил истински крал на Хайлендс.

Така трябваше да бъде.

Беше посветил живота си на идеята да поправи грешките, които бе допуснал баща ѝ, Кътбърт Макгиливри, както и на това да спечели кралството, което после да положи в нозете ѝ. Нима дъщерята беше преда телка, както баща си?

Нечестността можеше да обезсили Ривъс така, както нито една битка не би успяла, защото успехът на делото зависеше не от способността да води и направлява, а от добродетелта на една жена.

– Вярваш ли ѝ?

Ривъс се завъртя и от последното стъпало на стълбата, водеща към палубата видя с фенер в ръка да се надига Джон Съдърленд.

Надеждата заговори в Ривъс.

– Не. Тя е непорочна до дъното на душата си.

– Девица или не, цяло щастие е, че тя вече е венчана за теб, защото познавам поне дузина благородници сред Съдърлендови, които биха продали дори и дрехите на баща си, само за да се опитат да спечелят сърцето ѝ. – Той се изправи на крака. – За Бога, Ривъс, бива си я.

Ривъс бе очаквал Джон да похвали жена му за красотата ѝ, но не ѝ да духа ѝ. Самият факт, че тя беше принцесата на Инвърнес бе достатъчен да подтикне един мъж да се опита да я завладее. Но тя принадлежеше на Ривъс Макдъф.

– В нея има огън.

Съдърленд се разсмя така силно, че насмалко не изпусна фенера.

– Дори господарят ми, Робърт Брус, би завидял на дарбата ти да се изказваш съдържано. Тя е истински пожар от непокорство.

Ривъс не смяташе да гаси огъня ѝ. Хайлендците се нуждаеха от духа ѝ. Особено сега, когато автономията от Англия изглеждаше така достижима.

Меридийн също имаше нужда от народа си, просто все още не го познаваше. Имаше план как да я накара да промени мнението си и да спечели сърцето ѝ. Тя не му бе оставила друга възможност, освен да я отвлече.

Съучастницата му, Ана, бе казала, че Меридийн няма да се върне доброволно.

– Как е Ана?

Като поклати глава, Съдърленд изпусна изморено дъх.

– Видяла те е как носиш жена си на борда и ми напомни за обещанието ти да се държиш любезно с лейди Меридийн.

Ривъс потисна надигналото се чувство за вина. Корабчето се разлюля и Ривъс се подпря с една ръка на стената, докато отmine вълната.

– Кажй ѝ да не се ядосва, Джон. По Меридийн няма ни една драскотина, а каквото съм направил е било само за добро.

Ривъс започваше да си мисли, че спечелването на кралството може да се окаже по-лесно, от склоняването на жена му.

– Само да беше малко по-сговорчива.

Съдърленд кимна в мълчаливо съгласие.

– Ами обещанието ти към Брус?

Робърт Брус, кралят на Шотландия, знаеше и одобряваше плана на Ривъс да отведе Меридийн у дома, при условие, че тя е съгласна. Ако ли не, Брус очакваше от Ривъс да отнеме със сила трона на Хайлендс от Кътбърт Макгиливри.

Тази мрачна алтернатива потискаше Ривъс. Ако се върнеше към старите методи и обявеше война на противниците си той рискуваше да изгуби мирното бъдеще.

Обезпокоен от перспективите, младият мъж тръгна нагоре към палубата.

– Корабът на Рендолф все още ли се вижда?

Съдърленд го последва, вдигнал високо фенера, за да осветява пътя им.

– А-ха, отгясно на борда на една дузина корабни дължини.

Рендолф беше по-младият брат на Дръмънд Маккуин, някогашен старейшина, който наскоро бе пуснат от английски плен. Жената на Дръмънд бе отраснала заедно с Меридийн в манастира Скарбъроу. Миналата Коледа Дръмънд беше проводил брат си, Рендолф с писмо до Ривъс. В бележката той разкриваше на Ривъс къде може да открие Меридийн и му обясняваше, че тя не иска да има нищо общо със съпруга си или с Шотландия.

Тогава Ривъс бе изпратил Ана Съдърленд в манастира Скарбъроу да провери как стоят нещата.

Ривъс се изкачи нагоре по стълбата и вдигна капака. Нощният вятър свиреше над палубата и той се загърна плътно в наметалото си, за да се предпази от студа.

– Да сигнализирам ли на кораба на Рендолф? – попита Съдърленд.

Ривъс забеляза кораба, който се люшкаше силно върху вълните.

– Да. Трябва да им предам писмо за Брус.

– Писмо ли? Но кралят очаква да види принцесата. Поне така каза, когато напуснахме парламента в Сейнт Ендрюс.

Ривъс никога не бе лъгал своя монарх. С помощта на Робърт Брус Шотландия щеше да скъса с английското владичество. Принцесата беше неделима част от този план.

Най-добрият му избор бе да заобиколи истината.

– Рендолф казал ли му е, че пътуването предизвиква лошо настроение у жена ми.

Съдърленд цъкна с език.

– Отчасти е вярно.

Така и беше, за нещастие на Ривъс Макдъф.

– Изпрати извиненията ми на краля и го покани в замъка Олдкеърн за Енъвден.

– След два месеца? Мъдро решение, Ривъс, защото ще имаш време да я укротиш.

– Не се бой, приятелю. Мисля, че утре ще приеме нещата по-добре.

Уви, не беше така.

ГЛАВА ВТОРА

Меридийн изскочи на палубата, хвърли студен поглед към Ривъс и потърси усамотение край борда. Възнамеряваше да се пребори с него с доброта и разум.

Беше се облякла с най-топлата дреха, която той и бе подсигурил – дълга до глезените хермелинова наметка, гарнирана по края с шавени кожи. Кожите бяха първо обработени, за да добият мекота, после бяха боядисани в бледозелено и накрая бяха украсени с преплитачи се петолистници – символ на принцесата. Цветът им допълваше горското зелено на очите ѝ, а мекотата на кожата подчертаваше нежността на лицето ѝ.

Меридийн беше силела великолепната си черна коса и я бе прибрала на тила си. Един порив на вятъра се завъртя покрай нея, но тя само вдигна качулката на наметката си и продължи да се взира към хоризонта. Застанала така, тя приличаше по-скоро на кралица, готова да благослови флотата си, отколкото на жена, изгаряща от нетърпение да изпълни обета си.

Сърцето на Ривъс скърбеше за младата принцеса, която бе малтретирана по такъв ужасен начин, че бе намразила страната си. Молеше се да успее да я накара да почувства, че е в безопасност, защото подозираше, че омразата ѝ се корени в страха.

Със сладко-горчива нежност, той признаваше пред себе си, че благоговее пред нея. Измъчваше го фактът, че мисълта за завръщането ѝ у дома я прави така нещастна.

Животът се бе оказал жесток към неговата красива шотландска принцеса. При все че не можеше да промени миналото, можеше поне да осигури бъдещето ѝ. До него тя щеше да просперира, а в замяна щеше да облекчи самотата му и щеше да му помогне да постигне целта си. Тя щеше да царства над Хайлендс така умело, както най-първата принцеса, нейна съименница. А за него оставаше да бъде достоен за смелостта на тази жена – предизвикателство, което той бе готов да посрещне. О, да. Беше им време, помисли си той с усмивка. Приблужи я хвана я за ръката и поздрави:

– Добро утро, милейди.

Тя се дръпна, за да се освободи от ръката му.

– Не се бой, че ще скоча в морето. Нямам намерение да загубя

живота си заради Шотландия.

Ривъс се примири, че нямаше да има успех, но все пак додаде отново:

– Тогава за какво си готова да рискуваш живота си?

Тя се обърна с лице срещу вятъра, а очите ѝ проблеснаха на слънцето като изумруди.

– За възможността да се върна в Англия.

– Да постигнеш целта си и да се върнеш в Англия са двете страни на една и съща монета.

Деликатните ѝ вежди се склочиха в недоумение. Като наклони глава, Меридийн подхвърли:

– Станал си хайлендски философ. Наистина странно.

Обидата отскочи от Ривъс досущ камъче, запратено срещу боен щит. Напомнанията за нейните задължения бяха довели до странен резултат.

– Не. Просто не очаквах, че ще се откажеш от правото да упражняваш волята си. Предполагах, че ще проявиш повече разум.

– От теб ще излезе добър крал на Хайлендс – подигра му се тя. – Хората заслужават мошеник като теб.

Той се усмихна, но мислите му представляваха плетеница от съмнения. Наистина се бе надявал, че ласкателствата ще я подмамят. Още една негова глупава грешка.

– Това означава ли, че ще ми дадеш меча?

– Не. Но ми доставя удоволствие да те гледам как се заблуждаваш.

Бъди търпелив, каза си той. Гневът ѝ беше донякъде оправдан. Определено бе сбъркал като я бе предизвикал отново. Но ако се опиташе да я подмами, това все пак беше нещо различно.

– Очаквах много по-радушен прием при нашата повторна среща.

Тя му хвърли убийствен поглед.

– Значи имаш първерзна фантазия. Почувствал, че тя бе приближила словесната му клопка, той ѝ подхвърли примамката.

– Само защото те накарах да премислиш възможностите, които стоят пред теб?

Тя извърна глава и проследи плуващото до кораба семейство тюлени.

– Да премисля възможностите ли? Не бих могла, защото не аз правя избора.

– Изборът рядко е наш, защото иначе никога не бихме изпитали голямата радост от това да се изправим пред затруднения.

Тя го изгледа, очевидно сериозно заинтригувана.

– Явно сериозно си прегърнал идеята да спориш с мен, Ривъс.

Сбогом убежище, каза си той. Време бе да каже това, което му беше на сърцето.

– Бих предпочел да прегърна теб.

Тя се изчерви и когато погледите им се срещнаха, тя побърза да извърне очи. „Хайде, Меридийн, давай, продължи играта“ – мислено я подкани той.

– Не.

Поне не му бе казала никога. Явно имаше напредък. Готов да ѝ отстъпи, той свали гарда.

– Забравих за какво говорехме.

Кожената подплата на наметалото ѝ прърхаше, край лицето ѝ. Снежнобелият хермелин беше идеален фон за дългите ѝ ресници. Меридийн почти се усмихна.

– Опитваше се неуспешно да ме накараш да обмисля възможностите, които имам.

Прииска му се да подскочи от радост. Беше я довел точно там, където искаше.

– Шотландия е една от тях.

Тя се стегна.

– Една неприемлива алтернатива.

– Откъде знаеш? Не си стъпвала на хайлендска земя от тринайсет години.

Тя сложи ръка на гърдите си.

– И ми беше много добре.

Така беше наистина. Но сега той искаше да я види как просперира.

– Имаш ли кон, Меридийн?

Объркването придаде земен оттенък на царствената ѝ красота.

– Да.

– Сама ли го избра?

– Разбира се. – Тя обърна поглед към вахтения матрос. – Да не очакваш да е паднал от небето?

– Ако ти кажа, че имам кобила за продан, ако започна да възхвалявам качествата ѝ и да описвам предимствата ѝ, няма ли да поискаш сама да прещениш? Или в същия миг ще се откажеш от животното?

– Ако ти ми препоръчаш коня, тозчас ще се откажа от него – прямо отвърна тя.

Ривъс със съжаление отбеляза малка загуба. Но поне не можеха да

го обвинят в страхливост.

– Имаш остър ум.

– Планът ти беше очевиден – обидено каза тя. Изведнъж настроението му отново се възвърна и като се наведе към нея през една каца с вода, я подкани:

– Ами, просвети ме тогава що за план имам.

– Много просто. Сега, след като вече ме държиш като пленница, ще се опиташ да пренебрегнеш цялата жестокост на действията си. Ще ме отведеш в дома си и ще зачакаш. Смяташ да ме прелъстиш с чара си и да ме омагьосаш с мъжествената си привлекателност.

Ривъс не се сдържа и додаде:

– Значи мислиш, че съм привлекателен?

Почти със смях тя отвърна:

– Аз съм ядосана, Ривъс, а не сляпа.

Той се наслади на комплимента, защото инстинктивно чувстваше, че едва ли щеше често да чува похвали от нея. Не и преди тя да се влюби в него.

– Помниш ли последния път, когато се видяхме?

– Разбира се. Ти се вмъкна в стаята ми и ме отвлече противно на волята ми.

Отговорът ѝ успя леко да го засегне.

– Преди това.

– Да. Бях на осем години и се мъчех да не повърна върху краля на Англия.

Мислите му се върнаха към онова доблестно момиче, но ако покажеше макар и едва забележима слабост, зрялата жена щеше да се възползва. Трябваше да намери златната среда между двете.

– Разбирам. Самият аз очаквах кралят да ме обеси преди залез слънце.

Тя ококори очи.

– Така ли?

– Да. Дори бях забравил да си обуя обувките.

Изражението ѝ се смекчи.

– Съжалявам. Не бях забелязала... не бях...

– Не беше и помислила за моите чувства през онзи ден?

– Да. Бях прекалено болна и заета с безпокойства за самата себе си.

– Мислила ли си за онзи ден оттогава?

– От доста време не съм се сещала.

Все пак тя си бе спомняла и той скъта този скромен подарък до

сърцето си.

– Ти се омъжи за мене. Хората от Елджиншър бяха свидетели на церемонията.

– Това няма значение. Какво ще кажеш тогава за хората в Англия, които аз наричам свои приятели?

– Покани ги да ни дойдат на гости у дома.

Инатът отново я сграбчи в лапите си.

– Не искам да бъда твоя жена.

– Аз също не искам да остарявам – отвърна той. – Но не мога да спра хода на времето.

Тя го погледна с изпепеляващ поглед, който би накарал слугите да се спъват от бързане.

– Възрастта не може да бъде пренебрегната. За разлика от брака ни.

Дума не можеше да става да се разтрогне брака.

– Бяхме избрани един за друг.

Тя придърпа нагоре ръкавиците си.

– Ти преследваш една легенда, Ривъс.

Ривъс не се съдържа и сложи ръка на рамото ѝ.

– Не искам легендата, а теб, Меридийн.

Тя погледна към ръката върху рамото ѝ и промърмори:

– Явно гориш от желание да станеш съпруг и баща.

Въпросът за децата беше опасен и твърде общ за момента.

– Всеки мъж е задължен пред Бога да стори това.

Устните ѝ се извиха в разбираща усмивка.

– Но първо ти трябва меча на Чаплинг.

Чаплинг! Това беше едно древно понятие, идеално подбрано от първата принцеса на Инвърнес, символ на единството. Мечът тя бе подарила на съпруга си. Подробностите на благословения им живот бяха описани в Завета. Както винаги сантименталните чувства накараха гърдите на Ривъс да се свият.

– Да. Ще взема меча и ще продължа легендата...

– А-ха! Така си мислех. Всъщност съм ти нужна не аз, а сбъднатата легенда.

Думите ѝ го накараха да се сепне.

– Не се извинявай – продължи тя. – Всички тези символи са изгубили смисъла си. Какво би ми попречило да взема меча и да ти го дам, в замяна на това да се завърна в Англия?

Неговата собствена амбиция, помисли си Ривъс. Би могъл да властва над Хайлендс без церемониалния меч в ножницата си и без

принцесата до себе си, но тогава първо щеше да му се наложи да победи клана Макгиливри. Искаше да постигне целта си единствено чрез мир, който не можеше да осигури без нея.

– Ще ти кажа какво ти пречи да се възползваш от рожденото си право: страхът и омразата към баща ти.

Искреният му коментар, изречен прямо, постигна желанния ефект. Тя свали маската си на безразличие.

– Мислиш си, че знаеш всичко, Ривъс – сериозно рече тя.

– Да, що се отнася до теб.

– Не мечта си тръгнал да търсиш, Ривъс. – Тя заобиколи кацата с вода, за да бъде извън обсега на ръцете му. – Искат ти се да ме обвържеш със земята, която мразя. Искат деца от мен.

Много умело тя се бе измъкнала от емоционалните рискове и от напълно реалната опасност, която представляваше за нея баща ѝ – умение, което бе усъвършенствала в продължение на тринайсет години. Само докато спеше тя отново се превръщаше в онова малко, изплашено момиче.

– Жестоко е да се отказва на един мъж да има деца.

Любопитството ѝ се бе разпалило и тя засили натиска си.

– Наистина, Ривъс, кажи ми, колко силно ти се иска да имаш мечат?

Повече от въздуха, който дишам, изкрещя мислено той. Но отпъди тази мисъл. Водеха цивилизован разговор, а това вече беше едно начало.

– Колко силно ти се иска да се върнеш в Англия?

Силата на волята ѝ беше почти осезаема.

– Достатъчно силно, за да продължавам да се пазаря с теб.

– Да не смяташ да чакаш Второто пришествие?

Тя стисна решително устни.

– Да, дори Третото пришествие, ако е нужно.

Непреодолимата ѝ решителност го накара да изостави първоначалния си план. Каква ирония на съдбата – след като години наред се бе подготвял да я отведе у дома, сега трябваше да я отведе насила. Тя бе казала, че хората му са обречени да вкусят разочарованието. Едно твърде слабо описание на онова, което те щяха да изпитат. Всъщност те щяха да бъдат смазани, защото той бе прибягнал до драстични мерки, за да направи място за нея в сърцата и живота на хората в Елджиншър.

Свежият априлски вятър развя наметката ѝ, а влажният въздух събра кичурите коса, обрамчили лицето ѝ. Климатът тук подхождаше на настроението ѝ.

– Изглежда, че имаме възможността – подразни го тя – да изпитаме

извънредната радост, от нашето първо спречкване.

Ривъс мислено добави остроумието към списъка на достойнствата й.

– Имаш ли всичко, от което се нуждаеш?

– Колко любезно от твоя страна, че се грижиш за нуждите ми. Преди да ти отговоря, бих искала да ми кажеш колко дълго смяташ да ме държиш?

Той не успя да сдържи надигналото се в гърлото му ръмжене.

– Махай се, Меридийн.

Тя примигна в престорено объркване и смъкна ръкавиците си.

– О, с удоволствие бих се махнала от живота ти, стига само ти да се махнеш от моя.

Проклет да е Кътбърт Макгиливри за жестокото му отношение към нея! Проклет да е, загдето я бе противопоставил на всички шотландци! Проклет да е и самият той, загдето бе живял с мисълта, че тя ще изпълни дълга си!

– Явно ти доставя удоволствие да се инатиш.

На красивата й уста заигра усмивка.

– Мисълта ти е много бърза, Ривъс. Аз съм само едно селско момиче.

– А пък аз съм председател на Камарата на лордовете – разсмя се той.

Тя се присъедини към смеха му и на Ривъс му се прииска да я прегърне.

– Кога ще пристигнем? – попита тя.

– След няколко дни. Зависи от вятъра.

– Добре. Значи ще имам достатъчно време.

Той се стегне и застана нащрек.

– Време за, какво?

Тя протегна ръце и ги сложи върху бузите му. Дланите й бяха ледено студени, при все че в очите й блестеше топлина. Беше готов да пропадне в този примамлив поглед и да я последва, където тя му посочи.

– Ще имам време – прошепна тя, – за да подготвя провала ти.

След това се обърна и го остави там, където беше, с разрошена от вятъра коса и обезпокоено от думите й сърце.

* * *

Два дни по-късно, призори, корабът хвърли котва в пристанището на Елджин Енд. Меридийн се суетеше в каютата си, като сгъваше и

разгъваше фините дрехи, които Ривъс ѝ бе подарил. Розово елече привлече погледа ѝ. Покрай шията и по ръбовете то бе бродирано със златни нишки. Дрехата ѝ стоеше чудесно, понеже контрастираше с тъмночервената ѝ рокля. Дори обувките, ръкавиците и бельото ѝ бяха точно по мярка.

Сигурно бяха научили мерките ѝ от Ана.

Меридийн се почувства измамена, затръшна капака на сандъка, отиде до илюминатора и се загледа през малкия отвор. Безкрайното, бурно море изпълни кръгозора ѝ.

Откакто бяха преминали край Абърдийн, тя беше в очакване, сякаш в гърдите ѝ бе започнал да бие тъпан. За стотен път се чудеше как може да се освободи от Ривъс Макдъф. Не можеше да се вземат под внимание обещанията на едно осемгодишно дете, особено когато то е било изплашено и смутено, подтикнато със сила да се закълне. Законът би трябвало да я освободи от всяко задължение. Ако ли не, църквата със сигурност би анулирала неконсумирания брак.

Неконсумиран. Ето тук се криеше нейният изход. През целия път бе стояла в тази каюта в търсене на начин да осуети плановете му. Мислите ѝ бяха обусловени от предразсъдъците, но сега истината излезе наяве. Влиянието на Ривъс не се простираше върху църквата. Щеше да подири убежище сред духовенството. Те щяха да я подслонят и да призват папата да застане на нейна страна. Новият крал Едуард сигурно можеше да бъде убеден да подкрепи анулирането на брачния ѝ договор. Говореше се, че той бе забранил на клановете да се обединяват.

Страховете ѝ се стопиха и настроението ѝ се повдигна.

Еуфорията ѝ бе прекратена от драскането, което долетя откъм вратата.

– Кой е?

– Ана е, милейди.

Доносницата. Меридийн се опита да извика у себе си антипатия към момичето, но със сърцето си разбираше, че Ана просто е следвала указанията на Ривъс Макдъф и на собствения си баща. Тя си представи как той е придумал чувствителното момиче. Преди тринайсет години бе направил съвсем същото с едно друго дете, с едно момиче, чийто баща се бе опитал да го убие.

Меридийн отвори вратата.

Ана влезе в стаята със загрижено лице. Носеше наметало от дебел черен вълнен плат, подплатено с финото каре на Съдърлендови – сложна плетеница от зелено, черено, червено и бяло. Хубавата ѝ коса беше

разбъркана, а кожата на лицето ѝ – зачервена от вятъра.

– Предполагам, че ме мразиш.

– Не мога да мразя един непознат, Ана, а за мен ти си именно това.

Ана вирна дръзко брадичката си.

– Преструвах се, само защото беше необходимо.

Признанието, че приятелството им е било престорено натъжи Меридийн. В живота си тя бе имала малко приятели. Най-старите ѝ и близки приятелки, Клеър и Джоана Бенисън ѝ бяха отнети – едната от смъртта, а другата от съпруга ѝ. Подобно на Ана, останалите богати момичета в манастира бяха по-млади от Меридийн и бяха склонни да се обръщат към нея по-скоро като към съветник, отколкото като към приятелка.

– Ти изигра ролята си, Ана.

Тя сви облечената си в ръкавица ръка в юмрук.

– Бих дала живота си за обединението на Хайлендс.

Меридийн почти се разсмя.

– Заблуждаваш се, ако си мислиш, че и аз ще направя същото.

– Но ти си родена за това.

– Макар и да заслужава похвала, ентузиазмът ти не може да запали дори една искра на лоялност в мен. Точно обратното. Завиждам ти, защото моят дом е Англия. Така че не си прави труда да ме убеждаваш.

Ана докосна символите, избродирани върху новата наметка на Меридийн.

– Забравила си какво значение имаш за всички нас.

– За *нас* ли?

– Да, за хайлендците. Ако Ривъс те има до себе си, той ще донесе мир на всички хора отвъд линията.

Хайлендската линия. Демаркационна линия, неотбелязана на нито една карта, която въпреки това беше отпечатана дълбоко в сърцата на всички шотландци. Някога баща ѝ бе властвал над клановете от Фрейзърови на изток, до Маклийнови в Инвърнес. Ривъс Макдъф бе разширил територията, като бе включил тази жена от клана Съдърленд и нейния роднина от Западен Хайлендс.

Областта на неговото влияние беше изумителна. Какво ли знаеше той за Меридийн?

– Аз ти се доверявах, Ана. Всичките ли ми тайни си му разказала?

Тя се сви обидено.

– Скоро сама ще разбереш отговора.

Дали той щеше да се отдаде всецяло на Меридийн? Щеше ли да я

обича повече от всичко друго, дори от Шотландия? Очевидният отговор на този въпрос я потискаше, а нямаше никакъв смисъл да обсъжда собствените си надежди с Ана.

– Ти се справи умело със задължението си, Ана. Сбогом и нека Бог пази твоята безценна тайландска линия.

Подобно на куче, ухапано от бълха, Ана отказа да я остави на мира.

– Ривъс работи много дълго, за да постигне разбирателство между клановете. Защо го мразиш толкова и пренебрегваш собствения си народ? Те не са ти сторили зло.

Ана Съдърленд вече не беше жалното момиче, готово да следва Меридийн по стъпките ѝ. Тя се бе превърнала в самоуверена млада жена, решена да продължи борбата за една кауза, която не касасе Меридийн. Меридийн не искаше да е част от народа, който трови децата си, а след това ги изоставя като стари дрехи.

– Знаеш много добре защо мразя Шотландия и си предала всяка моя дума на Ривъс Макдъф.

Ана я погледна с умоляващ поглед.

– Той има голямо и добро сърце.

– Значи ти също го обожаваш.

– Много жени го обожават – подразни я Ана.

– Значи той е типичен хайлендски женкар. Радвам се да узная, че има достатъчно сили да достави радост поне на двацет от тях.

– Той иска само теб. Англичаните са те променили.

– Англичаните ме спасиха. Принцесата вече не съществува.

– Но ти ни принадлежиш!

Меридийн млъкна. Приятелката ѝ никога нямаше да я разбере.

– Сбогом.

Очите на Ана се наляха със сълзи.

– Ти не заслужаваш да бъдеш принцеса на Инвърнес.

– Напълно съм съгласна с теб. Може би ти ще поемеш товара ѝ?

– Товар ли? – Ана въздъхна и се обърна към вратата. – Ти си себична и жестока, Меридийн.

Меридийн се мислеше за неуязвима от словесни нападки, но прощалните думи на Ана я ужилиха болезнено. Ако животът ѝ не се бе развил по този начин, Меридийн с удоволствие щеше да изпълни дълга си. Щеше да се омъжи за избраница, намерен ѝ от баща ѝ и щеше да управлява, подобно на майка си и другите преди нея. Политиката, а не собствените ѝ желания и нужди, бе определила руслото на живота ѝ.

Как хората можеха да държат една жена отговорна за делата на

могъщия крал на Англия? Тя беше дете, когато кралят я бе накарал насила да се омъжи. Сега вече не можеше да избира. Сякаш във ваканция бе прекарала последните тринайсет години. Политиката на Шотландия беше една опасна паяжина от интриги, изплетена от самите ѝ поданици. Легенди, като тази за принцесата, бяха само романтични приказки, напълно неподходящи за настоящото време. Мъжете властваха.

Тази мисъл доведе Меридийн до още едно съмнение. Дали сестра Маргарет бе запозната с плана на Ривъс относно отвличането ѝ? Не, защото добрата монахиня беше по-скоро нещо като майка, отколкото духовна наставница. Тя не би приела подобно лицемерие.

Меридийн се почувства по-добре и започна да събира личните си вещи, които Ривъс ѝ беше подарил. Тъкмо бе закопчала новото си красиво наметало, когато той дойде да я вземе.

* * *

Щом слязоха на кея, Меридийн се озърна. В сенките блестеше неразтопен сняг, а гъстите храсти, израснали покрай водата, бяха все още по зимно му голи. Десетки рибарски лодки се полюляваха, привързани към кея. Други бяха изтеглени на брега. Брегът беше изпъстрен с измазани с кал къщи. Между тях съхнеха рибарски мрежи, белег за поминъка на жителите.

В паметта ѝ се надигна грозен спомен за едно друго пристигане, но Меридийн го отпрати от ума си. Не трябваше да позволява споменът от онази ужасна случка да помрачи настроението ѝ. Трябваше сама да се брани. Все някой тук щеше да ѝ помогне.

Чу зад себе си как Ривъс си взема довиждане с Ана и баща ѝ. Веднага щом разтовареха железото и солта, които превозваха, корабът щеше да отведе Съдърлендови у дома в Дръмкардъл, Западен Хайлендс.

Меридийн гореше от нетърпение да слезе на брега и да намери църквата. Тя тръгна напред към мостика. Миг по-късно я последва Ривъс.

Докато го гледаше да крачи към нея, Меридийн разбра защо жените го желяеха. Това не значеше, че тя също ще посегне към ябълката на раздора. Все пак беше достатъчно честна, за да признае пред себе си, че той имаше стройна фигура, която се подчертаваше от прилепналите му панталони и ръждивочервената туника. Ботушите правеха краката му да изглеждат извънредно дълги, като идеално подхождаха на небрежната му походка.

Със свободно отпуснати ръце и разрошена от вятъра руса коса, той огледа кралството си с очи на човек, привикнал да властва. Когато

погледът му се спря на Меридийн, тя не можа да потисне прилива на гордост.

– Да не съм оцапал лицето си? – попита той.

– Не съм забелязала – дръзко отговори тя. – Бях прекалено заета да мисля за измамата, която ти тежи на сърцето.

Той смръщи вежди.

– За да бъдем по-точни, отчитам че съм заобиколен от злоба, но тя тежи на мислите ми. Някоя предстояща нощ ще мога да я споделя с теб.

Нощ ли? Зачуди се кога ли щеше да намери време за нея, ако се приемеше, че разполага с толкова много жени.

– Не се безпокой. Ана ми каза.

– Какво ти е казала?

– Всичко, което ми е нужно да знам за теб.

Ривъс сви рамене, но любопитството му остана неудовлетворено.

– Да вървим.

Към тях се приближи едно кривоъбо момче, облечено в карирана туника, повело златист жребец и пъстра кобила. С възбуден поглед, момчето се вторачи в Меридийн. Очите му не се откъснаха от нея, дори когато се поклони до кръста.

Обзе я меланхолия. Майка ѝ винаги бе получавала погледи, изпълнени със страхопочитание и дълбоки поклони. От години Меридийн не бе мислила за жената, която бе позволила на краля на Англия да грабне осемгодишната ѝ дъщеря и да я изложи на опасност.

На раздяла майка ѝ бе сложила в ръцете на Меридийн Завета на принцесата. От първия си съзнателен миг тя знаеше за книгата и за отговорността, която един ден щеше да падне върху нея. Всъщност Меридийн през цялото време бе обучавана точно с тази цел. От деня, в който се научи да чете и смята, тя бе започнала да моли майка си да ѝ позволи да прочете книгата. Това ѝ бе забранявано до деня на сватбата. Беше чувала легендите за предшественичките си, но не ѝ бе позволявано сама да прочете историите.

– Моли се на Бога крал Едуард да те закриля, детето ми – беше ѝ рекла майка ѝ. – Сред хайлендците ще срещаш само мъка.

Меридийн затвори очи от болка, така силна, както в онзи далечен ден. Майка ѝ не само я бе изоставила, но бе крила Завета до деня, в който кралят я бе отвел. Елинър бе лишила дъщеря си от възможността да научи нещо повече за своите предшественички.

След краткото пътуване до Елджиншър, Меридийн се бе сгодила и бе предала книгата на Ривъс за съхранение. Не бе успяла да прочете

хрониките на прабабите си. По този начин не бе могла да усвои опита им и се бе лишила от съветите им.

– Добре ли си? – додаде Ривъс. – Ако предпочиташ, можеш да се возиш в кола.

Загриженият му тон я трогна. Меридийн вдигна глава към конете и промърмори:

– Предполагам, че не е нужно да питам кой кон ще яздя?

Кафявите му очи проблеснаха насмешливо.

– Ще можеш ли да се справиш с жребеца?

Меридийн почувства, че той говори не за жребеца, а за себе си. Трябваше да укроти малко мъжествения му огън. Тя измъкна камата си и рече:

– Ето с това мога и да го скопя.

При все че се държеше изцяло под контрол, Ривъс все пак процеди:

– Може би той ще има нещо против.

– Да. Предполагам, че ще извиха „ох“.

Ривъс любопитно присви очи.

– Приеми моите комплименти, милейди, но все пак се чудя, защо не избра червената рокля.

Говореше за най-впечатляващата и скъпа рокля в сандъка – рокля от червено кадифе, оброчена със злато. При по-други обстоятелства сигурно би загубила ума си но тази дреха.

– Цветът щеше повече да подхожда на настроението ти – добави той.

– Траурните дрехи идеално подхождат на настроението ми.

Момчето им подаде поводите и се втурна към селото, като крещеше.

– Принцесата е тук. Принцесата се връща у дома заедно с господаря.

– Макдъф! Макдъф! – завика някой.

Жителите на малкото крайморско селце подеха скандирането. Гласове, млади и стари, дрезгави и нежни, викаха името на господаря си – техния бъдещ крал. В отговор на поздрава им, Ривъс помахаше с ръка.

Изглеждаше щастлив, че се прибира у дома. Контрастът между неговите и нейните чувства бе толкова силен, че на Меридийн ѝ се прииска да заплаче.

– Изкарахме тежка зима – додаде той сред глъчката.

– Ще изкараш още по-тежка пролет – промърмори принцесата.

Той надяна изплашена маска на лицето си.

– Може би в твоите нежни ръце?

– Подигравай ми се, щом ти харесва. Толкова по-зле за теб.

Ривъс въздъхна с престорена решителност.

– Тогава, може би, ще трябва още сега да се предам в ръцете ти.

Идеята, че той би отстъпил я накара да се усмихне. Тя прибра камата в канията и запази отговора за себе си.

Като я сграбчи през кръста, младият мъж я вдигна върху кобилата, постави я на седлото, но не я пусна.

– Може би ще трябва да се унижа в краката ти, Меридийн, и да те помоля да споделиш... ъ-ъ... да пощадиш жалкия ми живот.

Доброто ѝ настроение се стопи. Хватката му беше твърде силна, властта му прекалено заплашителна, а освен това си играеше с думите, както дете с нов пумпал.

– Може би трябва понякога да сдържаш езика си.

– Бих предпочел да държа теб – тихо каза той.

– В момента го правиш.

В усмивката му имаше нещо вълче, а погледът му доби изражение, якаш знаеше нещо, за което тя нямаше представа.

– Когато те взема в ръцете си, ще разбереш смисъла на думите ми. Дотогава ще се задоволя с това да ти представя дома ти и поданиците ти, милейди.

Намигна ѝ, после възседна нервния жребец и я поведе по пътя.

Меридийн кипна от яд. Той бе станал уверен, като звяр, който, е наближил бърлогата си. Нека засега се самозаблуждава. Съвсем скоро щеше да го лиши от деспотичните му придобивки. И тогава щеше да избяга от тази прокълнатата земя на чудовища.

Начело със знаменосеца, понесъл флага на Макдъф, украсен с изправен на задните си крака разярен лъв, те преминаха по пътя, по който тя бе пропътувала преди толкова много години.

Добре поддържан път прорязваше гора от голи широколистни дървета, тук-там прошарена с лиственица и кедър. Нататък пътят се разклоняваше и това извика друг мрачен спомен. Умът ѝ се върна назад в годините. Златният лъв върху развяващото се знаме се превърна в метла върху червено-бял фон. Мъжът край нея се превърна във войнствения крал Плантагенет, а тя отново бе изплашено дете.

Следвайки указанията на миналото, тя насочи кобилата към дясно-то разклонение.

– Не по стария път – тя чу някой да казва.

Стар път. Стари спомени. Мислите ѝ отидоха още по-назад.

Застанала е в голямата зала на замъка Килбъртън, твърдината на баща ѝ. Тя го призовава, умолява го да не позволява на краля на Англия да я отведе. Удря я така силно, че тя пада на пода. Бузата я боли силно. Той я ругае, вини я за правото ѝ по рождение и за силата, която ще притежава един ден. Извисява се над нея и продължава да крещи. Желаете смъртта ѝ. Свивайки се изплашено в детския си страх, тя моли майка си да се намеси. Майка ѝ остава глуха за молбите ѝ.

– Меридийн?

Ривъс Макдъф. Не босият син на месаря, а умелият воин, който я бе върнал в страната на кошмарите.

– Какво има, Меридийн?

Той изравни жребеца си с по-дребната кобила. Меридийн изпусна разтреперана въздишка и примигна, за да прочисти сълзите от очите си.

– Изплашена си? – каза той, явно учуден.

През воал от тъга, тя му отвърна:

– Остави ме на мира.

Ривъс я сграбчи и я сложи пред себе си на гърба на жребеца. Прекалено разстроена, за да се противи, тя се загледа в пустата гора. Чувстваше се толкова безжизнена.

Мъжете бяха отнели бъдещето ѝ. Бяха ѝ откраднали възможността сама да си избере съпруг и да има свои деца. С алчността и властта си, шотландците я бяха осъдили на изгнание. Тя бе прегърнала безопасността на Англия, но въпреки всичко бе попаднала в ръцете на друг един шотландец. Ето този шотландец. Хайлендецът Ривъс Макдъф. Нейният съпруг.

– За какво си мислиш, Меридийн?

Утешителният му глас я извади от унеса на болезнените спомени. Почувства се обградена от топлина, като в пашкул. Кога бе отпуснала глава на рамото му? Не можеше да си спомни. Кога бе промушила ръка около кръста му? Не знаеше.

Ватираното кадифе на туниката му беше като възглавница под бузата ѝ, а ръцете му милваха гърба и раменете ѝ.

– Моля те, кажи ми какво ти тежи. Твоята мъка ме обърква, мила Меридийн.

Произнесена като шепот, молбата стигна право до сърцето ѝ. Сълзите ѝ започнаха да капят и тя се притисна още по-силно към него в търсене на топлина.

„Мила Меридийн!“ Само ако тези думи бяха искрени.

Момичешките мечти за любящ съпруг и красиви деца се бяха

стопили. Годините, които я чакаха, се бяха очертали. Животът ѝ се превръщаше в бездънен кладенец от вярност към клановете, вражди между клановете и церемонии на клановете. Гардове, които я следват навсякъде, досущ дете, което гледа, без всъщност да участва.

Пронизваща болка стисна гърдите ѝ.

– Кажи ми.

Като събра самообладание, тя подсмъркна:

– Държиш се деспотично.

Той я потупа по гърба и насочи коня си настрани от ескорта.

– Да.

– Ти си неделикатен като всички хайлендци.

Устните му докоснаха слепоочието ѝ, а след това устата ѝ. Тя се дръпна от прегръдката му. Силните му бедра се стегнаха.

– Аз съм един от тези хайлендци – промърмори той.

– Това не е оправдание.

– Не, ни най-малко не е оправдание.

– Защо се съгласяваш толкова лесно?

Той я прегърна рязко, силно, след това се наведе назад, докато погледите им не се срещнаха. Очите му бяха топли, а едното ъгълче на устата му беше изкривено в усмивка, която скоро се заличи.

– Защото бях забравил, че последният път, когато посети дома ми, ти беше едно ужасено дете. – Той избърса сълзите ѝ с облечената си в ръкавица ръка. – Не е нормално да си спомняш това време и да трепериш от страх.

В главата ѝ прозвуча като предупреждение предишното ѝ заключение. Той беше шотландец, дори по-лошо – хайлендец. Един хайлендец не би се държал така мило, освен ако не преследва някаква цел. А фактът, че с такава лекота бе проумял какви са мислите ѝ, обезпокои Мери-дийн повече от привлекателната му усмивка.

Тя се отдръпна, раздразнена от детската си реакция.

– Не треперя.

Погледът му остана прикован в нейния.

– Не, не трепериш. Но стана отстъпчива, за което съм ти признателен.

Отстъпчива? Темперамента ѝ се разпали.

– Ще съм беззъба старица, преди да отстъпя пред теб, Ривъс Макдъф.

Усмивката му стана още по-широка.

– Остави тази мисъл. Прекалено си хубава, за да остарееш някога.

Хубавите думи се търкаляха от устата му като камъни по планински склон. Двайсет жени го желаеха. Двайсет жени бяха готови да го приемат. Дали той също желаше всичките?

– Запази си измамните думи.

Като напълно сговорчив мъж, той кимна:

– Да сключим сделка. Ти ще споделяш с мен, а аз ще се въздържам да те лаская.

Ривъс не го знаеше, но тя нямаше да остане тук достатъчно дълго, за да сключи примирие с него. Чакаше я убежището на църквата.

– Ха! Казано като от истински хайлендец. Няма да се пазаря с теб.

Усмивката му стана сладко-горчива.

– Веднъж вече си го нравила. Преди тринайсет години ти стана моя.

Постъпваше глупаво, като й напомняше този факт.

– Не аз, а кралят на Англия ме даде в твоите ръце. Аз нямах избор.

Като използваше само краката си, той върна жребца обратно на пътя.

– В такъв случай още сега ще ти дам един урок. Можеш да се правиш на сръдла и да се срамиш пред всичките тези хора или можеш да се държиш като достойна наследница на всички принцеси преди теб.

Бяха достигнали билото на хълма.

– Хора ли? – каза тя. – Какви хора?

– Тези хора.

Тя се обърна и гледката, която се разкри пред погледа ѝ, накара дъха ѝ да секне.

ГЛАВА ТРЕТА

Покрай пътя към замъка Олдкеърн се бяха наредили стотици хора. Фермерите размахваха шапките си, вдигнали високо във въздуха гребла и мотики. Жените развяваха кърпи, а после попиваха с тях насълзените си очи. Децата подскачаха, пицяха и се бутаха напред, за да виждат по-добре.

Гордост изпълни гърдите на Ривъс. За разлика от него, шотландката, седнала до него, стоеше неподвижна като пън. Възторгът на хората беше заради нея, а тя не обръщаше ни най-малко внимание. В душата му се прокрадна съмнение, защото се бе надявал, че този радушен прием ще започне да разтапя студеното ѝ сърце.

Обърната към тълпата качулката на наметалото и закриваше лицето ѝ от него. Можеше само да се моли тя да не се покаже несправедливо безразлична към тях. защото се бе скарала не с тях, а с един крал и със сина на месаря.

Към тях се втурна едно момиченце на около шест години, стиснало в ръка букет замръзнали лилии. Ривъс забави коня и се наклони настрана с надеждата, че Меридийн ще вземе цветята.

Слава на свети Кълъмба, тя ги взе и благодари.

Детето засия и се втурна обратно при семейството си.

След малко един младеж излезе напред и подаде на Меридийн чаша, голяма колкото длан. По ръба ѝ бяха издълбани петолистници – символ на принцесата.

– Оказвате ми голяма чест, сър – каза тя на момчето.

– А-ха – отвърна той, като се залюля на пети и придърпа надолу закърпената си дреха.

– Е... – тя замълча, чудейки се какво да отговори. – Ти си добро момче.

Младежът се поклони и побърза да застане край баща си.

Почитането на принцесата на Инвърнес беше обичай, стар като празнуването на Деня на жътвата. Ривъс се зачуди защо тя не си спомни и не отвърна на момчето с правилните думи?

Като скри лицето си с цветята, тя прошепна на Ривъс:

– Мразя те за това, Ривъс Макдъф.

Обзе го желание да защити хората си.

– Нямах ли място в сърцето си за любовта, която те ти даряват

безвъзмездно?

– Безвъзмездно ли? Греша. Тяхното обожание има твърде висока цена.

– Каква цена?

– Загубата на дома ми, на мирния ми живот. На приятелите ми също.

– Тези хора са невинни във почитта си към теб. Ще намериш сред тях много нови приятели.

Бащите вдигаха синовете си на ръце, за да виждат по-добре. Майките помагаша на бебетата да махат. Посрещаша я по същия начин, както бяха приветствали предшественичките ѝ преди стотици години. Нима Меридийн не осъзнаваше значението на това посрещане? Подробности-те бяха описани в Завета – цветята, чашата и другите дарове, които щеше да получи.

Меридийн не каза нищо и мълчаливо преглътна надигналите се в нея проклетия. На юг от тях на фона на небето се издигаха двете четвъртити кули на замъка Олдкеърн.

– Спомням си само едната кула. Кога си построил... Оттеглям въпроса си. Нищо не исках да те питам.

– Напротив. Любопитна си, а аз съм готов да удовлетвори любопитството ти.

Меридийн отметна назад качулката си и го погледна ядосано.

– Тогава ми кажи коя дупка наричаш свой дом.

По носа ѝ беше полепнал цветен прашец и Ривъс се зачуди как ли щеше да реагира, ако изчистеше с целувка изцапаното. Развеселен от тази мисъл той прехвърли юздите в едната си ръка, за да може да я прегърне по-добре.

– Построих втората кула, за да отпразнувам смъртта на Едуард Първи. Има и трета кула, но тя не е толкова висока. Оттук не можеш да я видиш.

– В чест на чия бедна душа я строи?

Той се опита да съдържи смеха си, но не успя.

– В чест на теб.

Меридийн вдигна рязко глава и се удари в брадичката му. В очите ѝ проблесна обещание за бъдеща разплата.

– Не искам да ме замесваш.

Разбира се, че искаше – заветът на принцесата го предричаше. Защо тя се отричаше от едно от главните условия?

– Така трябва да бъде.

– Защото го казваш ти ли?

– Не. Написано е в Завета. Поне не можеш да ме обвиниш, че съм те лишил от дължимото ти.

– Заветът! – повтори тя, сякаш думата ѝ беше непозната. – Ти си го прочел.

Като си помисли, че тя има предвид общото им начало, Ривъс с голямо удоволствие ѝ отвърна:

– Вярно, че някога бях неграмотен, но на четиринайсет години придобих това умение. Да не би да се съмняваш в способността ми да чета?

Тя го погледна така изненадано, сякаш бе вкусила нещо горчиво, когато бе очаквала сладко.

– Не, вярвам ти, че години наред си изучавал Завета. Тъкмо ще ми бъде по-лесно да те лиша от присъствието си.

Ривъс смяташе да ѝ се отдаде всецяло. Съвсем скоро тя щеше да хвърля дребни монети над главите на хората от Елджиншър, а на него щеше да дава целувки.

– Невъзможно, Меридийн, защото смятам да те придружа до църквата.

– До църквата ли? – Смущението ѝ се разсея като мъгла над голо поле. Последва го лъчезарна усмивка – О, с удоволствие ще се срещна със свещеника.

Ривъс я погледна любопитно, но замълча. Беше постигнал напредък и засега щеше да се задоволи с тази позиция. При всички случаи свещеникът щеше да застане на негова страна. Шотландското духовенство желаше и работеше за автономията така въодушевено, както и светските хора. Когато папата бе отлъчил Робърт Брус, духовенството бе застанало зад краля на Шотландия.

Вратите на замъка се отвориха. Чу се скърцане на колела и дрънчане на вериги. Дузина конни стражи, водени от Кенет Броуди, изскочиха на пътя и препуснаха в галоп към тях. В този специален кавалерийски отряд бяха включени повечето от синовете на старейшините на клановете. Лесли яздеше до Форбс. Грант служеше заедно с Мъри. Отсъствието на клана Макгиливри демонстрираше огромната пропаст помежду им с Ривъс.

Меридийн щеше да промени тази ситуация. Тя щеше да повлияе върху живота на повече хайлендци, отколкото всички нейни предшественички. Подобно, ролята на Лондон, която заемаше спрямо Англия, Елджин щеше да стане отворен град за всички шотландци. Меридийн просто все още не го знаеше.

– Пристига армията ти – каза тя, като се откъсна от него.

„А твоят дълг те зове“ – помисли си той.

Конниците забавиха ход. Броуди свали шлема си и отпусна ниско глава за поздрав. Плетената му ризница прозвънтя при това движение.

– Лейди Меридийн. Сър.

Ривъс бе забранил на хората си да го наричат лорд. Не беше особено привързан към благородническите титли. Искаше да води хората. Тяхното обожание беше съвсем правилно насочено към Меридийн. Ривъс желаше само тяхното уважение и лоялност.

– Познавам ли ви, шерифе? – попита тя. Обърканият Броуди сложи отново шлема си.

– Беше преди много години, вие бяхте...

– Заложница – прекъсна го тя. – Каквато съм и днес.

Ривъс реши, че с получаването на подаръците от децата великодушното ѝ се бе изчерпало. Не бе обърнала внимание на нито един от мъжете, които язدهа с Броуди. Същевременно всички те искат да се поперчат пред нея с мъжествените си стойки.

Броуди хвърли въпросителен поглед на Ривъс, но той само поклати глава. По-късно, насаме щеше да му обясни.

– Милейди желае да отиде направо в църквата.

– Днес е сряда – рече Броуди, като отдалечи коня си от мрачната кобила на Леели. – Отец Томсън отиде в Неърн.

– Кога ще се върне?

Меридийн бе прекарала сред духовници години наред. Въпреки това тя продължаваше да бъде твърде пламенно отдадена на църквата. Ривъс се надяваше да не е добила странни привички в манастира. Познаваше мъже, чиито съпруги бяха неестествено привързани към молитвите. Жената на Макларън имаше олтар във всяка стая, дори в килера, в резултат на което в детската стая нямаше никой. Това нямаше да се случи и в замъка Олдкѐрн.

– В пегък – отвърна ѝ Ривъс.

Удовлетворена от отговора му, тя се изправи.

– Тогава можеш да ми покажеш моите стаи.

Тя натърти на последното, за да подчертае разделението, което думите ѝ подсказваха. Предизвикателството ѝ беше разбираемо. Ривъс не бързаше. Пред него стояха години, за да узнае мислите ѝ и да спечели сърцето ѝ.

Като кимна на Броуди, той скрита жребеца си: Стражите също тръгнаха, за да заемат местата си отстрани на Ривъс. Щом набраха скорост

Ривъс хвана по-здраво Меридийн. А когато преминаха в галон тя сама се притисна към него.

Ято кокошки и шумни патици бяха накацали върху наскоро съоръжената с топове крепостна стена, която обхождаше огромния външен двор на замъка. Стражите по стената се насочиха към тесните отвори и птиците се разлетяха.

Във вътрешния двор се бутаха овце и мучаха говеда.

Щом конете влязоха в двора на замъка протръби рог. Войниците по стените подеха обичайното си приветствие:

– Макдъф! Макдъф!

Ако Меридийн чуеше същия ден още веднъж това име, щеше да започне да пици като луда. Чувстваше се смазана под тежестта на толкова много ласкателства и доказателства за вяност. Дали наистина не беше единственият човек, готов да се противопостави на Ривъс Макдъф? Не. Не и в Хайлендс, защото тук винаги бе имало ежби. Сега цареше съгласие. Но утре или следващата седмица някой клан щеше да обиди друг. Мъжката гордост щеше да бъде наранена. Възрастни мъже щяха да се държат, като кучета пред парче месо, вързано за канап. Щеше да почне война. Щеше да дойде краят на благоденствието. Майки, жени и дъщери щяха да тръгнат с посърнали лица и разбити сърца. Бащи, съпрузи и братя щяха да оправдават своята жестокост с приказки за мощ и за правото на този или онзи клан. Дъщери щяха да бъдат принесени в жертва на врага.

Дано Бог ѝ помогнеше да остане тук единствено в ролята на временен наблюдател.

Кулите близнаци се извисяваха в небето. Тесните процепи, предназначени за зорките стрелци с лъкове, сега се бяха превърнали в наблюдателници за любопитните. За голямо учудване на Меридийн, по нейна преценка, в самия двор имаше поне двеста души. Видя същата онази стена, на която преди години бяха сложени копията, с набучените на тях глави. Днес, под поривите на вятъра, там се вееха знамената на Макдъф и на дузина други кланове. Един флаг привлече погледа ѝ – Маккуин.

Сега вече знаеше как Ривъс я бе открил. Най-добрата ѝ приятелка, Джоана, бе разкрила пред съпруга си, Дръмънд Маккуин тайната ѝ. Той, на свой ред, бе информирал Ривъс. Логичното заключение, което следваше от този факт, обезсърчи Меридийн. Копнееше да види отново приятелката си от детинство. От любов към племенника си смелата Джоана бе приела самоличността на сестра си и се бе впуснала в бурен живот.

Меридийн й завиждаше за това, защото нейното собствено бъдеще изглеждаше мрачно.

Между двете кули на замъка Олдкьърн стоеше малка закръглена постройка, украсена със скъпи цветни стъкла и пръстен от офики, посадени в двора. До ковачницата бяха работилниците на бъчваря и коларя, а до стената на замъка бяха долепени внушителна казарма и оръжейница. Мишената, която войниците използваша, стоеше забита в утъпканата земя и изглеждаше измамно безобидна.

Меридийн погледна на изток и най-сетне забеляза църквата, вклинена между дърводелската работилница и тъкачницата.

Там тя щеше да намери своето убежище и това я успокои.

Следвайки знаменосеца, Ривъс насочи коня си покрай кладенеца и спря пред стълбите. Слугите от замъка се бяха наредили по стъпалата като войници. Прислужниците бяха спретнати и чисти, а мъжете – сериозни. Дали Ривъс бе взел на сериозно заплахата й да прогони слугите му? Можеше ли да го направи? Да, стига да имаше повод.

Като я притисна към гърдите си, той слезе от коня с плавно движение. Меридийн се почувства като пухена възглавница – така леко я носеше той.

Не беше поглеждала към него, откакто бяха говорили за църквата. Боеше се, че той ще прозре плана й да потърси помощта на свещеника за анулиране на брака им. За момента той я искаше в този замък. Първото задължение на съпруга към съпругата бе да покаже пред слугите поддръжката си към нея.

Съпруга. Тази дума събуди цял куп момински сънища. От месеци не я бяха посещавали мечтите за другар и за собствен дом. Сега трябваше да се отърве и от двете.

В петък щеше да отиде при свещеника и да задвижи плана си за разтрогване на връзките, които я обвързваха с Ривъс Макдъф.

Той я изчака да оправи полата си, след това взе ръката й и я поведе към един мъж на около петдесет години. Както подобаваше на възрастта му, той носеше дълга вълнена дреха, притегната с кожен ремък на кръста.

– Лейди Меридийн, позволи ми да ти представя моя стюард, Сим Грант.

С голямо достойнство той й се поклони ниско до кръста.

– Предавам ви сметките на господаря, милейди, и кесията на баща си. – Той й подаде кесия, направена от кожа на язовец. По нея нямаше златни пискюли или украшения. Баща му беше обикновен човек.

Тъй като тя не взе скъпоценния дар, Сим стана настойчив.

– Ако откриете в сметките ми нечестна облага, можете да задържите кесията на баща ми. – Той извърна очи, задавен от напирашите емоции.

Това беше неговата най-ценна вещ и сега я предаваше на тази красива непозната.

– Но защо?

– За да раздавате справедливост, както подобава на една принцеса.

Принцесата. Сигурна бе, че Ривъс Макдъф и снажният шериф раздаваха справедливост сред хората си. Освен ако Сим не говореше за някоя от догмите, записани в Завета. Ривъс ги знаеше всичките. Не можеше да вини стюарда, докато не прочетеше Завета. Не искаше да става част от традиционните ритуали, а освен това какво я интересуваше, ако Сим Грант бе мамил Ривъс Макдъф? Би се радвала дори, ако той го бе разорил.

Тя взе кесията и мушна в нея дървената чаша. После подаде на Сим цветята.

– Сигурна съм, че си водил честно службата си. Моля те, постави цветята във вода.

Дойде ред на готвачите.

– Сайбил и Коунал Монфише.

Двамата бяха различни като деня и нощта. Сайбил беше два пъти по-едра от съпруга си и толкова руса, че чак жълтееше.

– Монфише ли? – рече Меридийн, заинтригувана от името.

Коунал, слабо телосложение, бе подстригал черната си коса необичайно късо, а брадата му стърчеше, гъста като овче руно.

– Да, милейди. Ние сме от изток.

– От Неърн – вметна Сайбил.

– Дойдохме тук, когато града ни бе опожарен през есента на трийсет и седма година.

Жена му се сгуши в шала си.

– Беше през октомври.

– Дрънкаш глупости.

– Само защото ти не мислиш какво говориш.

Явно кавгите идваха лесно при тях. Меридийн познаваше добре този тип приятелство. Тя и Джоана Бенисън бяха прекарвали часове наред в размяна на остроумия и години в учене на изкуството да прощаваш. Джоана, нейната приятелка, сега бе съпруга на Дръмънд Маккуин, звярът, разкрил на Ривъс Макдъф местонахождението на Меридийн.

Меридийн погледна изпитателно съпруга си.

– Изненадана съм, че Брус може да влиза във владенията ти и да ги опустошава.

Очите му се присвиха, сякаш се чудеше как да ѝ отговори. След известно време додаде:

– По онова време аз не се подчинявах на Робърт Брус.

Меридийн насмалко от изненада не изпусна кесията на стюарда.

– Значи си бил старейшина бунтовник?

– Да. Поисках нещо от Брус. Той ми отказа и ми заповяда да сторя онова, което не можех. Когато аз възразих той подложи земите ми на огън и сеч. Двамата заедно с баща ти превзеха Неърн.

Това я учуди, понеже баща ѝ рядко се съюзяваше с шотландците от юга. По това време, когато тя бе отишла в Англия Робърт Първи беше крал на всички шотландци.

– Какво поиска от Брус?

Ривъс праметна наметалото си през рамо и придърпа нагоре колана, на който, висеше меча му.

– Тъй като той е наш монарх, а теб не можах да те открия никъде, аз му поисках меча на Чаплинг. Той... в пристъп на гняв ми отказа.

Меридийн се напрегна. Подозренията ѝ се потвърждаваха. Ривъс искаше не нея. Той искаше меча и вече се бе опитвал да го вземе. Дали преди това си бе направил труда да я потърси? О, по дяволите, мислено изруга тя.

– А какво поиска Брус от теб?

Като се ухили, Ривъс погледна към шерифа Броуди.

– Той ми заповяда да се подчиня на баща ти.

Сред стражите се чу сърдито сумтене.

Но Меридийн набра смелост от наученото. Ако Робърт Брус бе против Ривъс да вземе меча на Чаплинг, значи със сигурност щеше да ѝ помогне да избяга от Шотландия.

– Брус все още размишлява върху тази шега – намеси се един от стражите. – Кътбърт ще види едно превито коляно. – Той посочи към собственото си коляно. – Собственоръчно ще му разбия главата в него.

Последваха толкова силни одобрителни дюдюкания, че се наложи Ривъс да вдигне ръка, за да ги спре. Мъжът спря погледа си върху Меридийн.

Непознатият младеж се държеше с онази гордост, присъща само на хайлендците. Наперената му стойка и неговата самоувереност ѝ напомниха за по-големите ѝ братя. Но този човек бе говорил с пренебрежение

за баща ѝ. Не можеше да се съгласи с него.

– Кой сте вие? – попита го тя, като забеляза, че на китките му няма нищо, докато всички останали мъже носеха златни бойни гривни.

Той направи внушителен поклон.

– Съмърлед Маккуин.

– Най-младият брат на Дръмънд – поясни Ривъс. – Много е доволен, че ти се върна.

– Лейди Клеър ми е казвала за вас хубави неща, милейди – рече Съмърлед.

Фактът, че бе нарекъл съпругата на Дръмънд Клеър беше от голямо значение за Меридийн, защото това даваше отговор на един въпрос, който я бе озадачавал откакто Дръмънд неочаквано бе освободен от затвора Тауър в Лондон. Джоана, жената, която сега живееше с Дръмънд, бе запазила в тайна от хората на Елджиншър истинската си самоличност.

Заобиколена от толкова много мъже, Меридийн се почувства малка и безпомощна. Обърна се настрани и се престори на заинтригувана от третата кула.

– Как мислиш, подхожда ли ти? – попита я Ривъс. Щом той можеше да говори общи приказки по важни въпроси, можеше го и тя.

– Това място би харесало на всяка съпруга.

– И понеже имам само една, предполагам, че говориш от сърце.

Меридийн внимателно подбра отговора си, тъй като говореше пред толкова много свидетели.

– Бих казала, че винаги познаваш, когато говоря искрено, милорд.

Той отговори така високо, сякаш го бе помолила за щипка сол.

– О, разбира се, Меридийн.

След това я придърпа към себе си и я целуна.

Преди да е успяла да се отскубне от него, той я стисна здраво и прошепна:

– Бъди нежна, смела моя и внимавай. Зле си въоръжена за тази битка.

– Да не ме заплашваш? – рече тя с лице толкова близко до неговото, че носовете им почти се допиреха.

– Не. Обещавам ти. Ако отново ме срежеш в присъствието на тези мъже, ще те метна на рамо и ще те внеса вътре. Вече съм го правил. – Той ѝ отпрати ослепителна усмивка. – Тогава, вълшебна моя Меридийн, ще започне битката.

Не ѝ беше работа да го предизвиква пред толкова мъже. Знаеше го

добре, но бяха минали години, откакто бе научила този тайландски протокол.

– Мислиш си, че някой ден ще спечелиш тази битка.

– Привлекателен ли? – рече той с мелодичен тон, сякаш искаше да придаде на гласа си интимност. – Ласкаеш ме, мила.

Меридийн се ядоса.

– Не, не те лаская и престани да преиначаваш думите ми. Никога не съм те намирала за привлекателен.

– Сигурен съм, че каза точно това.

– А пък аз съм сигурна, че го е казала някоя от твоите държанки, които имаш.

Стражите започнаха да шептят помежду си. Явно последните й думи бяха казани твърде силно и те я бяха чули.

– Жени ли? – Ривъс се отдръпна и я зяпна с тревожно ококорени очи. – Кой ти каза това?

– Няма значение. – Един поглед през рамо й подсказа, че е тръгнала в права посока, защото мъжете се бяха приближили малко. – Сега искам да вляза вътре.

– Твоето щастие е мое задължение.

За един непознат думите му биха прозвучали искрено, но тя знаеше, че той е зъл човек. Ривъс се обърна към шерифа.

– Погрижи се да смажат вратата. Звучи като ръждясала обсадна машина. И изпрати един мъж до кораба. Нека им каже да побързат с изпращането на багажа.

– Добре – шерифът се отдалечи и започна да издава заповеди на висок глас. Стражите го последваха като патета след патица.

Ривъс освободи слугите.

– Ела, Меридийн.

Макар и казани сърдечно, в думите му се съдържаше заповед. Щеше да бъде твърде меко, ако го наречеше просто деспотичен. Мислите й се върнаха обратно към Робърт Брус. Беше ли приятел или враг? Трябваше да научи отговора на този въпрос, но засега просто последва Ривъс в крепостта.

Трапезарията беше отделена с преходна врата от голямата зала. Над каменния свод в гладката скала бяха издълбани думите „Единно царство“ – един древен вик за шотландско единство, останал без отговор.

Мотото беше изсечено наскоро, защото, дори когато бе била момиче, щеше да забележи открито написаното предизвикателство. Погледна към Ривъс, който се чувстваше така удобно в ролята си на великодушен

господар и беше толкова последователен в опитите си да я задържи. Пожела му успех в неминуемото му разочарование. Но, все пак, не можа напълно да скрие усещането за щастие, което извикваше в нея направеното само за тринайсет години от сина на един месар.

Закръглените стени бяха украсени с хералдични бойни щитове. Еленът – символ на клана Гордън стоеше край орела на клана Мънроу. Кралската котка на Макферсън делеше място с могъщия меч на клана Гън. И над всички тях царстваше развилнелия се лъв на Макдъф.

– Мислила ли си някога, че ще видиш събрана на едно място толкова много хайлендска добра воля? – додаде той.

– Не и не мисля, че тя ще процъфти.

Усмивката му помръкна, а погледът му доби отчуждено изражение. Забележката ѝ го бе наранила и Меридийн почти бе готова да го помоли за извинение.

– Искаш ли ейл или билково вино? – попита я той. – Сайбил Монфише е известна с напитката, която вари от билки и плодове.

Трябваше ли да му откаже? Видът на толкова много хайлендско оръжие, накачено покрай нея, трябваше да я изплаши. Въздействието му, обаче беше точно обратното. За първи път, откакто бе напуснала Англия, Меридийн се чувстваше в безопасност и това ужасно туптене в гърдите ѝ бе изчезнало.

Тъй като знаеше, че скоро ще се върне в Скарбъроу, тя предпочете да избере за известно време компанията на Ривъс.

– Предпочитам ечемичена отвара, но, ако нямате, ще опитам виното.

– Кажй на Монфише да има винаги готова ечемичена отвара за милейди.

– Да, сър – рече Сим. – Веднага ще изпратя момчето от кухнята до хамбара.

Ривъс кимна на слугата, който се завъртя рязко и си тръгна с отекаващи по каменния под стъпки.

– Кажй ми какво стана после между теб и Робърт Брус.

– Сключихме мир. Той гори от нетърпение да се запознае с теб.

Нима коронованият крал на Шотландия щеше да опрости подлостта на Ривъс? Вероятно, тъй като бяха съюзници. Тази новина ѝ донесе известно разочарование, но Меридийн имаше и други възможности.

– Тогава трябва да поканиш краля си.

– Вече е сторено. Ще дойде за Еньовден.

Меридийн се зарадва. Ако Робърт Брус се надяваше на среща с

Меридийн Макгиливри, чакаше го разочарование. През юни тя вече щеше да се разхожда сред високата до колене английска детелина.

– Чудесно – рече тя, понеже не можа да измисли нищо друго.

– Знам какво си мислиш, Меридийн. Отговорът е: да, той се радва, че изгубеното агне се връща при стадото си.

Желанието да го поправи отстъпи на идеята за насладата от бъдещата победа.

– Прекрасно.

Ривъс се пресегна и свали една кутия, сложена на висок рафт. От кутията извади колана на господарката на замъка – същият колан, на който тя можеше да закачи ключовете от стаите в замъка.

– Това е за теб.

Фино изработени верижки от злато и сребро се преплитаха и оформяха символа на женската власт. Дори колана на майка ѝ не бе толкова хубав.

– Няма да го нося.

– Напротив, ще го носиш.

Ако Ривъс заподозреше, че се готви да избяга, можеше да ѝ попречи. Затова тя се подчини. Взе колана и го сложи около кръста си.

– Прилича на колан на целомъдрието.

– Какво знаеш за коланите на целомъдрието?

Преди две години в манастира бе пристигнало едно момиче от Кент, което носеше това ужасно устройство. Ключът бе изпратен по отделен пратеник. Меридийн успя да вземе ключа и заедно с другите момичета пробваха колана за развлечение. По-късно сестра Маргарет бе наредила на ковача да изкове от колана пиростия.

– Знам достатъчно.

Той отиде до игралната маса, поставена близо до огнището, взе чифт зарове и ги разлюля в шепата.

– Да ти поръчам ли един колан?

– Опитай и ще го захвърля по похотливото ти лице.

Той цъкна укорително и търкулна заровете обратно върху масата.

– Рядко съм похотлив.

– Често ли каниш истински мъже?

– Напоследък не. Изглежда, че съм обречен да живея в компанията на страхливци и похитители.

Той отиде до масата и се върна с нанизаните на пръстен ключове от замъка.

– Ако подсладиш малко езика си, ще живееш много по-добре тук.

– Да не би ти, синът на месаря, да ми заповядваш?

– Не. – Той закачи тежкия обръч на колана й. – Само те съветвам като твой съпруг.

С добавянето на тежките ключове, колана се смъкна надолу върху хълбоците й.

– Никога няма да се покоря.

Ривъс кимна и се приближи към нея, за да намести колана й.

– Само защото баща ми беше месар?

Тя отстъпи извън обсега на ръцете му.

– Не за това, а защото синът му е едно зло чудовище.

Той сложи ръка на гърдите си и примигна с престорена невинност.

– Но аз всъщност съм кротък като агънце.

Тя се изсмя. И преди бе казал тази глупост.

– Ако си толкова нежен, защо ме отвлече, вместо да ме съблазниш с нежните си молби?

Той закричи напред-назад с ръце зад гърба и Бог знае каква пакост в ума. Никога ли не се гневеше? Господи, ако това бе истинската му същност скоро щеше да си отиде в Англия.

Сигурно щяха да последват още словесни трикове, така че Меридайн предпочете да поеме инициативата.

– Предполагам, че би предпочел да падна в ръцете ти и да те заляе с любовта си.

Сякаш, че я предизвикваше. Той разтвори широко ръце. Тази поза щеше да изглежда глупаво при всеки друг, по-дребен мъж, но Ривъс Макдъф беше прекалено добре скроен и го знаеше. Противно на волята си, тя установи, че му се възхищава, че харесва стегнатия му кръст и силните крака, широките му рамене и привлекателната му външност.

Привлекателен. Интересът й изчезна и тя съжали за изречените мислено дръзки думи.

Меридайн не помръдна и Ривъс повдигна презрително вежди.

– Така си и мислех. Ти си прекалено страхлива. Съмнявам се дали някога през главата ти е минавала поне една мисъл за страст – като размаха показалец към нея, той добави мъдро: – Англичаните са унищожили романтиката в теб.

– Как смееш да твърдиш, че си разбрал мислите ми? – та той не я познаваше ни най-малко. – Какво изобщо би могъл да знае един хайлендец за копнежите на женското сърце?

Потънал в размисли, той се приближи до нея и спря на една ръка разстояние.

– Всеки уважаващ себе си шотландец ще ти каже, че твоята кожа е толкова гладка, та чак кара човек да те помоли да се докосне до ръката ти. Усмивката ти е богатство, което съперничи на планина от злато.

Сладкодумието му я поласка. Ривъс взе ръката ѝ и я поднесе към носа си.

– Само дето миришеш на кон и кожа – добави той. Меридийн замръзна по средата между обидата и смеха. Той ѝ намигна и последния победи. Със смях тя отиде до масата и изми ръцете си в легена. Сапунът беше ароматизиран с изравниче. В ума ѝ проблесна един спомен.

Много, много отдавна тя бе тичала из поле от изравниче, така високо, че не можеше да вижда над растенията. На колко ли години е била тогава? Сигурно на три или четири, защото на шест бе започнала да расте бързо като лиственица на слънце.

– Какво те кара да се усмихваш? – попита Ривъс, като ѝ подаде кърпата.

Една щастлива мисъл, което беше странно, защото рядко си спомняше с любов за детството си. Не трябваше да го прави често, нито да споделя мислите си с него.

Потърси някакъв подходящ отговор и го намери в завръщането на Сим.

– Усмихнах се при мисълта, че ще вкуся напитката на мисис Монфише. Трябва да я пробвам, докато се къпя.

Изречението му ѝ подсказа, че не е успяла да го заблуди, но той прояви достатъчно добро възпитание и остави темата да отmine.

– Оттук, моля – рече той, като ѝ подаде чаша вино. Поведо я през тесен, но добре осветен коридор към една обкована с желязо врата. В дървото бе дълбоко издълбан петолистник.

Меридийн не можа да сдържи саркастичната си забележка.

– Странно колко ти харесва това цвете.

Той повдигна едната си вежда, но изречението му излъчваше по-скоро търпимост, отколкото презрение.

– Не само цветето, Меридийн. Имаш клетвата ми над това цвете.

– Можеш да вземеш клетвата си и да я втъчеш в дрехите си, ако питаш мен.

Той вдигна резето и отвори вратата, без ни най-малко да се подразни от гневните ѝ думи.

– Твоите покои.

Меридийн моментално бе поразена от красотата на стаята и не забеляза трите слугини, които стояха до стената. Явно това беше малката

постройка между кулите, същата с офиките пред нея. Беше я харесала как изглежда откъм двора.

Построена наскоро, постройката беше изпълнена със слънчева светлина, навлизаща през скъпите стъклени прозорци. Покрай тях беше послан красив килим. Върху килима имаше кошници с прежда и скъпоценни сребърни нишки. Станът ѝ щеше да подхожда съвършено на това слънчево място.

Вдясно стоеше огромно легло с балдахин, който се издигаше до тавана. Завесите бяха направени от тъмнозелено кадифе и бяха привързани със златни ширити. Дюшекът бе застлан с подходяща покривка, избродирана със златни петолистници в средата. Два каменни мангала, големи като бъчви за събиране на дъждовна вода, излъчваха приканваща топлина из уютната стая.

Стаята буквално излъчваше притегателна сила. Неспособна да ѝ се противопостави Меридийн пристъпи навътре. Нямахме никакви тръстикови рогозки, които да загрозяват обстановката. Вместо това покрития с каменни плочи под бе застлан с малки вълнени гоблени.

Зад една странична врата се намираше малък килер, криещ набор от различни вина, буре с ейл и кани, достатъчни за малък банкет. Майка ѝ бе забавлявала баща ѝ в стая, която изглеждаше и миришеше съвсем по същия начин. Завивките на майчиното ѝ легло бяха сини, но направени по подобен начин.

Но откъде Ривъс го бе узнал?

От книгата. Проклетият Завет на принцесата. Ривъс не само бе прочел книгата, но и бе обзавел стаята според описанията на предшествениците ѝ.

Меридийн не бе чела описанията. Защо майка ѝ не ѝ бе дала книгата? Подобно на повечето деца, Меридийн бе ограничавана в детската стая, освен при специални случаи. По онова време разговорите се съсредоточаваха около отношенията между клановете или застрашаващото ги английско нашествие. В началото беше прекалено малка, за да разбере и тъкмо когато бе започнала да проумява за какво говорят, тя бе хвърлена в ръцете на врага и забравена в Англия.

– Харесва ли ти стаята, милейди?

Това беше глупав въпрос, понеже стаята беше достатъчно добра, дори за кралска особа – едно мирно място, което я предразполагаше да захвърли грижите си и да се отпусне.

Тя го погледна и обезпокоеното му изражение я накара да се замисли. Ривъс бе свършил много работа, за да приготви място за нея и сега

очакваше тя да му благодари. Меридийн бе мечтала за друг един живот в страна, където мъжете не започват война заради стадо говеда или пиянско самохвалство.

Но по причина, която не проумяваше, тя не можеше да го разочарова.

– Красива е.

Той се усмихна и тя отново си спомни смелото момче, което бе дръзнало да се застъпи за нея пред могъщия Плантагенет.

„Очаквах кралят да ме обеси преди залез слънце.“

Погледна го и разбра със сърцето си, че дори цяла армия крале не можеха да навредят на сегашния Ривъс Макдъф, но ако тя се покажеше жестока, това щеше да го разочарова.

– Благодаря ти – добави тя, мислейки си, че някога щеше да съжалява за отстъпчивостта си.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я обърна към чакащите я прислужнички. Две от момичетата бяха млади, вероятно на дванайсет години. Третата прислужница беше значително по-стара, може би на двайсет години. И трите бяха облечени в еднакви жълти носии върху бели ризи.

– Това са прислужниците ти – рече той.

Майката на Меридийн бе имала три прислужници, както и всички принцеси преди нея. Но от петгодишна възраст, докато не я бяха прокудили от Шотландия, Меридийн бе изпълнявала задълженията и на трите. Обязаностите и задълженията на трите прислужници бяха легенда. Ривъс сигурно ги бе открил в книгата, както и другите неща.

Задави я сантиментално чувство. Не можеше да се противопостави на копнежите на едно момиче за истинска майка, а не онази, която я бе изоставила.

– Запознай се с Лизабет – каза ѝ той, – пазителката на завивките ти.

С непознато досега за нея усилие, Меридийн се откъсна от старите си копнежи.

Момичето с кафява коса и лешникови очи се размърда неспокойно от вълнение, че е било представено първо. Другите момичета, едното – високо червенокосо, а Другото – с коса руса като узряло жито, забиха поглед в ръцете си.

Тяхното разочарование беше толкова мило, че Меридийн забрави собственото си смущение.

– Елате насам и трите.

Ривъс продължи:

– Това момиче с коса с цвета на морков е Сирина. Тя се грижи за

цветната градина, по специално за офиките. Сирина се зарадва особено силно на твоето идване, защото гори от нетърпение да се омъжи за онзи млад момък, Съмърлед Маккуин.

Прислужницата, по-възрастна от останалите, се изчерви и доби цвят, близък до този на косата си.

– Добре дошла, милейди.

Прислужниците на майка ѝ винаги бяха прекратявали службата си с навършване на дванайсетата си годишнина. Очевидно това не бе записано в книгата, защото Сирина доста бе надхвърлила тази възраст. Или пък беше записано? Меридийн отчаяно желаше да знае кое беше вярното.

– И накрая, това русо момиче е Елън, която се грижи за банята. Мисля, че това беше първото ти желание.

Елън направи реверанс, а сините ѝ очи се стрелнаха от Меридийн към отворената врата вдясно. Меридийн забеляза, че в стаята имаше огромна вана, кърпи за подсушаване и екстравагантно огледало, голямо като поднос за говеждо.

– Твое дело ли е целия този лукс, Ривъс? – поинтересува се Меридийн.

– Може да се каже. Но подредбата на банята води началото си от съпруга на десетата ти прапрабаба. Тя е била една от принцесите, които са се казвали Мери и е описала банята в Завета. – Той поклати глава, сякаш спомена бе извикал нежност у него. – Мила душица е била тази Мери, според записаното от нея.

Шокираната Меридийн насмалко не го подкани да ѝ обясни подробно. Заветът съдържаеше правила и съвети за насочване на бъдещите принцеси, а не лични хроники. Или не беше така? Майка ѝ не ѝ бе казвала нищо подобно. Дали не бе пропуснала тази информация?

Меридийн не знаеше и самият факт, че беше любопитна относно съдържанието на книгата я обезпокои повече, отколкото знанието, че Ривъс смята да я задържи тук. Връзките ѝ с Шотландия бяха прекъснати преди повече от десет години. Сега принадлежеше на Англия. Защо да се безпокои заради онази глупава книга?

– Имаш ли някакви поръчки към Лизабет и Сирина? – попита Ривъс.

Меридийн сграбчи възможността за отсрочка относно тревожните мисли.

– Да. Лизабет, погрижи се да донесат тук сандъка с вещите ми. Когато пристигне, отдели настрана нещата ми за писане. А ти, Сирина, се

погрижи да сложат стана. Искам да бъде ето там, под прозореца.

– Веднага – обади се по-голямата и смела девойка Сирина. – Баща ми е умел и известен тъкач. А аз съм същински специалист в подготвянето на станове.

– Как намираш време да се грижиш за цветята? – попита Меридийн.

– Сега не са им нужни грижи. По това време на годината са голи като душата на англичанин.

Меридийн чу как Ривъс изпръхтя от смях в шепата си зад нея. Не можа да се сдържи да не отговори:

– Може би е така, Сирина. Но знаеш ли какво казват англичаните за хайлендците?

– Нищо хубаво, навярно – вирна тя брадичка.

– Те казват – започна Меридийн, като обърна глава към Ривъс, – че ако искаш да опитомиш шотландец, трябва да го хванеш още като малък.

Сирина я погледна така, сякаш бе глътнала магарешки бодил.

Ривъс се наклони по-близо до нея.

– Освен това англичаните имат навика да ловят шотландски принцеси и да ги настройват срещу рода им. Но ние ги връщаме и отново ги правим наши принцеси.

Тя се завъртя рязко и се озова с лице срещу брадичката му.

– Ривъс, ако се замислиш малко повече, скоро сам ще се оплетеш в доводите си.

Устата му беше само на един шепот разстояние от нейната.

– Успели ли са да те опитомят, Меридийн? Или са оставили на мен това удоволствие?

Опасенията заседнаха като буца в гърлото ѝ.

– Удоволствие ли?

Погледът му се плъзна по лицето ѝ и остана доволен от видяното там.

– А-ха. Удоволствие от най-изискан тип.

Много жени бяха паднали в плен на мъжественния му чар и Меридийн добре разбираше защо. Собственото ѝ сърце туптеше силно. Нямаше как да не си представи чувството, ако устата му се допреше до нейната. Много жени познаваха това чувство. Дали и тях бе успял да плени с примамливите си очи?

Той погледна покрай Меридийн и с едва забележимо движение на очите си показа на слугините вратата. Меридийн ги чу, че излизат, но

умът ѝ остана зает с неуместни въпроси, относно Ривъс Макдъф. Не можеше да се извърне от него.

Той сложи ръце на раменете ѝ, но тя не почувства тежестта им.

– Затвори очи, Меридийн, и ми дай целувка.

Той я бе нарекъл страхливка на полето на любовта. Да го обореше, като същевременно задоволи собственото си любопитство, представляваше едно предизвикателство. Погледът му искреше от приятелска подкана, на която тя не можеше да откаже. Затвори очи и в следващия миг устните му докоснаха устата ѝ, след това се притиснаха по-силно и започнаха да се движат в бавни, умели кръгове.

Дали всички жени чувстваха този шеметен, ефирен копнеж? Ако беше така, тогава напълно разбираше защо жената на рибаря в Скарбъроу винаги беше усмихната на сутринта, след като мъжът ѝ се бе върнал от морето. Меридийн възнамеряваше да изследва тази тайна и да се измъкне, събрала знания, които ѝ бяха били забранени.

Устните му се разтвориха и тя откри, че устата му беше сладка и гостоприемна като топла напитка в студена зимна нощ. Топлина се разли чак до върховете на пръстите ѝ. Тя се олюля, но ръцете му я сграбчиха, задържаха я и я привлякоха в люлката, заключена между гърдите и мишците му. Сърцето му биеше силно и равномерно до гърдите ѝ, а дъхът му галеше бузата ѝ. В главата ѝ се завъртяха привлекателни представи – красиво пролетно утро и вихрена езда на бърз кон през ливади, обсипани с полски цветя. Представи си как вятърът шиба косите ѝ и чу тропота на копита в ушите си. Пръстите ѝ докоснаха кадифето на дрехата му и почувстваха как мускулите му отдолу се стегнаха и надигнаха.

Дълбоко в гърдите му се зароди стон, а след него целувката им се промени. Ривъс стана по-настойчив, езикът му разтвори устните ѝ, а ръцете му замачкаха плътта ѝ.

Интимността на целувката я разтревожи. Да не би да смяташе да я насили? Тя се отдръпна рязко и го попита.

Очите му станаха като стъклени и той разгърси глава, сякаш искаше да се пробуди от дълбок сън.

– Опитваш се да ме прелъстиш? – попита тя.

Той изпусна въздуха от дробовете си и заби поглед в леглото.

– Не днес. – Очите му се върнаха към нея. – Ти си девствена, Меридийн Макгиливри. На кораба заяви нещо друго само напук на мен. Това беше първата ти целувка.

Негодуванието я настрои воинствено.

– Това беше първата ми целувка с човек от твоя тип.

Обхвана го гордост.

– От моя тип ли?

– Да. С мъж, който мирише на кон и кожа. – Тя хвърли в лицето му собствените му думи.

Облечението му бе така пълно сякаш му бе казала, че е най-изисканият лорд в целия християнски свят. Като се разля в усмивка, той я целуна бързо по бузата.

– Наслаждавай се на банята си, Меридийн. Ще се върна да те взема в осем часа.

– Няма да отвърна на почукването ти.

Ривъс се насочи към вратата, като потисна с воля желанието, сграбчило слабните му.

– Тогава ще трябва да използвам ключа си.

Щом излезе от изящната врата, видя, че Кенет Броуди го чака в коридора с пергаментови свитъци под мишница и нетърпелив поглед в очите.

– Имаме неприятности, Ривъс – рече той.

„Повече, отколкото предполагаш“ – помисли си Ривъс и се насочи към собствените си покои, последван от Броуди.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

– Каж ми останалите вести, Броуди, и да се надяваме, че не си оставил най-лошото за накрая.

Ривъс отхапа остатъка от ябълката си, изхвърли огризката през прозореца и се пресегна да си вземе портокал.

Неговият приятел и наставник се отдръпна от малката дървена масичка.

– Енгъс е извикал у дома младия Мънроу.

Младият Мънроу беше един от дузината младежи, които се възпитаваша при Ривъс. Докато ги учеше да си служат с меч и боздуган и да управляват честно, Ривъс същевременно укрепваше съюза си с бащите им. Земите на Енгъс Мънроу лежах на запад от Инвърнес и граничеха с владенията на Кътбърт Макгиливри. Щом Мънроу искаше сега наследника си обратно под своето крило, това можеше да значи само едно – Кътбърт кроеше неприятности за Хайлендс. Нищо чудно, че Броуди изглеждаше толкова замислен. Но те бяха преминавали десетки пъти през чистилището и ада, заради бащата на Меридийн.

Меридийн. Тук. От плът и кръв. У дома. Най-сетне. От години Ривъс си бе представял точно тази картина. Докато беше младеж с гореща кръв, той си бе представял как ще ѝ направи едно голямо момче още преди сватбения пир да е свършил. С навлизането в по-зряла възраст годините бяха добавили поетичност към доброто сърце и омайните очи. Въпреки това дори сега, когато си мислеше за живота с Меридийн, той си представяше как ще се обвърже с деца и ще прекарва уютни вечери край огъня. Щеше да има и тях, и своята жена, но само след като тя се влюбеше в него и изгубеше сърцето си по Шотландия. Това беше предизвикателство, което съперничеше по трудност с обединяването на шотландските кланове. Едно предизвикателство, което той приемаше без колебание.

– Ривъс, не те ли е грижа, че Мънроу е извикал сина си у дома?

Като се откъсна от тези мисли – негово любимо занимание през свободното му време – Ривъс се хвърли в изтощителното и опасно царство на политиката.

– Затова ли изпрати младия Мънроу да се погрижи за каруцата с багажа?

– Трябваше му малко време, за да помисли върху това, че го

призовават в къщи, преди да се види с теб.

Казани направо, тези прости думи носеха цял товар от честност. Ривъс отвърна по подобен начин.

– Няма да преча на решението му.

– Не е лишено от смисъл.

Броуди изглеждаше отпаднал, а Ривъс с мъка се съдържаше. Меридиан си беше у дома. Целта му беше на една ръка разстояние и му се искаше да се качи на крепостната стена и да се разкрещи радостно, като някой полуидиот по време на Пролетния празник. Броуди също трябваше да се усмихва и тъй като постигането на цели се бе превърнало в негово ежедневие, Ривъс прие предизвикателството да подобри мрачното настроение на приятеля си.

– Предполагам, че е прекалено наивно да повярвам, че сестрата на Мънроу се жени и поради тази причина нашият млад приятел трябва да си отиде в къщи.

Загрижеността изчезна от царственото изражение на Броуди.

– Да, би било наивно.

Ривъс прехвърли портокала от едната си ръка в другата.

– Тогава може би нейният чичо, свещеникът ще бъде канонизиран?

В очите на шерифа проблесна искрена насмешка.

– Само ако църквата е готова да посрещне въстание начело с нашия отец Томас.

Ривъс продължи да настъпва.

– Младият Мънроу не е ли искал ръката на някоя хубава девойка?

Броуди се разсмя и поклати глава с престорено съжаление.

– Не.

– А може би някое хубаво момиче има син от Мънроу?

Шерифът се заля в смях и се шляпна с длан по бедрото.

– Ти си цял дявол, Ривъс Макдъф. И знам, че няма да съжалявам, ако кажа, че е хубаво човек да живее край теб. – Той огледа подноса с плодове и сирена и си взе парче сирене. – Уви, *твоята* хубава девойка не споделя ентузиазма ти.

Меко казано, помисли си Ривъс и настроението му стана меланхолично. Ако погрешните ходове бяха победите в една война, тогава уменията му съперничеха на тези на папата – най-войнственият човек на деня.

– Така е, приятелю. Тя е разколебана.

– Нима мечта на Чаплинг не представлява интерес за нея?

Ривъс помръкна още повече. Погледът му се плъзна из стаята и се

спря върху пустото легло. Ако затвореше очи можеше да си я представи там, съблазнително гола върху завивката, с разпиляна като ветрило разкошна черна коса и с омагьосващи очи, които го приканват да отпразнуват взаимната си любов.

– Ривъс!

Той подскочи като крадец, спипан на местопрестъплението.

– Тя те е омагьосала.

– Привлекателна е – промърмори той с крива усмивка.

Броуди се изкиска.

– Но ще поиска ли меча на Чаплинг от баща си, за да ти даде короната на Хайлендс?

– Ако си спомням точно думите ѝ – призна Ривъс, – тя каза, че мечът по-скоро ще хване ръжда, отколкото тя да го докосне.

Броуди завъртя заобления нож за сирене към прозореца, докато накрая острието хвана лъча и хвърли отблясък върху тавана.

– Може би се инати, защото е била твърде дълго далеч от нас?

Дано да беше така, помисли си Ривъс.

– Тя твърди, че Шотландия е страна на чудовища.

Като се отпусна дълбоко в креслото си, Ривъс си припомни думите ѝ.

– Тя каза, че ако аз съм единственият ѝ избор за съпруг, по-скоро би предпочела да легне девствена в гроба.

Броуди сви рамене.

– Предполагам, че си ѝ казал, че си се пазил за брачното ложе?

Ривъс прозря плана на Броуди. Опитваше се да накара Ривъс да се усмихне. Успя, при това с лекота.

– Хубава е, нали?

– Достатъчно хубава за един син на месар, който някой ден ще носи короната на Хайлендс?

Усетил, че е прибръзал с думите си, Ривъс се опита да се измъкне.

– Освен това има ѝ характер.

Броуди стана сериозен.

– Вече не е изплашеното и озлобено дете.

По този въпрос Ривъс беше добре запознат.

– Тук грешиш. Изплашена е до дъното на душата си и не иска да прави грешки.

– Наследила е злия нрав на клана Макгиливри – избуча Броуди.

– Не е взела нищо от Макгиливри, но ще е грешка да забравяме кой е баща ѝ.

– Като че ли някой може да пренебрегне това войнолюбиво копеле.
– Броуди остави ножа и кръстоса ръце пред гърдите си. Беше свалил бойните си гривни, но все още носеше плетената броня. – Какво я гневи най-много?

Като преживяваше отново всяка дума в разказа си, Ривъс описа отвлечането на Меридийн.

– В името на свети Кълъмба, Ривъс! Какво те накара да действаш толкова дръзко?

Ривъс се почувства като зелено момче, което за първи път отива да стреля с лък. Напълно заслужено, защото бе сгрешил. Но след като през всичките тези години бе копнял за нея, явно бе загубил трезвата си преценка. Никога през главата му не бе минавала мисълта, че Меридийн би го отхвърлила.

– Е? – подкани го Броуди.

Ривъс се стегна.

– За мое учудване се оказа, че Ана не е украсила разказите за омразата на Меридийн към всичко шотландско. Нямах друг избор, освен да я върна насила.

Броуди извърна раздражено очи.

– Напълно по шотландски.

– Не можех повече да се разтакавам из добрата стара Англия. – После добави нехайно: – Храната щеше да ме убие.

Макар гълччетата на устните му да се бяха извили, Броуди не се усмихна.

– Какво ще правиш сега?

– Ще я науча да ни обича малко по-малко. Вече имам известен прогрес – Ривъс не се съдържа и се похвали: – Новото й жилище й хареса.

Броуди махна с ръка.

– Дори спял корнуолец би харесал двореца, който й изгради.

Ривъс почувства прилив на гордост от това, което бе свършил. Принцесата заслужаваше да живее в лукс. Като неин съпруг той бе задължен да й го осигури.

– Винаги съм знаел, че тя ще дойде у дома при мен, Броуди.

Обветреното лице на шерифа засия.

– Все същото повтаряш от деня, в който старият крал Едуард ти я даде.

През пороя от сантиментални спомени, Ривъс видя образа на Меридийн, когато преди няколко часа я бе оставил.

– Трябваше да я видиш как се разбира с новите си прислужници. Казвам ти, Броуди, тя дава заповеди, като командир по време на поход. Родена е да управлява.

– Най-вероятно това идва от бабите ѝ. От Макгиливри е наследила малко, като изключим склонността към войните.

Ривъс усети позната тревога, но вече бе започнал да привиква към постоянните промени в настроението си. В момента усещаше, че делата му са в опасност.

– Ако не спра Кътбърт сега, той ще разлее отровата си не само сред клана Мънроу, а из всеки клан в Западен Хайлендс.

– Така е. Прекалено много усилия положи, за да спечелиш доверието на тези старейшини. Ако седиш и чакаш, Кътбърт ще възвърне силите си и скоро и други ще последват примера на Мънроу. Фреймът също може да извика скоро детето си. След това Макферсън може да последва примера им. Мечтата ти за обединение може да умре.

Придобивки след години на преговори можеха да пропаднат. Клановете щяха да се разделят и малките войни отново щяха да плъзнат, като чума из Хайлендс. Но вредата нямаше да спре дотам. Фландрия и Северните страни щяха да прекратят търговските си съглашения, които Ривъс бе извоювал с толкова усилия.

Освен ако не предприемеше действия. Но трябваше да постъпва предпазливо.

– Ще стане по-лошо, когато Кътбърт научи, че сме довели дъщеря му у дома.

Броуди потърка брадата си с мазолестата си длан.

– Мисля, че той не е дотам безсърдечен, та да изпрати отново убиец при детето си, нали?

Тази възможност разтърси из основи Ривъс. Нищо лошо нямаше да се случи на Меридийн. Щеше да я наблюдава като ястреб, щеше да я придружава при всяко нейно излизане.

– Да се молим да не го нрави. Иначе на епископа на Инвърнес ще му се наложи да прехвърли задълженията си на отец Томас.

– Може ли да се вярва на епископа?

– Той ще вземе страната на шотландската църква, както стори миналата година, когато папата отлъчи крал Робърт. На Ватикана няма да ѝ хареса, но аз с удоволствие ще поема този риск в името на самоуправлението ни. Както и цялото ни духовенство.

– Както и Елджиншър – Броуди стана и отиде до високата масичка, върху която от тринайсет години насам стоеше Заветът на принцесата. –

Каква мъдрост казва по този въпрос първата Меридийн?

Броуди, както всички други, обичаше историите, записани в книгата от съименничките на Меридийн.

– Тя не е била така щастлива, като нас. По нейно време духовенството е било развратно и не е заслужавало доверие. Когато е искала някаква информация, тя изпращала блудница, която да развърже езика на свещеника.

– Сигурен съм, че твоята Меридийн не би могла да върже кусур на ни една своя съименничка. Има поне един шотландец, към когото тя е привързана.

– Тя не иска да има нищо общо със Завета.

Броуди подсвирна.

– И какво ще правиш?

– Ще променя мнението й.

С крива усмивка на лице Броуди се върна до стола си.

– В такъв случай горката тя, защото още не съм виждал да си поставил за цел сърцето на някое момиче и да си си тръгнал с празни ръце.

Комплиментът насърчи Ривъс.

– Тя си мисли, че държа двацет наложници.

Сериозен като проповедник на неделна проповед, Броуди рече:

– А така ли е?

Ривъс му метна поглед, запазен специално за палавия Съмърлед Маккуин. След това не можа да се сдържи и прихна да се смее.

Броуди се изкашля.

– Кой й е казал тази история?

– Ана. Съмнявам се, че историята е свършила там. Беше ми ядосана, загдето взех Меридийн посред нощ.

– Не се безпокой, Ривъс. Джон Съдърленд ще вразуми дъщеря си. Но кога ще кажеш на Меридийн за своята...?

Ривъс имаше незаконородена дъщеря. Момиченцето Гиби живееше при родителите на майка си в близкото село Ейбърхорн. Майка й, Мери, бе починала от треска скоро след като бе спряла да кърми Гиби и сега момичето беше единствената радост в живота на баба си и дядо си.

Дали Меридийн щеше да се разгневи, когато научеше за извънбрачното му дете? Надяваше се, че няма, защото Гиби беше добро дете.

– Още не съм решил кога ще й кажа. Все още е рано, а милата Гиби не би могла да я ядоса с нищо.

Броуди махна утвърдително с ръка.

– Всички обичат момиченцето.

Ривъс забеляза нови пришки по ръката на шерифа. Обикновено тази му ръка беше чиста.

– Да не се учиш да въртиш меча с лявата си ръка?

– Да, онзи момък от Тейн обича да импровизира. А сега, кажи ми, какви са новините от парламента в Сейнт Ендрюс?

Събитието беше крайъгълен камък в шотландската история, защото това бе първият истински шотландски парламент.

– Нищо по-изненадващо от самото събитие. За облекчение на Брус, членовете на парламента гласуваха да се откаже предложението на френския крал да се присъединим към Кръстоносния поход.

– Макгиливри беше ли на мястото си там?

– Да. Кътбърт се перчеше като бик на пасище с разгонени крави.

– Носеше ли меча на Чаплинг.

Ривъс сви ръце в юмруци.

– Да. Възползва се от възможността да ме подразни.

– Говорихте ли?

Темата за бащата на Меридийн безпокоеше силно Ривъс.

– Нека говорим за нещо по-весело.

Броуди кимна с тъжно състрадание.

– Какви са планове на краля?

– Нашият владетел е толкова доволен, загдето седи в парламент, че реши да направи обиколка из Шотландия това лято. Да обиколи кралството си, както каза той. Поканих го да дойде за Енъвден.

– Той те предупреди да не принуждаваш лейди Меридийн. Вярва ли, че тя е дошла доброволно в Шотландия?

Лъжата тревожеше Ривъс, но пред нея бе сложил истината и щеше да го стори отново, ако от другата страна на везната стоеше съдбата на Шотландия

– Да.

Броуди се засмя, но смеха му бе примесен с болка.

– Ще поема отново обучението на тези хлапаци, за които толкова обичаш да се грижиш. Ти ще бъдеш прекалено зает със сърдечните си проблеми.

Ривъс с готовност прие предизвикателството.

– Моите благодарности.

– Ще ми бъде забавно, Ривъс, да те гледам как ухажваш момиче, което не го желае.

– Ще го пожелае.

Някой задумка по вратата.

– Ривъс Макдъф!

Гласът на Меридийн. Вълнението отново повдигна духа му.

– Не ти ли казах, Броуди? Вече е тръгнала да ме търси.

– Така е, каза ми. Но ми се струва, че е ядосана.

Вратата се разтвори широко. На прага застана разгневената Меридийн. Косата ѝ беше все още мокра от банята и висеше до кръста ѝ. Беше облякла дрехите на Сирина.

Само преди час тя се бе разтопила в обятията на Ривъс и го бе целувала със страстта на жена, готова да се влюби всеки миг.

Сега гледаше свирепо към шерифа.

– Трябва да говоря насаме с Ривъс. Незабавно.

Ривъс се изправи.

– Броуди, виж какво забавя Мънроу и каруцата с багажа.

Тя се втурна в стаята, без да обърне внимание на шерифа, който излезе покрай нея.

– Защо си облякла дрехите на Сирина? – попита Ривъс.

Ако гневът беше мантия, то тя бе облякла тази дреха от главата до петите.

– Тя занесе дрехите ми в пералнята. Ти ли ѝ заповяда да вземе дрехите ми?

– Не. Дори през ум не ми е минавало.

Тя сложи ръце на хълбоците си и започна да крачи напред-назад по покрития с килим под.

– Сигурно си бил зает с четенето на записките ми и с разпространяването наляво-надясно на разни истории. Как си посмял да кажеш на Елън, че баба ми се е къпала заедно с дядо ми?

Тя говореше за една от любимите извадки на Ривъс от Завета. Тази история той бе разказвал на всеки, по-желал да го изслуша.

– Ти не ми каза да не чета книгата. Каза ми да я пазя от вражи ръце.

Тя спря рязко, завъртя се и насочи показалец право към гърдите му.

– Ти си този враг! Ти си казал на тези хора, че ще ме намериш.

Краката ѝ бяха боси, а пръстите им – възхитителни.

– Аз наистина те открих.

– Повтарял си им го повече от десет години!

Като се надяваше да потуши пожара, той ѝ отпрати крива усмивка.

– Аз съм вярно агънце.

Тя стисна зъби и се приближи до него. Ароматната миризма на изравниче изпълни носа ѝ.

– Чуй това, Ривъс Макдъф. Щях да те понижа с кинжала си, ако Елън не го бе занесла на ножаря.

Напрежението между тях се съгъсти като овесената каша на Монфише.

– Значи, била си обезоръжена, за мой късмет.

– Не се подигравай с мен – процеди тя през стиснати зъби.

Той протегна ръце с дланите нагоре в знак, че се предава.

– Моите извинения, Меридийн, за всичко лошо, което съм ти сторил, каквото и да е то.

– Сега ме моли за прошка – рече тя към тавана. – Ти си накарал тези хора да казват молитви за мен всяка събота. А те дори не ме познават!

Ривъс реши, че е най-добре да ѝ каже всичко.

– Освен това те почитат два пъти – през Новогодишните празници и за да отбележат твоя рожден ден. Записан е в Завета.

Меридийн се подпря на масата и се наклони към него. В очите ѝ тлееше пренебрежение, а сладкият ѝ дъх галеше лицето му.

– Имаш извратен ум.

Жълтият сукман на Сирина на Меридийн и беше прекалено стегнат. Тъканта се изпъваше над гърдите ѝ, които се надигаха и спускаха под напора на гнева ѝ. Прииска му се да го прогони с целувка.

Тя се отдръпна назад като опарена.

– Гледаш ме похотливо. Спри веднага!

Той се замисли над неубедителния ѝ отказ и прекалено късно видя как тя поглежда към ножа, оставен върху подноса с храната. В миг тя сграбчи заобленото острие.

Меридийн не беше като другите жени. Разчиташе само на себе си и освен това бе страдала от несправедливо отношение. Беше грешка да ѝ ласкае. Измамата водеше към по-лоши грешки. Ривъс мъдро отстъпи.

– Имаш нож в ръката си, Меридийн. Моля те, остави го.

Тя пренебрегна любезната му подкана и отново закричи из стаята.

– Как си могъл година след година да даваш на тези хора фалшива надежда?

Полите ѝ бяха прекалено къси, а глезените ѝ – твърде разсейващи. Дали беше гола под взетите назаем дрехи?

– Иначе по-добре да бях мъртъв.

Ривъс се опита да остави настрана неприличните си мисли, но не можа, поради простата причина, че тя беше тук, най-сетне до него. Освен това я желаше с такъв силен копнеж, който прогаряше корема и

слабините му.

– Как си могъл? – Кокалчетата ѝ бяха побелели от силата, с която стискаше ножа.

Той пое дълбока, успокояваща глътка въздух.

– На тях им трябва надежда, Меридийн.

Раменете ѝ хлътнаха. Тя отиде до камината и се загледа в пламъците.

– Колко мило от твоя страна.

Ривъс не бе възнамерявал да го каже по този начин, но в себе си винаги бе вярвал, че един ден ще я намери. Макар и толкова покварен, Едуард I не бе бесил дъщерите на враговете си. Вместо това той ги бе давал в ръцете на църквата.

Като наблюдаваше сега Меридийн, облечена в тази прекалено тясна дреха, с коса разперена като черно одеяло, той отново откри отново откри в нея малкото дете. Това е само привидно, възрази мъжкото му сърце, защото тя беше жена до дъното на душата си.

– Няма да остана. – Тя размаха ножа срещу него. – По-добре да станa монахиня.

Не, нямаше, но беше прекалено разгневена, за да обсъжда аргументите си с него.

– Това е драстичен ход.

Тя разпери ръце и изпусна ножа, който прелетя през стаята. От косата ѝ се разпиля дъжд от водни капки, които попаднаха в огнището и засъскаха.

– Драстичен ли? А отвличането ми не е ли? За Бога, Ривъс, ще отида при крал Едуард.

Ако Едуард II узнаеше, че Ривъс я бе отвел против волята ѝ, той щеше да се възползва от факта, за да продължи бащината си война против Шотландия. Сам Ривъс не би имал шансове да победи. Обединените армии на Ривъс и Робърт Брус бяха прекалено голям залък за англичаните, но Брус нямаше да обедини силите си с него, докато Ривъс не вземеше меча на Чаплинг. Кътбърт Макгиливри нямаше да го отстъпи. Само Меридийн можеше да вземе меча от него.

– Не мога да ти позволя да намесваш крал Едуард в нашия брак.

– Странна е представата ти за брака. Та аз съм твоя затворница.

– Само ако ме накараш да играя ролята на тиранин. Хайде, Меридийн, нека не водим битка още от днес. Семейство Монфише са ни приготвили фазан и счемичени кейкове. Не можеш да отречеш, че това е любимата ти храна.

– Ана ти е казала. Какво друго ти наговори тази глупава клюкарка?

Беше му дала възможност да разведри атмосферата. Ривъс се хвана за нея като удавник за сламка.

– Разказа ми също за онази случка, когато си носила колана на целомъдрието.

По бузите ѝ изби червенина.

– По онова време тя не беше в манастира.

– Не, но се боя, че историята е била доукрасена при преразказите. Не мога да си представя как си отишла в ковачницата и си накарала да изковат от доброто кентско желязо черпак.

Меридийн се усмихна.

– Изковаха не черпак, а пиростия.

– Монфише веднъж ми каза, че не би могъл да сложи на Сайбил колан на целомъдрието, защото ще трябва да прекопаят половин Англия, за да съберат достатъчно желязо.

– Съмнявам се дали ѝ харесва, че е толкова едра.

Ривъс се развесели, защото ядът ѝ бе попреминал. Отвлечена от предишните си мисли, Меридийн попита:

– Къде е Заветът?

Той погледна покрай нея към високата масичка в ъгъла. Над дървената книга гореше светилник.

– Мислех, че не искаш да имаш нищо общо с легендата.

Тя последва мисълта му.

– Все още е вярно.

Младата жена реши да превърне лъжата си в твърдение, затова прекоси стаята и докосна книгата.

– Но книгата е моя собственост – добави тя.

– Тя принадлежи на принцесата. Ти ли си принцесата?

Тя го погледна. Очите ѝ изглеждаха особено наситено зелени на светлината на лампата.

– Принцесата я няма вече.

– Тогава повторното запознаване със съдържанието на книгата не би трябвало да представлява интерес за теб – Ривъс подозираше, че е точно обратното. Книгата я интересуваше, при това много. – Вътре има само наставления и догми за запазването на хайлендското единство – небрежно добави той.

Чувствайки се онеправдана и напълно в правото си, тя вирна гордо брадичка.

– Написана е от майка ми и нейните предшественички. По право

всички техни слова са мои.

В интерес на истината майка ѝ не бе добавила ред към наследството на принцесите. Нито пък всички жени се занимаваха с бродерия. Ако всички бяха писали в книгата, нямаше том, който би побрал толкова думи.

Ривъс се бе смял и плакал, докато бе чел хрониките на много от онези смели и забавни жени. Дори пет живота да бе живял и във всеки да бе имал по пет жени, не би могъл да научи повече за тайните на женския ум и за копнежите на техните сърца, отколкото бяха скрити в този том. Нямаше да отстъпи тяхното скъпоценно наследство, най-малкото на някой, който поставяше под съмнение тяхната чест.

Помъчи се да налучка правилния тон.

– Думите им принадлежат на всички хора от Хайлендс.

Меридийн се опита да скрие чувствата си, но ръката ѝ се разтрепери, докато пръста ѝ следваше символите, изписани върху подвързията. Повдигна с показалец предната корица. Очите ѝ светеха от любопитство, а от устните ѝ се откъсна въздишка, която, беше от задоволен копнеж. Можеше ли да използва книгата в свой интерес? Не знаеше.

През прозореца долетя шум откъм двора на замъка Каруцата с багажа бе пристигнала. Меридийн бе потънала в четене. Ривъс се насочи към вратата.

– Извини ме за малко, но трябва да поговоря с младия Мънроу.

Тя притисна книгата към гърдите си.

– Трябва да вървя.

Ривъс не бе очаквал толкова бързо развитие на събитията. Друг избор, обаче, нямаше.

– Заветът трябва да остане тук, освен ако не си готова на сделка.

Тя застана нащрек.

– Каква сделка?

Той се стегна за нова битка. Слава Богу, че тя бе хвърлила ножа.

– Мечът на Чаплинг срещу тази книга.

Любопитството ѝ се превърна в недоверие. След това тя отметна глава назад и се разсмя.

– О, вие, окаяни шотландци!

Не бе очаквал Меридийн да се съгласи, но обидата ѝ предизвика гнева му.

– Не мога да ти позволя да вземеш книгата.

– Би ли ми казал защо? Тя е моя?

– Твоя, за да я почиташ или за да я унищожиш?

Тя изпъна шия с типичния за нея царствен маниер.

– За да правя с нея каквото реша.

Беше обречена да изгуби битката, защото за Ривъс книгата беше безценна. Мънроу можеше да почака. Ривъс щеше да вземе превес.

Той посочи с ръка креслата, поставени пред камината.

– Седни, тогава. Нека се насладим заедно на Завета.

– Мразя те.

– Е, добре, и преди го каза. – Меридийн бе гушнала книгата, сякаш за нея тя също беше нещо скъпоценно. – Искаш ли да разлистиш Завета или не?

Тя го погледна с нескрита неприязън.

– Това, което бих искала да видя, е главата ти, забучена върху копие на лондонския мост.

Ривъс не можа да сдържи полазилата го тръпка. Тя се усмихна злобно.

– А пък сърцето ти и дроба ти – дадени на гладните змиорки.

Достатъчно. Решен да я подчини на волята си, той зае властна поза.

– Ако направиш нещо на тази книга, ще те набия – нямаше, разбира се, да го направи, но не бе нужно тя да го знае. – Ще те заключа в тъмницата и ще ти посветя желанието си, докато не ме дариш с дъщеря, която ще почита жените в тази книга.

– Преди това ти ще умреш.

– Ще ти трябва помощ, за да ме отстраниш.

Тя спря за миг, за да го огледа преценяващо от главата до петите.

– Пробиваш си път, като се държиш лошо.

Доводите им ставаха прекалено разгорещени.

– Трябва да отстъпиш, Меридийн, защото аз съм боец и нямаш с какво да ми се противопоставиш.

В очите ѝ проблесна пресметлив поглед.

– Тъй като си податлив на суеверията, ще извикам духовете на жените от моя род, за да ги видя как ще ти отхапят скъпоценната мъжественост.

Представата за тази страстна любовна игра накара Ривъс да се усмихне.

– Призови ги още сега.

– Да не би да ти е приятно?

– Направо съм възхитен. Това е наистина новаторско наказание – той протегна ръката си за книгата.

Тя я стисна в мъртва хватка.

– Ти си обезумял.

– Не, само съм въодушевен. – Той направи крачка към нея. – А някой ден, моя девствена жено, ще ти покажа защо идеята да ми отхапят мъжествеността изглежда толкова привлекателна.

Със сърце, разтуптяно от мисълта за намерението му, Меридийн отстъпи крачка назад.

– Е? – подкани я той, с искрящи дяволски черни очи.

Трябваше да му се измъкне. Междувременно трябваше да прочете Завета. Слугите знаеха повече за наследеното от нея, отколкото тя сама. На всяка крачка се сблъскваше с ритуал, описан в тази книга – дори подредбата на банята ѝ бе продиктувана от обичаите. Всъщност не беше чак толкова любопитна. Просто мразеше да се чувства извън събитията, особено когато се отнасяше до тоалета ѝ. Щеше да остави книгата тук, както той бе настоял. Нямаше смисъл да му дава повод да заподозре, че наследената от нея книга я интересува.

– Свършиха ли ти се острите нападки срещу мен, Меридийн?

Ривъс изглеждаше толкова решителен и силен, че тя не можа да сдържи езика си:

– Имам едно желание, Ривъс. Бих искала да умреш без потомство, а костите ти да бъдат погребани на неосветена земя.

Той тръсна рязко глава и въздъхна.

– Ти си страстна жена.

Неговият прекалено явен замисъл разтопи ледовете на яростта ѝ. Тя отиде до един стол, тръшна се върху него и отвори книгата. С крайчеца на окото си видя Ривъс да излиза от стаята. Много му здраве. Резето щракна на мястото си. Тя прочете първото изречение.

Умът ѝ неочаквано се прикова върху думите на жената, която бе живяла преди векове.

„Застанах гола пред съпруга си. Не се разтреперих от страх в брачното ложе, защото аз съм Меридийн, първата принцеса на Инвърнес.“

ГЛАВА ПЕТА

След вечерята, която бе преминала в пълно мълчание, като се изключат комплиментите ѝ към готвача, Меридийн се извини и потърси усамотение в стаите си. Сирина бе казала истината за познанията си за станове, защото рамката беше сглобена правилно и поставена под сега вече тъмните прозорци.

Меридийн се сгуши върху табуретката и се загледа в полуготовия гоблен. От Завета бе научила, че съименничките ѝ също бяха показвали завидно умение в тъкаческото изкуство и всяка първа дреха на жената от клана Чаплинг бе подарявана на нейния съпруг. Съпруг!

Думата, както и човекът, ужасяваха Меридийн. За разлика от първата Меридийн тя нямаше желание да управлява. От нея се очакваше твърде много. В сърцето ѝ нямаше любов към Шотландия. Жестокостта на баща ѝ и безразличието на майка ѝ бяха унищожили още преди години любовта към родината. Чувстваше се изхабена, сама, плуваща свободно сред морето от непознати хора, само с една мастилница и един стан, които можеше да нарече свои.

Тя развърза гранчето скъпоценна светлолилава коприна. Не можеше да престане да мисли за думите на другата Меридийн – онази смела жена, която бе променила хода на шотландската история.

„За да отучиш един мъж от войнствените му навици, трябва да ходиш при него гола в банята. Но не често, освен ако не искаш да бъдеш възнаградена със син за усилията си. Ако някога се роди момче със зелени очи и черна коса, то трябва да бъде наречено принц на Инвърнес.“

Меридийн си помисли за майка си и за здравите синове, които тя бе родила. И Уилям, и Робърт бяха руси и напomniaха баща им. Със скромния си опит не можеше да си представи как родителите ѝ влизат голи в топлата, ароматизирана вода. Един поглед към ваната в съседната стая я накара да се чуди дали Ривъс не очакваше от нея да влезе заедно с него в банята. Спомни си как се бяха целунали. Преди и сега, както и тогава, в гърдите ѝ се разляла нежелана топлина.

Той бе поискал целувката като благодарност за луксозното жилище, което ѝ бе приготвил. И понеже си беше наивна, тя му бе отстъпила. Той бе уловил искрата на благодарността ѝ и я бе раздухал в огън на желанието.

Та той имаше двайсет държанки.

Не се учудваше. Трябваша му за удоволствия и компания. А тя му беше нужна за церемонията.

Настроението ѝ спадна, защото срещу чувствения му опит нямаше друго оръжие, освен гнева си.

– Меридийн?

Гласът му я накара да подскочи. Сякаш го бе призовала с мислите си. Погледна бързо към вратата, за да се увери, че е заключена.

Като че прочел мислите ѝ, той подвикна:

– Меридийн, отвори, иначе ще използвам ключа си.

Тя отстъпи, отиде до вратата и му отвори.

Ривъс все още в тъмно виолетовата дреха, с която бе облечен на вечерята, застана усмихнат пред нея. На рамото му беше забодена гравирани сребърна брошка, носеща лъва – символ на Макдъф. Нито един кичур от косата му не изглеждаше не на мястото си. Изглеждаше напълно спокоен.

Погледът ѝ се насочи към ръцете му. Празни. Не беше донесъл Завета. Мразеше се загдето още искаше да чете от книгата.

– Мога ли да вляза?

Може и да имаше ключ за тази врата, но тя пък имаше способности да го откаже от намеренията му.

– Слугините си тръгнаха. Би било неприлично.

– Може би не, според английското приличие. – Той влезе вътре, сякаш владееше всичките британски острови. – В Шотландия почитаме жените си с присъствието си още преди брака.

Звучеше така уверен, че тя не се съдържа и бодна гордостта му.

– Нима някои от вас вече се женят? – изчурулика тя. – Колко модерни сте станали!

Негодникът само се разсмя.

– О, Меридийн, ти си възхитителна! Толкова си кисела след тази чудесна вечеря. Страх ме е да си помисля какво ли щеше да е настроението ти, ако храната не беше по вкуса ти.

Не би трябвало Ривъс да се държи толкова приятелски, особено след като я бе отвлякъл и я бе заплашил с бой.

– Бих могла да напълня стомаха си само с нарове и пак да те мразя единствено заради самия ти вид.

– Тогава вероятно живота ти щеше да протече като на Айсъбел.

– Айсъбел ли?

– Да. Внучката на Меридийн и трета по ред принцеса. Бедното

момиче само предизвикало нещастията си.

Меридийн бе прочела само няколко страници от книгата. Вещите ѝ бяха пристигнали малко след като Ривъс бе излязъл от стаята. Не знаеше нищо за тази Айсъбел. Дали записките на тази жена щяха да се окажат така смуцаващи, както тези на баба ѝ?

Да вървят по дяволите книгата и древните истории. Ривъс можеше да ги отнесе със себе си в гроба. В петък Меридийн щеше да се срещне със свещеника. Гневните им спорове я изтощаваха. Трябваше да пази силите си.

– Какво искаш? – попита го тя. Той се разходи из стаята, докосна сандъка с дрехите, след това перата и мастилницата, поставени върху масата. Спря до стана, който беше голям, дори от гледна точка на тъкач, но пред него дървената рама изглеждаше малка.

Небрежната му поза не отговаряше на решителността в очите му.

– Какво искам ли? Желанията ми са прости. Искам принцесата до себе си, зад гърба си верни съюзници и дълбока кесия.

– Откажи се, тогава – рече тя. – Защото вече имаш две от трите – приятели и пари. Достатъчни са дори за добри времена.

– Ще ги имам всичките. – Той прекара пръсти по все още незапълнените нишки на гоблена, сякаш свиреше на арфа. – Картината е хубава.

Беше свалил бойните гривни от китките си и ръцете му се движеха с неочаквана грация. Наблюдението я изненада и сепна. Фактът, че харесваше макар и само една черта на похитителя си бе повод за тревога.

– Особено добре си показала изравничето – добави той.

– За Джоана е... – неволната грешка на езика я сепна и Меридийн побърза да се поправи. – Искам да кажа, че гобленът е за Клеър Маккуин.

– Жената на Дръмънд... – като се наведе по-близо, Ривъс се взря в подробностите на гоблена, който изобразяваше открито поле през лятото. Из полето лудуваха зайци и катерици. А небето бе увенчано с пеперуди и ослепително слънце. – Не трябва да виниш нито нея, нито съпруга ѝ.

Меридийн бе израсла в манастира заедно с близначките Клеър и Джоана. С абсолютна сигурност тя отвърна:

– За това наистина не мога да виня Клеър Маккуин.

Клеър беше мъртва. Джоана бе заела мястото ѝ.

– Добре. Очаквам ги да ни посетят, след като се роди бебето.

Сестра Маргарет бе отишла да помогне на Джоана за раждането, като бе оставила манастира беззащитен.

– Ана ти е казала, че сестра Маргарет ще вземе стражите със себе си.

Той седна на тапицираната табуретка, като протегна крака и ги кръстоса при глезените.

– Възглавничката още пази топлината ти.

Интимните му думи я смутиха, но удобното място за почивка беше всичката топлина, която той щеше да получи от нея.

– Успя да ме отвлечеш, само защото стражите ги нямаше.

– Стражи ли?

– Да, войниците на херцога на Къмбърленд. Не че имахме нужда от защита, преди да почерниш Скарбъроу със злото си присъствие. Ако бе дошъл, когато рицарите бяха там, щеше да ти се наложи да отстъпиш.

Той ѝ хвърли ироничен поглед.

– Присъствието или отсъствието на няколко въоръжени англичани малко можеше да промени плановете ми. Макар че сблъсъкът можеше да се окаже забавен.

Беше сигурна в едно нещо. На Ривъс Макдъф не му липсваше увереност.

– Кога Дръмънд ти каза къде съм?

– Преди да те взема бях на събранието на първия ни парламент. Това беше в Сейнт Ендрюс.

Тя прочете мисълта му между неясните думи. Той не бе пътувал специално заради нея. Това обезпокои Меридийн също толкова, колкото и приветливото му настроение.

– Така че просто продължи пътуването си, до Англия, за да ме вземеш?

Ривъс сви рамене.

– Ходя там от време на време. Винаги се намират испански портокали. Обичам пресните плодове.

Портокали. Отбягваше въпросите ѝ така, както воина избягва противниковите удари. След всеки разменен удар тя се разочароваше все повече.

– Защо дойде в стаята ми през нощта?

Той измъкна от кесията си броеница.

– За да те отведе до параклиса.

Облекчението приповдигна настроението ѝ.

– Църква!

Победният блясък в очите му предвещаваше неприятности. Преди да е успял да стори още някоя злина в живота ѝ, тя грабна кесията и

наметката си и тръгна към вратата.

Двора на замъка беше осветен от пламтящи борови факли. Лютивата миризма събуди стари спомени у Меридийн, но в момента осъзнаваше прекалено силно присъствието на мъжа до себе си, за да се рови в миналото.

Той взе ръката ѝ и я поведе надолу по стълбите. Като пое дълбоко въздух, Ривъс възкликна:

– Мирише на новогодишен огън.

Не искаше да разговаря с него, особено когато той така бързо схващаше мислите ѝ. Не желаше обща баня, нито синове. Не искаше великолепна сватбена церемония, на каквато се бяха наслаждавали нейните предшественички. Спокойствието ѝ се криеше сред стените на манастира Скарбъроу.

– Сигурно си прекарвала празника по по-специален начин – сърдечно додаде той, – тъй като си родена по Нова година.

Вероятно бе взел информация от книгата и после я бе разпространил като евтина клюка. Меридийн не му бе казвала кога е родена. Не ѝ дойде на ум нито един хаплив отговор, така че замълча. Надяваше се, мълчанието ѝ да го влуди.

Ривъс махна на Съмърлед Маккуин, който стоеше заедно със Сирина извън осветения кръг, образуван от поставената на стената факла.

– Ще дойдете ли с нас в параклиса? – подвикна им Ривъс.

– Вече се помолихме.

– После ще се молим.

Изказани заедно, противоречивите им отговори накараха Сирина да ахне, а Съмърлед да изпъшка.

– Вярно бе – побърза да добави Съмърлед. – Аз вече бях в параклиса. Сирина дойде само да ми разкаже за красивата стая на лейди Меридийн.

Ривъс стана строг.

– Разбирам.

Смутеното момиче се сви под наметалото си, но Съмърлед пристъпи напред в светлината. Беше облечен в карето на клана Маккуин – пастелночервено и черно. Като прехвърли през рамо края на карираната си дреха, той се поклонил на Меридийн.

– Милейди.

Меридийн отново погледна към Ривъс, чието сериозно изражение бе помрачняло. В съответствие с обичая, отговорността му за Съмърлед се простираше отвъд войнската доблест и добрата езда. Честта и

лоялността стояха на първо място сред задълженията на настойника.

– Пожелай лека нощ на Сирина – рече той. – След това смени Форбс на стената.

Младежът явно искаше да възрази, тъй като очите му нерешително се стрелнаха насам-натам.

– Освен ако не искаш да дойдеш с нас – добави Ривъс.

– Не, сър.

– Тогава милейди и аз ще те оставим заедно с *почтените* ти намерения.

Със съвсем лек натиск върху ръката ѝ Ривъс насочи Меридийн към страничния двор.

– Обожавам сладките кейкове, които се правят преди Нова година – заговори той приятелски, сякаш бяха добри другари.

Новогодишните празненства бяха шотландски обичай. Меридийн се зачуди дали наистина бе оставил настрана разговора със Съмърлед или просто не искаше да го дискутира. Тъй като имаше избор от предмети за разговор, Меридийн предпочете празниците.

– Не си спомням сладките кейкове – отговори тя.

– Сайбил Монфише пече хубави кейкове. Виж там! – той посочи над главите им. Една звезда падна от небето, като остави след себе си следа от трепкаща светлина.

– „Видиш ли падаща звезда, желание си намисли...“

Без да мисли Меридийн довърши стихчето:

– „Благословен от ангелите ще си ти.“

След миг размисъл той добави:

– Пожелаях си баща ти да ни подаде ръка за мир.

Говореше така нехайно за мъжа, когото Меридийн мразеше.

– Не трябва да казваш желанието си на глас, иначе няма да се сбъдне.

– Значи желанията ни са сходни. – Той я погледна право в очите. – Защото подозирам, че си си пожелала начин да се освободиш от брачната си клетва.

Беше прекалено близо до истината, за да може Меридийн да се чувства спокойна.

За разлика от двора на манастира Скарбъроу двора на замъка беше изпълнен със звуци. Някъде мяукаше котка, куче лаеше срещу месечината. От външния двор на замъка долиташе мучене на говеда. Някъде наблизко плачеше бебе.

Без да обръща внимание на липсата на отговор, Ривъс продължи:

– Мразех точно на Нова година да мета пред прага.

Той говореше за едно поверие, древен шотландски обичай да се по-мита къщния праг при настъпването на Новата година. Така неудачите и лошото настроение се измитаха от къщата. Но обикновено с метлата си служеха жените.

– Къде беше майка ти?

– Тя ни изостави заради един рибар от Тейн.

Беше ѝ го казал преди години, но, подобно на много други неща от техния единствен съвместен ден, тя бе забравила. Почувства се задължена да каже:

– На колко години беше тогава?

– Две или три. Не го помня, но си спомням ясно как другите момчета ме дразнеха, че мета на Нова година.

Като млад Ривъс е бил по-различен и, макар да ѝ бе неприятно да го признае, тя бе харесвала босоногия син на месаря. Но той се бе променил. Сега беше воин, решен да я използва, за да обедини братята си.

– Сега можеш да потърсиш разплата. Вече си старейшина на клана Макдъф – тя нарочно пропусна титлата, която той силно желаше. Крал на Хайлендс. Без нейна помощ той никога нямаше да седне на трона.

– Да търся отмъщение заради момчешки лудории? Не. Имам по-важни неща да правя.

– Като отвличания, например.

– Думите ти ме раняват, Меридийн.

Звучеше толкова искрено. Тя вдигна глава и се вгледа в лицето му. Окъпани в лунната светлина мъжествените му черти изглеждаха неопи-суемо хубави. Двайсет жени го желаеха. Дали и тях водеше на църква? Дали сега някоя стоеше край мрачния си прозорец, за да го наблюдава как води жена си на молитва? Чезнеха ли те по него?

– Никога не съм желал да те взема насила, Меридийн. Но Ана ми каза, че си настроена срещу мен.

Всъщност тя не бе изоставила истински момчето, което Ривъс беше някога. Напротив, милото му състрадание ѝ беше помогнало в най-тежкия ден от живота ѝ. Но това беше тогава.

За да промени темата, тя попита:

– Какво правиш, когато не си зает с някое отвличане?

Въпросът ѝ накара очите му да просветнат весело, но Меридийн побърза да го сложи на мястото му.

– Не търси сантиментални причини, Ривъс. Просто исках да завър-жа разговор.

– Нищо не съм търсил, Меридийн – той наподоби сериозния ѝ тон.
– Търгувам с вълна, дървен материал и кожи във Фландрия в замяна на храни, желязо и сол.

Тя посочи към шумните казарми.

– Освен това командваш армия.

– Когато се налага. В момента възпитавам неколцина синове на хайлендски старейшини. Като ги подпомагам, аз сключвам съюз с тях и избягвам войните – кротко отговори той, без да обръща внимание на подигравката ѝ.

Трябваше да признае, че с умение на дипломат бе се справил с момчето на Маккуин.

– Баща ми умря, преди да успее да обединя клановете.

Преди тринайсет години, през кратките часове, които бяха прекарвали заедно, той бе споменавал често и с любов за баща си. Не трябваше да чувства съжаление към него. Донякъде можеше да се каже, че тя бе изгубила родителите си, цялото си семейство и приятели, но все пак бе оцеляла.

– Какво ще кажеш за клана Макгиливри? Не си успял да ги вкараш в кошарата си.

Той размаха пръст към нея и се засмя.

– Внимавай, Меридийн. Човек може да си помисли, че таиш някакви интереси към шотландската политика.

Тя настръхна и се зави но плътно с наметката си.

– Ненавиждам шотландската политика.

– Както и аз – многозначително рече той.

– Ха!

– Наистина. Бих предпочел да видя оръжията покрити с ръжда.

– Значи ти си един мирен шотландец? Противно на цялата нация?

Той сложи ръката си върху раменете ѝ. Меридийн се опита да се отскубне, но той я притегли до себе си и прошепна:

– Казва го някой, който е добре запознат с противопоставянето.

– Ти си виновен, Ривъс.

Той я притисна леко и я пусна.

– Знам. Само не учи Сирина на лошия си нрав. Съмърлед я харесва такава, каквата е.

Това извика в ума ѝ един въпрос и за първи път Меридийн можа да цитира Завета.

– Според книгата, Сирина е прекалено стара, за да ми бъде прислужница.

– Така е – рече той. – Но не мога да следвам всяка догма. Иначе щях да съм дошъл за теб още преди години.

– Как? – предизвика го тя. – Ако не беше дългият език на Дръмънд Маккуин ти никога нямаше да ме откриеш.

– Платих на хора да те търсят, но старият крал те бе скрил прекалено добре. Все пак, все някога щях да те намеря.

За нейна голяма изненада признанието, че той я бе търсил някак си стопли Меридийн. Изплашена от собственото си чувство тя побърза да заговори:

– Значи Ана не е била единствения ти шпионин, тя само е била най-вероломния.

– Знаеш ли, че много момичета дойдоха в Елджиншър, само за да се опитат да бъдат удостоени с честта да станат прислужници на принцесата? Знам, че това не е записано в книгата, но ти не беше тук, за да избираш, така че ние го направихме вместо теб.

Можеше да импровизира колкото си иска. Не желаше да участва в представленията му.

– Какво хитроумно решение – каза тя, без да има нищо подобно предвид.

– Името на Сирина бе избрано случайно. Ана Съдърленд беше сред несполучилите.

– Усещам, че ти се иска да изпитам съчувствие към нея.

Той спря на ъгъла на казармата и огледа стената на замъка.

– В крайна сметка Сирина ще напусне скоро службата си. Тъй като току-що пристигна и все още не познаваш хората, ще трябва да изтеглиш името на някое момиче. Това ще оправи ли настроението ти?

Според Сирина първите прислужници в Елджиншър били избрани преди дванайсет години и оттогава някои от момичетата се оженили и били сменени. Това обърка Меридийн, защото Ривъс бе следвал традициите на принцесата, дори без надеждата да я открие. Проклета да е традицията!

– Имам по-добро решение – каза тя. – Следващият път, когато теглим имената, можеш да си избереш съпруга.

Явно успокоен, че стените на замъка са все така непристъпни за крадците, Ривъс продължи да върви напред.

– Сирина скоро ще се омъжва. Тя и Съмърлед искат да се женят. Баща ѝ и брат ѝ се споразумяха и датата на годеща е насрочена.

Тази новина погъделичка любопитството на Меридийн, тъй като Сирина не бе споменала нищо по този въпрос.

– Значи братът на Дръмънд Маккуин ще се ожени за дъщерята на един тъкач? Изненадана съм, че си е избрал момиче от просто потекло.

Устните му се изкривиха иронично при думите „просто потекло“. Вероятно си бе помислил, че намеква за него. Ура за нея.

– Сирина Кемърън не е от просто потекло. Баща ѝ е граф на Клайд. Семейството му тъче най-фините платове в Пъруикшър. Тя е неговата наследница.

Слугите на Меридийн бяха по-богати от самата нея. „*Аз съм Меридийн, първата принцеса на Инвърнес*“ Нейното собствено наследство беше не пари, а дух и интелигентност, способност за водачество и чест.

– Какво те безпокои?

По дяволите с водачеството на шотландците и войните на честта между клановете.

– Да не би Сирина да е била нелюбезна или груба? – добави той.

Ако Сирина Кемърън бе станала прислужница доброволно, тогава значи клана Кемърън също почиташе легендата за принцесата. Но те живееха в средата на Шотландия и по традиция оставяха хайлендците да водят на спокойствие дребните си войни. Нима Ривъс наистина бе прострял мечтата си за мир до едно графство, толкова далеч на юг?

– Зле ли се държа? – попита повторно Ривъс. – Каж ми и ще я разумея, а освен това ще пиша на майка ѝ.

– Не, Сирина е готова да изпълни всяка моя дума. Баща ѝ закле ли ти се е във вярност?

– Само в името на обединението на Шотландия срещу Англия или всяка друга нация, която би заплашила суверенитета ни. Това е друг тип съюз. Старейшините вече редовно разменят писма. Надявам се скоро да създадем система за разнасяне на съобщения между всички хора от всички градове.

– Но съюзът ти се опира на взаимната защита.

С многообещаващ глас той отвърна:

– Ще се обединим срещу всеки общ враг.

Той наистина властваше над Хайлендс и дори нещо повече. Обсега на мощта му се разкриваше пред нея след всеки техен разговор.

Стигнаха до параклиса и Меридийн повтори мислено желанието си свещеника скоро да се върне. Когато влезе вътре, придружена от Ривъс, я чакаше разочарование, защото църквата беше пуста.

– Помниш ли това място? – прошепна той.

От двете страни на пътеката бяха разположени еднакви дървени пейки. Олтарът и древната му украса блестяха в светлината на факлите.

Пред същия този олтар тя и Ривъс бяха разменили думите на брачната клетва. Свещеникът се бе поколебал да ги венчае толкова млади, особено имайки предвид, че Меридийн бе толкова болна, че не можеше да стои права. Но волята на крал Едуард бе надделяла. С ръка около кръста ѝ Ривъс ѝ бе помогнал да коленичи, беше я изправил на крака и през цялата церемония ѝ бе отправял окуражителни усмивки.

Дали свещеникът отново щеше да застане на нейна страна? Обхваната от несигурност, тя измъкна броеницата си от кесията.

– Почакай – рече Ривъс. От една ниша в стената, близо до кутията за подаяния за бедните, той измъкна малка кесийка. – Вземи.

Кесията беше избродирана от Ейлис, бабата на Меридийн. Вътре имаше древна броеница. Меридийн я помнеше добре, защото бе молила майка си да ѝ позволи да се моли с нея. Сега не можеше да се застави да я докосне, поне не в Божия храм и не с измама в сърцето си.

– Задръж я, Ривъс – каза тя. – Истина ти казвам, направо се задушавам от всичките тези церемонии.

Очите му се изпълниха с тъга.

– Ще бъде тук, когато промениш решението си. – Той остави кесията на мястото ѝ.

Меридийн потопи пръсти в светената вода, прекръсти се и се поклони. Ривъс направи същото и двамата тръгнаха напред по пътеката.

– Свещеникът още ли е същият? – попита тя.

– Не. Отец Кларънс бе призован в Рим.

Той ѝ помогна да коленичи, след това се отдаде на молитвите си. Меридийн не можа да се сдържи и погледна към него. Със сведена глава и сплетени пръсти, той приличаше на архангел. Русата му коса, влажна от вечерния въздух, имаше вид на ореол около главата му. Вероятно той почувства погледа ѝ, защото се извърна леко към нея и ѝ се усмихна.

Когато очите му се отвориха, тя почувства как я облива възхищението му и сърцето ѝ трепна в отговор. Броеницата ѝ се изплъзна от ръката и падна с гръмовен шум върху каменния под. Дватамата посегнаха към нея едновременно и раменете им се докоснаха. Ривъс взе броеницата, вдигна я и остави мънистата да се изнижат в едната му длан. Наведе се по-близо до нея, докато челата им не се докоснаха. Очите му се затвориха, той наклони глава напред и я целуна.

Устните му бяха меки и еластични както преди, но в целувката му се криеше цяло богатство от усещания, които се простираха отвъд разтуптяните сърца и задъханите гърди. Като че ли той се опитваше да измъкне душата ѝ и да се слее с нея, а тя, подобно на птица, която дълго

бе стояла в кафез, стоеше на прага на клетката си и не можеше да направи крачката напред към свободата, която той ѝ предлагаше.

Ривъс се отдръпна с все още затворени от смущение очи.

– Не мога да се съсредоточа върху молитвата – промърмори той. После се размърда и стана. – Ще те изчакам отвън.

Усещането, че губи нещо, бе толкова дълбоко, че насмалко не го извика да се върне. Но какво би могла да му каже? Че му прощава, загдето бе разбил на парчета живота ѝ? Или че е щастлива, защото отново се е върнала в страната на чудовищата?

Можеше да ѝ изпрати бележка, вместо да я краде в тъмна доба. Можеше да си разменят писма. Би могъл да я помоли да се завърне. Но тя нямаше да поиска и той го знаеше. Не си бе загубил времето със сладки слова и с ритуалното ухаждане. Не го беше грижа, че тя е изплашена. Искеше меч и кралство и само тя можеше да му ги даде.

Обхвана я тъга и тя сведе глава и започна да се моли за скорошен край на мъките си. Когато болката затихна тя избърса сълзите от очите си и излезе от църквата.

Ривъс седеше на стъпалата отпред. Стана бързо и от усмивката на лицето му Меридийн предположи, че неговото настроение също се е прояснило.

Като се престори, че дълбоката емоция, която бяха изпитали изобщо не бяха я изживели, тя попита:

– Кой е сега свещеника ви?

– Отец Томас, по-младият син на херцога на Рос.

Владенията на този човек бяха огромни. По времето, когато Меридийн бе напуснала Шотландия, Негова светлост бе управлявал дори Западните острови.

– Херцогът на Рос съюзник ли ти е?

– Най-верен при това. Прислужницата ти, Елън, е любимата му внучка.

Меридийн простена мислено, защото, ако казаното от него бе вярно, влиянието на съпруга ѝ не знаеше граници.

– Предполагам, че Лизабет е също нечия наследница.

– О, не. Бащата на Лизабет е мелничар, но към нея ще се отнасят като към принцеса, щом свърши службата ѝ. Тя ще получи зестра за службата си, както другите прислужнички преди нея.

Меридийн бе чула достатъчно за една вечер. За нейно удовлетворение Ривъс също се беше умълчал. Минаха покрай казармите.

Изведнъж той спря, послуша се, а очите му обшариха стената.

Когато погледът му стигна до парапета върху стената точно над главната врата, той изруга тихо.

– Чакай тук.

Почти безшумно се изкачи по стълбата, водеща към стената. Премина бързо по пътеката, приведе се под трепкащите факли, без да обръща внимание на стражите, край които минаваше. Стигна до мостовата кула и Се скри в мрака.

Във въздуха се разнесе женски писък.

В следващия миг от тъмнината изскочи женска фигура, облечена с наметало и се втурна към светлината на факлите. Беше Сирина, чиито червени коси блестяха като мед. Последва я Съмърлед. Карето му не можеше да бъде сбъркано. След това се показва Ривъс. Един много разгневен Ривъс.

Тримата заедно преминаха по стената и слязоха по стълбите. Щом стигнаха долу Ривъс спря и се обърна към двамата. Говореше прекалено тихо, за да може Меридийн да го чуе, но укора в гласа му можеше да се долови ясно.

Сирина изглеждаше така окаяна, че Меридийн се приближи към тях.

– Какво е станало? – попита тя.

Ривъс изгледа ядосано Съмърлед.

– Боя се, че Сирина има нужда от настойник.

Върху лицето на младия мъж бе замръзнала маска на негодувание.

– Ние сме сгодени, Ривъс – рече той.

– Това не ти дава право да изпреварваш сватбата.

– Искаш да кажеш, че е щял да я обезчести? – вмъкна шокирана Меридийн.

– Той е твърде млад и палав, за да прецени от тази гледна точка – отвърна Ривъс. – Сигурен съм, че е мислил да я *почете* с мъжките си намерения.

Беше толкова ядосан и благоразумен. Странно, като се имаше предвид, че бе отвлякъл със сила противящата се собствена съпруга.

– Не е само негова вината, Ривъс – обади се Сирина. – Не той ме заведе нагоре по тези стълби. Отидох при него доброволно и съм все още девствена. Кълна се в душата.

Ривъс се обърна пак към Съмърлед.

– За теб няма прошка.

– Аз само я целунах – в отговор се дочу промърморване.

Сирина се разплака. При вида на сълзите й Меридийн притегли

момичето настрана и я хвана за ръцете.

– Не се безпокой. Ще се ожените.

– Сигурно сте напълно разочарована от мен – додаде Сирина с глас, накъсан от хълцания. – Но Съмърлед и аз чакаме цяла вечност.

– От колко време сте сгодени?

– От пет години. Досега само сме си държали ръцете. Но тогава вие се върнахте и...

– И сега можете да се венчаете.

– Да. Освен ако Ривъс не каже на Рендолф.

Прозвуча така изплашена, че сърцето на Меридийн също се сви.

– Кой е Рендолф?

С разтреперан глас Сирина отвърна:

– Той е по-големият брат на Съмърлед и старейшина на клана Маккуин. Той беше против годежа ни, защото аз съм от полската част на Шотландия. Но аз обичам Съмърлед и баща ми също го харесва. И Ривъс също.

– Ш-шт – успокои я Меридийн. – Една целувка няма да промени мнението му.

– Наистина ли? Ще поговорите ли с него?

Трябваше да се съгласи при тези обстоятелства. Но когато се обърна към него думите замръзнаха на устните ѝ.

Някогашният босоног син на месаря Ривъс Макдъф стоеше с ръце на кръста, а искреният му гняв бе насочен към нежелания да се разкае син на благородник.

– Ако те видя на по-малко от един меч разстояние от Сирина, преди да сте се венчали, ще ти се наложи да си имаш работа с мен. Разбра ли?

Очите на Съмърлед се разшириха тревожно.

– Аз не съм ти подходящ противник. Ти ще ме победиш.

Ривъс посочи с ръка към Сирина.

– Какво искаше от нея? – изфуча той. – Няма да ѝ позволя да се поддаде на привлекателните ти обещания. Та тя е истинско цвете на Шотландия. Трябва да я пазиш, защото тя ти е дала правото да направляваш живота ѝ.

– Ще ѝ бъда добър съпруг.

– За Бога, Съмърлед, та ти се унижи. Бъди благодарен, че Рендолф не бе тук да те види как кривна от правия път.

Вече съвсем засрамен младия Маккуин заби очи в ботушите си.

Ривъс въздъхна и с по-спокоен глас добави:

– Сигурен съм, че я обичаш много, момче. Всички го знаят.

С думи, така тихи, че прозвучаха като молитва, Съмърлед отговори:

– Моля за прошката ти и отсега нататък ще съм почтен с нея. Имаш думата ми на Маккуин.

Ривъс го тупна по гърба.

– Добре казано. Ще сключим сделката си с по една халба от най-доброто на кръчмаря. Върви. Аз ще дойда след малко.

Съмърлед се насочи към кръчмата. Ривъс отиде при Меридийн и Сирина. Като се усмихна нежно на момичето, той отмахна косите, паднали върху лицето ѝ.

– Как си, момичето ми?

– О, Ривъс – тя се хвърли в ръцете му и той я залюля насам-натам, притиснал към рамото си главата ѝ с голямата си ръка.

– Не се бой, мила – промърмори той. – Случилото се тук ще остане само между нас.

Меридийн си спомни за едно друго момиче с разбито сърце, което той бе утешавал преди години. Тогава беше слаб като клечка и гласа му мутиреше. Загрижеността му за другите бе узряла с годините.

– Толкова ме е срам – изплака Сирина. – И така силно искам да бъда благоверна съпруга.

Погледът му падна върху Меридийн. В очите му тя видя нежност и нещо друго. Сякаш говорейки на нея, той каза:

– За да бъдеш благоверна съпруга е нужно нещо повече, освен целувките в нощта.

ГЛАВА ШЕСТА

Два дни по-късно вечерта Меридийн седеше пред писалището и запечатваше писмото си до сестра Маргарет. След като бе описала на монахинята отвличането си, Меридийн я бе уверила, че е добре. В заключение бе я помолила да ѝ помогне, за да избяга както от съпруга си, така ѝ от опасностите, които криеха шотландските интриги.

Не бе виждала Ривъс от сряда вечер. Според шерифа Броуди съпругът ѝ бе отишъл на лов.

Надяваше се той да падне от коня в копривен гъстак. Негодният бе заключил вратата на стаята си и нито един от ключовете в замъка не можеха да отключат тази ключалка.

„Не мога да ти позволя да вземеш книгата.“

Превъзходно. Прочитането на Завета на принцесата щеше да почака. Разгадаването на ума на Ривъс Макдъф бе предизвикателство, достойно за най-големите умове. В един миг се бе държал като грижлив кавалер, като бе спасил Сирина от Съмърлед, в следващия си бе тръгнал без нито дума.

Отсъствието му я тревожеше извънредно. Гневът ѝ бе предизвикан не от своенравния ѝ съпруг, а от страхливия свещеник. Дори сега, като си спомни за срещата си с отец Томас, дланите ѝ се събраха в юмруци, а очите ѝ се присвиха.

Извънредно слаб и висок, с кафява коса, със съвършено изрязана тонзура и толкова добре подравнена брада отец Томас се бе извисил над нейните желания. Ривъс бе постъпил мъдро, като бе избрал този човек за техен свещеник.

След като бе отхвърлил искането ѝ за петиция до папата за развод, добрият отец Томас ѝ бе наредил да признае на Ривъс Макдъф опита си да се освободи от съпругеската си обязаност.

Тя просто му отказа да се подчини.

– Нито един истински свещеник не би поискал подобно нещо от една жена.

– Кажете му, лейди Меридийн, иначе аз ще го сторя.

– В качеството си на пратеник на Бога? Мисля, че не. Вашите решения се основават на нуждите на Шотландия.

Погледът му се плъзна към статуята на Мадоната.

– Бог е избрал шотландците също да му служат. Той е искал ние да

уважаваме сънародниците си, иначе щеше да ни прати само римляни, които да се грижат за християнското му паство.

Меридийн се бе изсмяла на опита му да използва религиозно оправдание за наистина дяволската си постъпка.

– Милейди! – Елън се вмъкна в стаята и се завъртя.

Меридийн с удоволствие изостави спомена за благочестивия отец Томас.

– Те се върнаха, лейди Меридийн! – изчурулика Клън. – Не можете да познаете кой стои в този миг в нашите конюшни.

Макар да знаеше отговора, Меридийн не се съдържа да не подразни превъзбуденото момиче.

– Да не би случайно съпругът ми да се е върнал?

– О, да – Елън плесна с ръце и отправи замечтан поглед към тавана. – Но е дошъл още някой – един истински очарователен мъж.

Подбуждана от напълващата женственост, Елън разкриваше поне по една нова своя емоция всеки ден. Меридийн с удоволствие прекарваше времето си в компанията ѝ.

– Да не би папата да ни е ошастливил с присъствието си?

Досущ птиче, което бърза да изгради първото си гнездо, Елън се стрелна през стаята, а вълнистата ѝ руса коса се разбушува зад гърба ѝ.

– О, милейди, вие безспорно сте най-хитрата жена, а аз просто нямам думи да опиша *неговото* идване. Само ако ме погледне сигурно ще повехна като болнава английска роза.

Според Сирина интереса на Елън към противния пол водеше началото си от последния Пролетен празник.

– Вчера ми се кълнеше, че Лесли е всичко, което една жена би могла да желае като обичан съпруг.

– Обичта ми вече не е насочена към лорд Лесли. – каза Елън сякаш ставаше въпрос за собственото ѝ спасение и добави: – Той не свири на арфа и не пее балади... нито пък е капитан на собствения си кораб.

Меридийн наведе глава, за да скрие усмивката си.

– Кой е този новопристигнал образец на рицарството?

Като въздъхна, сякаш щеше да припада, Елън обгърна раменете си с ръце.

– Рендолф Маккуин.

Ривъс бе споменавал за него.

– Братът на Съмърлед?

– Да, а освен това старейшина на всички Маккуин. Когато по-големият му брат, Дръмънд, паднал в плен при стария крал Едуард, Рендолф

превъзмогнал неописуеми опасности, за да поеме водачеството на клана си. – Тъй като бе изпразнила до дъно въздуха в дробовите си, тя си пое дълбоко дъх и продължи нататък. – Жената, която той избере, ще познае много щастие и женско блаженство. Сирина казва, че Маккуинови почитат техните жени, както кралиците – кралиците.

Меридийн се надяваше, че наистина е така, заради доброто на най-старата си и добра приятелка.

– Искат ли да сложиш неговата корона?

– О, милейди! Той е най-благородният менестрел, когото съм виждала и е неописуемо красив, и е по-добър с меч дори от римския император – каза тя и пое дъх. – Казват, че графинята на Бючън била толкова полудяла по него, че взела един къс меч и прогонила любовницата му на улицата чисто гола. – Лицето ѝ по-червения при тези думи.

– В такъв случай, Елън, по-добре скрий интереса си към този мъж. Ти нямаш меч, а само кама.

Младежкото обожание се превърна в истинска тревога. Но след миг, също така бързо, момичето се успокои.

– Ривъс ще ме пази от лоши ръце.

Ако загрижеността му към Сирина беше изобщо знак за загриженост, Ривъс сигурно наистина щеше да вземе меч, за да защити прислужниците на Елджиншър. Освен това щеше да победи, ако твърденията на отчето на неговите умения бяха истина.

Но какво щеше да направи, когато Меридийн му кажеше за искането си за анулиране на брака им? Не знаеше, но да отлага неизбежното изглеждаше проява на страх. Каузата ѝ беше справедлива, а доводите – верни.

Меридийн затвори мастилницата, решена да приключи с тази история.

– Елън, моля те, потърси Ривъс и му кажи, че желая да го видя насаме веднага, щом му е възможно. А ако се опита да доведе със себе си Рендолф Маккуин, очаквам от теб да завържеш разговор с този човек... без да се плашиш.

– Да, милейди – тя се насочи към вратата, като си мърмореше: „Добър вечер, лорд Рендолф. Харесва ли ви тук? Желаете ли да ви разведе наоколо?“

В момента, в който Елън излезе в коридора, моминското ѝ поведение изчезна. Гърбът ѝ се изпъна като стрела, а стъпките ѝ станаха равни като на принцеса.

Куражът на самата Меридийн обаче беше на изчерпване. Не я

сдържаше на едно място. Трябваше да разкаже на Ривъс за посещенията си при свещеника, иначе отец Томас бе обещал да го стори вместо нея. Юда!

Пребледня при мисълта за тези мъже, които я обсъждаха зад гърба ѝ. Мъжете упражняваха прекалено силен контрол над жените и да се иска от нея да пожертва живота си за Шотландия беше нечестно.

Резкият отказ на отец Томас на молбата ѝ я бе подтикнал да му се противопостави.

– Къде остана задължението на църквата да пази тайната на изповедта? – запита го тя.

– Вие не ме помолехте да изслушам изповедта ви. Настояхте, без да имате основателна причина, да се обърна към папата с петиция да разтрогне брака ви.

– Без основателна причина ли? – възрази тя. – Бях само на осем години и страдах от въздействието на отровата, дадена ми от баща ми. Свещеникът дори предложи годеж вместо сватба. Крал Едуард го принуди да ни венчае.

– Други неща са били по-важни.

– Има ли нещо по-важно от живота на едно беззащитно дете?

– Да, щом се отнася до принцесата на Инвърнес.

Прониза я презрение.

– Никога, никога няма да сложа короната от офика. Хората ви нямат право да искат това от мен.

– Толкова по-добре, в такъв случай ще се отдадете на грижите на Ривъс Макдъф. Той ще ви защитава и ще ви обича.

Лоялността му към Ривъс не трябваше да я изненадва. Свещениците се подчиняваха на волята на кралиците на хората, домогващи се до властта.

– Това е вашата съдба, лейди Меридийн – продължи отец Томас.

Една наистина прискръбна съдба, помисли си тя.

– А ако баща ми отново се опита да се отърве от нежеланата си дъщеря? Кой ще ме защити тогава?

– Ривъс. Трябва да знаете, че ако изобщо има по-добър с меч в целия християнски свят, то това е сигурно императорът на Свещената римска империя. Синовете на Маккуин, Лесли, Макферсън – всички те са обучени от него войници, които ще го последват, за да вземат ваша страна. – Той говореше уверено, но студеното изражение в очите му ѝ подсказа, че не му се вярва баща ѝ да стане толкова дързък.

Кланова гордост. Познаваше я така добре.

Прекалено разгневена, за да отговори, тя стисна облегалката на пейката, докато ръцете ѝ не се схванаха. Когато успя да се съвземе, излезе на пътеката между пейките.

– Вие срамите одеждите, които носите. Как можете да поставяте проблемите на клана над душите на онези, на които сте задължен да служите.

Без да помръдне, той спокойно ѝ отвърна:

– Те често са едно и също. Ако не бяхте отсъствали толкова дълго, щяхте да разберете това. Тук ви чака много работа, а хората ще възнаградят саможертвата ви с искреното си приятелство.

Споменът за тази среща отново разпали гнева на Меридийн. Щеше да каже на Ривъс, но не поради причината, заради която отец Томас бе настоял. Не се чувстваше гузна да желае съдба, различна от шотландските интереси.

Погледна към часовата свещ. Върху нея на равни интервали бяха вдълбани пръстени, така че всеки от тях да отбележи един час време. Минаваше шест. Докато чакаше Ривъс, се успокояваше с мисълта, че отец Томас е все още зает с вечерната служба.

Какво ли щеше да каже Ривъс?

Когато на вратата се почука, Меридийн прибра писмата в сандъка при скъпоценната кесия на Сим. След това отиде да отвори.

Небрежно облегат на рамката, Ривъс изглеждаше съвсем, спокоен, а очите му весело блестяха. Косата му беше пригладена назад и завързана на тила с кожена чантичка. Тази прическа подчертаваше високото му чело и силните скули. Наболата брада правеше бузите му по-черни и очертаваше устата му, привличайки вниманието към устните му.

Разтърси я спомена за изгарящата им целувка.

– Викала си ме.

Дали той също не си мислеше за онзи миг в параклиса?

– Роклята ти е много хубава, Меридийн. Жълтото ги подхожда.

Наистина си спомняше, а освен това тя доби впечатлението, че пак иска да я целуне. Развод, рече си тя и да вървят по дяволите романтичните мисли. Имаше работа да върши с него.

– Влез.

Предложи му вино. Оказа се, че той държи халба в ръката си. Защо не я бе забелязала? Защото бе погълната от грижи. Дланите ѝ се навлажниха, сякаш за да докажат това твърдение.

– Елън каза, че си искала да ме видиш насаме.

Боже, през последните дни бе държала момичето до късно край

себе си, защото не можеше да мисли за нещо, без Ривъс Макдъф да се изпречи в ума ѝ.

– Да. Исках да говоря с теб.

– Добре, защото аз също имам новина за теб. Отсрочка?

– Каква е тя?

Той отпи дълга глътка от халбата.

– Първо ти. Настоявам.

Тя отиде до масата и си наля чаша вино. След това се приближи до стана и се вгледа в новата си творба. Усилията ѝ бяха дали лоши резултати: беше изтъкала жълди върху офика. Грешката беше по вина на Ривъс.

И сега ходеше припряно като Елън.

– Стори ми се, че куцаш, Меридийн. Да не си се ударила?

Палецът на крака я заболяваше всеки път, щом си спомнеше за заключената врата. Но нямаше никакво намерение да му обяснява как се бе ударила.

– Не.

– Най-добре ще е да го чуя от теб.

Сериозният му глас я накара да вдигне очи към него.

– Какво да чуеш? – издайнически трепна гласът ѝ.

– Каквото се опитваш да скриеш от мен – засмя се той. – В Елджин-шър е трудно да опазиш тайна.

С изключение на двайсетте му жени. Дори прислужниците ѝ не знаеха нищо за тези бедни души.

– Какво те кара да мислиш, че крия някаква тайна?

Той посочи към стана.

– Помогна ми да разбера. Странно е това офиково дърво.

Тя се премести така, че той да не вижда гоблена.

– Снощи светлината беше лоша. Всички тук говорят само хубави работи за теб.

– Познават ме.

Самоувереността му не знаеше граници, а в измачканите си ловни дрехи изглеждаше още по-висок и широкоплещест.

– Успя ли да опетниш името на Сим?

Тя отпи глътка от медовината.

– Не.

– Изгони ли семейство Монфише?

Това накара Меридийн да се усмихне, а играта на гатанки започна да я отпуска.

– Щом Сайбил не е успяла да накара мъжа си да напусне службата при теб, как бих могла да го сторя аз?

– Успя ли да насъскаш прислужниците една срещу друга?

На кораба го бе заплашила да разбие домакинството му. Не би трябвало толкова доволно да хвърля думите в лицето ѝ сега. Това щеше да бъде още една причина да го мрази. Но не можеше да го направи.

– Не. Елън, Лизабет и Сирина са много добри компаньонки.

– Давай нататък, тогава, Меридийн.

Тя улови погледа му и вирна брадичка.

– Отидох да се срещна с отец Томас.

Ривъс повдигна вежди, сякаш чакаше да чуе някакво откровение.

– Помолих го за анулиране на брака ни.

Погледът му стана по-остър, но той не помръдна.

– И смиреният ни свещеник отказа?

– Смирени ли? Говори ли с него?

– Не.

– Тогава откъде знаеш, че е отказал?

Той ѝ отправи усмивката си, която тя вече бе на път да намрази и посочи с халбата към гардероба.

– Не си си опаковала багажа.

Меридийн кипна от ярост.

– Как смееш да се отнасяш с такова лекомислие към мен?

Ривъс застана до леглото и се облегна на един от стълбовете.

– Какво ти каза отец Томас?

Безгрижната му реакция я обърка.

– Каза ми, че никой в Хайлендс няма да ми помогне.

– По-правилно ще е да се каже, че всички в Хайлендс търсят щастието ти.

– Но само докато го намирам тук и с теб.

Той въздъхна и поклати глава.

– Откъде знаеш, че то наистина не е тук при мен?

Сърцето ѝ желаше единствено безопасността на Англия.

– Защото никога не бих могла да бъда щастлива на един хвърлей разстояние от баща си.

Един мускул трепна върху челюстта му.

– Баща ти иска никой в Хайлендс да не бъде щастлив – процеди той през стиснатите си зъби.

– Колко възхитително, че си намерил някого, когото да мразиш! По това напълно си приличаме.

– Той се закле, че по-скоро ще унищожи кралство отколкото да ме види с хайлендската корона.

Наранените чувства я накараха да каже:

– Не бих дала счупена игла за клановете, короните и менците от офиса.

При тези нейни гневни думи той се стовари в едно кресло и отпусна глава назад. С увиснали ръце и затворени очи, той изглеждаше сякаш изтощен от собствената си ярост.

Меридийн се зачуди какво ще бъде следващото му действие. Заобиколи го и додаде:

– Ако лошият ти нрав те е убил, аз няма да съм сред опечалените.

Ривъс се усмихна и гърдите му се разтърсиха от сдържан смях.

– Ще ми направиш ли тази услуга? – добави тя.

– Имам ли право на последно желание?

Объркана от бързите промени в настроението му, тя се сопна:

– Само ако то не включва мен.

– Ни най-малко – рече той прекалено сърдечно. Бих искал да призовеш онези всемогъщи принцеси, които да ме отведат на Онзи свят. Човек с такова търпение като мен заслужава известна награда.

Най-сетне пред очите ѝ просветна.

– Ти си пиян.

– Пиян? Х-мм – той превъртя думата в устата си. – Вярно е, че пийнах няколко халби от най-добрия ейл на Маккуин. В началото се изплаших, че острият ти език е изгубил ефекта си. – Той вдигна халбата в поздрав, към нея и рече: – Слава на светците, алкохолът е по-силен от думите. Аз съм неуязвим за презрението ти.

Пиян! Дни наред си бе мислила, че той набавя месо за трапезата и обмисля онази тяхна последна прегръдка. А той се е веселил с един от онези проклети Маккуинови.

– Махай се оттук.

Той пое дълбоко през носа си въздух, а челюстите му се стегнаха.

– Да извикам ли портиера? – добави тя.

Ривъс започна да барабани с пръсти. Възмущението, което къкреше в нея от неуспешната ѝ среща с отец Томас най-сетне завря в истински гняв.

– Жалко, че подкупния ти свещеник е зает. Той би бил идеална бавачка за теб. Добре се справи с твоите дела.

Ръката му се сви в юмрук.

Доволна, че го е накарала да изгуби контрол, тя продължи

нападението.

– Може би някоя от твоите двайсет жени ще те завлече обратно до пещерата ти.

Преди да е мигнала с очи доброто му настроение се бе върнало.

Добрите ѝ надежди отлетяха.

– Признаваш ли си, че държиш тези жени?

– Ще ми повярваш ли, ако отговоря отрицателно?

– Ще ги махнеш ли, ако те накарам?

– А! – той я огледа над ръба на халбата. – Отново имаме удоволствието да разрешим едно малко спречкване.

– Любимото ти занимание.

– Второто ми любимо занимание – той ѝ се усмихна широко. – Ти си ми първото.

Като пренебрегна гласа на разума, тя отвърна:

– Сигурна съм, че тези жени те желаят. Онази целувка в параклиса не значи нищо за мен.

Подобно на лъва, който беше негов символ, той скочи от стола и я притисна към стената.

– Тогава защо каза *онази* целувка? Меридийн, страстта ти не беше по задължение. Харесваш ме и това те плаши.

– Мразя те и това ме очарова.

Той се облегна към нея, като я притисна с гърди.

– Какво правиш?

– Познай.

– Освен, че ще ме размажеш върху стената нямам друга идея.

Гърдите му се разтресоха от смях.

– Има огън в теб, Меридийн, и това ми харесва. Но, знай едно, моя ревнива жена, относно брака съм непреклонен.

– Ревнива ли? – тя се противопостави на силата на волята му. – Ти ме искаш само заради мечата.

Изражението му се смекчи, а погледът му стана нежен. Плъзна се надолу по лицето и към шията ѝ.

– Освен това съм твърдо решен да те видя легнала гола до мен. Ще открия дали гърдите ти са така хубави, както си представям. След това ще ги целувам и когато им се наситя ще вкуся и други сладостни места по тялото ти. Ще ти хареса в сватбеното ни ложе.

В ума ѝ се надигнаха живи картини.

– Съмнявам се, че ще можеш да ми отделиш време, а и аз няма да ти се отдам доброволно.

Усмивката му стана иронична. Той повдигна халбата към устните й.

– Всички отстъпват пред пивото на Маккуин. Искаш ли да го опиташ?

Ривъс възвръщаше доброто си настроение сякаш се намяташе с плащ. Трябваше да воюва за позициите си.

– Не, благодаря. След като си толкова решен да ме задържиш, мога ли да имам някакви мои пари?

– Мога ли да знам за какво ти са?

– За пратеници, които да занесат писмата ми. Писах на сестра Маргарет и на други.

– Сестра Маргарет знае къде си. Дръмънд й е казал.

Някак изведнъж изтощен, Ривъс опря чело на стената, така че бузата му почти се опираше в нейната. Миришеше на гора, на пушек и на дълга езда под слънцето.

– Рендолф ще иде да занесе писмото ти на сестра Маргарет. Утре тръгва за имението на брат си Дръмънд.

– Освен това написах писмо до папата.

– Това няма да ти донесе нищо. На два пъти Мори се обръща към църквата за възстановяване на годежа ти с него. И двата пъти му бе отказано. Нашият брак остава в сила.

По изрично желание на баща й Меридийн още с раждането си бе обещана на граф Мори. Годежът им бе официално обявен на петия й рожден ден.

– Папата не е изслушал *моята* молба.

– Много добре. Ако направиш нещо за мен, ще изпратя писмото ти до папата.

Сега, след като той бе отстъпил, тя реши да държи твърдо позициите си.

– Няма да се съглася на нищо, което засяга клана Чаплинг или меча.

– Както кажеш. Но ще се опиташ ли да се насладиш на престоя си, поне докато си тук?

Замисълът му бе прозрачен като дъждовна вода. Намислил бе да я съблазни да остане тук. „*Ще бъде истинска наслада да те видя как се отдаваш на чара на Хайлендс.*“ Ривъс бе казал това, малко след като я бе отвлякъл.

– Имам ли думата ти?

Беше се усъвършенствала в изкуството да се преструва на щастлива

още от ранна възраст, а пък идеята да стане приятелка с прислужниците ѝ харесваше истински. Надяваше се да говорят хубави неща за наставничката си, след като тя се върнеше в Англия.

– Кълна се.

– Значи сделката е сключена. Ако я нарушиш, ще те накажа.

– Вече обеща да ме набиеш и да ме хвърлиш в тъмницата си. Направо съм изплашена от твоя гняв.

– И ужасена от всичко останало – промърмори той.

Явно я мислеше за страхливка. Първият ѝ порив бе да му докаже, че греша, но той беше прекалено близо до нея и това ѝ доставяше удоволствие. Бе загубила малките си предимства в боя, особено когато раменете му ѝ пречеха да вижда, а топлината му проникваше през дрехите ѝ.

– Освен ако не събереш смелост – продължи той – да подпечаташ сделката ни с целувка.

Дали целувката щеше да бъде така разтърсваща както преди? Не, със сигурност.

– Става ти навик.

– Всички от клана Макгилвири отбягват сделките.

Семейството ѝ бе чуждо за нея. Знаеше повече за Елън и Сирина, отколкото си спомняше за роднините си.

– Аз не съм като тях.

– Винаги съм твърдял, че е така.

Обзе я спокойствие и Меридийн изпита странно желание да му поблагодари. Бе дала дума да остави настрана задръжките си.

– Твърде късно е – промърмори той и впи устни в нейните.

Гърбът ѝ инстинктивно се изви и ръката му без усилие се вмъкна около кръста ѝ, за да я подкрепи. Интимността ги обгърна с лекотата, с която иглата пробива плата. Обзе я усещането, че му принадлежи, а мислите ѝ полетяха назад към времето, когато едно момче и едно момиче стояха пред вражеския крал.

Образът я разтревожи. Тя се откъсна от устните му.

– Сигурна съм, че сега искаш да се върнеш при пияните си приятели.

Той я изгледа така продължително, че Меридийн бе сигурна, че ще откаже да си тръгне. Без да откъсва очи от нея, той се отблъсна от стената.

– Дай ми писмата си.

Преди да е променил решението си, тя грабна писмата и му ги

подаде.

– Заклевах ли се, че ще ги доставиш?

– Кълна се в честта си като старейшина на клана Макгиливри.

Той се насочи към вратата. Меридийн си спомни, че той също бе искал Да говори с нея.

– Какво искаше да ми кажеш?

Без да се обръща Ривъс подхвърли през рамо:

– Ана и Джон Съдърленд са изчезнали.

После излезе и затвори вратата. Целувката им бе прочистила като скок в студена вода ефекта от пивото на Маккуин. Той отиде в стаята си напълно трезвен и с тяло, напрегнато като пружина от желание. Главата му се въртеше от нейното признание и собствената му лъжа. Наистина щеше да изпрати куриер до папата, и щеше да даде на младия Лесли указание да се отбие по пътя във всичките фамилни имения във Франция. По времето, когато емисарът щеше да е отнесъл писмото, тя щеше да бъде прекалено заета да кърми третото или четвъртото им дете за да мисли за разтрогване на брака им.

Ривъс не можеше да избие от главата си усещането за устните ѝ и начина, по който тя се бе отпуснала в ръцете му. Макар и скоро зародена, чувствеността ѝ с всеки път ставаше по-силна. За стотен път той си спомни как бе коленичил до нея в църквата и как бе почувствал, че тя го гледа в отговор на неизказаната му молитва. Целувката го бе зашеметила, тъй като в този кратък интимен момент тя бе свалила барриерата на пътя към сърцето си и му бе дала възможността да зърне чаровницата, която се криеше там.

Тя искаше да го обикне. Можеше да почувства нуждата от ласка, но жестокостите на миналото бяха оставили все още пресен спомен в паметта ѝ. Планът, с който смяташе да я спечели, беше съвсем прост. Сега тя му бе дала обещание да остави настрана непоносимостта си. Това беше някакво начало и ако целувката беше знак, значи се движеше в правилна посока. Поне щеше да успее да обедини хайлендските кланове. Най-голямата скъпоценност в съкровищницата на Макгиливри му принадлежеше. А тя се целуваше като жена, която е решена да разкрие загадката на любовта.

Окрилен от решителността си, той заповяда да му приготвят гореща баня. След това изкачи на бегом стъпалата към горния етаж. Завари шерифа Броуди да го чака пред заключената врата на стаята му.

– Докато те нямаше момичето се опита да я отвори поне дузина пъти – рече Броуди.

Ривъс не сдържа усмивката си.

– Така ли?

Броуди не скри загрижеността си.

– О, Ривъс! Какви грехове си извършил, та сега да ги изкупваш с тази жена?

– Не са мои грехове. Сигурно грешникът е бил Хейкън, съпруг на съименницата ѝ.

– И на него Бог му е дал жена с характер.

Ривъс извади ключа от кесията си и отключи вратата, като отстъпи встрани, за да пропусне Броуди.

– Но е успял да предаде ината си на жена ми. – Той присви устни в одобрителна гримаса.

– Така е – съгласи се шерифа, като коленичи пред огнището и се зае да разпалва огъня. – Когато разбра, че не може да отвори вратата, тя я ритна с такава сила, че все още куца.

Ривъс бе забелязал тази нередност. Освен това разбра, защо тя не бе поискала да сподели с него, как се бе наранила. Инатът ѝ. Особено, когато бе изправена пред дилема. Познаваше добре това състояние.

– Дочух мълва, че със Съдърлендови се е случило нещо лошо.

Ривъс посърна, защото животът му се движеше от едно затруднение към друго. Той събра смелостта си, защото беше уверен, че в края очаква голяма награда.

– Дано Кътбърт не стои зад изчезването им.

– Нека оставим Съдърлендови да водят тази битка. Тук си изправен пред по-голяма цел...

– Моята цел е мира в Хайлендс. Ако съюзените кланове не могат да защитят братята си от клана Съдърленд, значи сме се провалили в намерението си да се обединим.

– Но всеки знае, че Кътбърт е на нож с тебе.

– Тогава да се надяваме, че Съдърленд е взел погрешен кораб.

– Какво се е случило с него?

– След като тръгнаха от Елджин са спрели в Кроматри. Джон и Ана слезли на брега.

– Ана не се е върнала.

– Да. Историята дойде от един моряк в Неърн, който се кълнеше, че са забелязали Макгиливри в Кроматри.

– Крал Робърт ще му даде да разбере.

– Да и ако Брус иска да управлява честно цяла Шотландия, ще трябва да се научи да си цапа ръцете в Хайлендските истории.

– Той очаква от теб да се справиш с Кътбърт.

Ривъс дръпна кесията от колана си и я хвърли върху масата.

– Тогава нашият крал трябва отново да си помисли. Веднъж вече тръгна срещу мен заедно с Кътбърт. – Ривъс вдигна ръка, за да покаже, че иска да сложи край на този раздор. – Достатъчно за Кътбърт. Самото му име е достатъчно да получи киселини. А в същото време само като си помисля за дъщеря му и сърцето ми се стопля.

Броуди избухна в силен смях.

Ривъс, който отново се бе развеселил, му показа писмата на Меридийн.

– Жена ми е написала писмо до папата с молба да разтрогне брака ни.

– И други са се опитвали, но са се проваляли.

– Така е. Младият Лесли все още ли копнее да посети роднините си във Франция?

– Да. Братовчедка му скоро ще се сгодява за едно от момчетата на краля на Бургундия.

Ривъс потисна чувството на вина, което го прободя и каза:

– Тогава ще отиде да я види и ще остане там, докато братовчедка му не роди първото си дете. Тогава ще продължи, за да даде на папата писмото на Меридийн.

– Братовчедката на Лесли е само на пет години.

– Значи Лесли ще стои там дълго, а пътуването му ще бъде изключително трудно.

– Не бих искал да съм на твоето място, когато тя научи истината – подсвирна Броуди.

– Когато тя получи отказа на молбата си, моето място ще е в леглото й.

Едно почукване на вратата означава появата на Сим, последван от върволица слуги, понесли кофи с изпускаща пара вода. Като подаде на Ривъс малко сандъче, стюардът рече:

– Цветните пенита на принцесата.

Според Завета цветните пенита, както ги нарекли в началото, били златни монети, но се превърнали в дървени. Оттогава ги използвали като символ на обич и ги давали за награда на децата. През гладните години дори ги използвали като разменна единица.

Ривъс вдигна капака на кутията. По-малки от сребърните монети, сечени от Едуард I, тези дървени пенита щяха да отбележат завръщането на принцесата на Инвърнес.

Дали Меридийн щеше да ги приеме и да ги раздава на добра воля? Дано, надяваше се той.

Когато слугите излязоха, Ривъс смъкна дрехите си и влезе във ваната. Броуди се излегне в креслото и се зае с изучаване на дървените монети.

Водата излекува Ривъс от мъките му.

– Какво ново-вехто, докато ме нямаше? – попита той.

– Зидарят напусна. Снощи пристигна един колар от Абърдийн. Казват, че смятал да се установи тук.

– Има ли жена и деца?

– Не, но има добри инструменти и ковача смята, че чужденецът си разбира от работата.

За Ривъс семействата бяха добре дошли в Елджиншър. Необвързаните търговци и търсачите на приключения носеха само неприятности.

– Провери дали не прекарва повечето си време в пивницата.

– Ще накарам момчето на Грант да го държи под око.

Като загреба пълна шепа от любимия си сапун с аромат на бор, Ривъс се зае да сапунива главата и тялото си.

– Как върви търговията?

Броуди върна цветните пенита в сандъчето и го затвори.

– Представителят на Гордън дойде да купува сол. Маклийн твърди, че овцете скоро ще започнат да се оагнят. Отец Томас се върна днес следобед. Лейди Меридийн го посети. Боя се, че срещата им е протекла зле за нашия свещеник. На два пъти се обърка но време на вечернята и се развика на клисаря, докато той раздаваше милостиня.

Ривъс можеше да си представи как верният и хладнокръвен отец Томас порицава Меридийн за желанието ѝ. Още по-добре можеше да си представи яростта ѝ. Щеше да каже на Томас, че въпроса е решен. Чакаха го по-приятни задължения.

– Старата ловна хижа е твоя.

– Благодаря ти. Винаги съм искал подобно местенце.

– Заслужаваш го, приятелю. Аз си строя нова при Змийския завой на реката.

– Мястото е хубаво. Чудех се защо се върна с толкова малко улов. Мислех си, че е било заради компанията на лорд Рендолф.

Идеята за строежа на новата хижа му бе хрумнала, докато препускаха през гората. След цял ден езда Ривъс не бе успял да се изтощи, така че се зае да сече дървета от яд. Размахва брадвата с надеждата, че ще заличи мислите за Меридийн, целувката им; страстното желание на

тялото му за интимност. Веднъж започнат, строежът на хижата му даде нужното му развлечение. Работата бе прекъсната от пристигането на Рендолф Маккуин.

– Ще я нарека „Гърпението на Макдъф“.

– Защо?

Ривъс изплакна сапуна от косата си, след това започна да търка тялото си.

– Защото там свърши гърпението ми.

– Гърпението ти към очарованието на една чернокоса дама?

Обещанието ѝ да погледне благосклонно на новия си живот поддържаше доброто настроение на Ривъс.

– Да.

– Моли се тя никога да не стъпва там.

– Ако отиде там, тя ще загуби девствеността си, защото, кълна се, Броуди, силите ми да се съпротивлявам са на изчерпване.

– Но ще бъдеш богатو възнаграден. Помисли си за синовете, които тя ще ти роди.

– И момичетата.

– Каза ли на Гиби за пристигането на принцесата?

Мисълта за десетгодишната му дъщеря накара Ревът да се усмихне.

– Да. Когато ѝ споменах, че дърводелецът прави дървените пенита, тя ме помоли да получи най-първото.

Броуди се вгледа във вече яркочамтящия огън и се усмихна с любов.

– Кога ще кажеш на лейди Меридийн за Гиби?

Ривъс се пресегна за кърпа и излезе от ваната.

– Скоро. Принцесата ще избере името на нова прислужница. Ще поканя Гиби на церемонията.

– Моли се да не сложи името си в купата.

– Не се бой. Гиби обича силно баба си и дядо си. Няма лесно да изостави грижовното отношение, на което се радва при тях. – Той седна край огъня и навлече гащите си. – Така. Имам първерзното желание да видя лицето на Рендолф, когато зърне жена ми.

– Ако той има желанието да я поздрави както подобава, първо ще трябва да се отърве от младата Елън.

– Девойчето ще открие още утре, че някое друго момче е взело ума ѝ.

– А дали утрото ще завари лейди Меридийн с изгубен по тебе ум?

Обзет от добродушно спокойствие, Ривъс се протегна.

– Подозирам, че тази вечер край масата ще има усмивки.

Самохвалното му твърдение се потвърди. Почти. Но усмивките бяха не такива, каквито се бе надявал да получи.

ГЛАВА СЕДМА

От мига, в който Меридийн отвори вратата, тя знаеше, че неприятностите бяха налице. Избръснат и лъснат, пременен с черни панталони и къса черна туника, оброчена със златен ширит, Ривъс Макдъф изглеждаше като човек, тръгнал право към съдбата си. Липсваше му само корона.

В ръцете му имаше малко сандъче.

– За тебе е. Нещо, което никога не си мислила, че ще видиш.

Да не би да ѝ даваше бижутата на майка си? Баща му беше месар, а майка му ги бе напуснала заради един рибар. Меридийн се успокои, защото можеше лесно да откаже всеки подарък, освен семейните му бижута. Тя взе кутията.

– Влез.

По навик той се отправи към стана.

– Изглеждаш прекрасно.

Елекът ѝ подхождаше идеално на туниката му. Дрехите бяха изработени от един и същ плат, дори златните украси и коланите бяха съвсем еднакви.

– Елън ти е казала, че съм избрала тази рокля за вечеря.

– Да

Откровеността не извиняваше действията му.

– Значи си я изпратил със специална мисия.

– А ти си ѝ казала да придружава Рендолф.

– За всяка от моите рокли ли имаш подходяща дреха?

– Не. Бих изглеждал глупаво в розова коприна.

Забележката му не ѝ направи впечатление. Започваше да свиква с непочтителния му хумор.

– Тогава позволи ми да сменя роклята си с розовата.

– Разбира се.

Той се настани в креслото, сякаш смяташе да гледа представление.

– Ти си отвратителен.

– Не. Само съм гладен, а ти още не си отворила подаръка си.

Нима бе засегнала чувствата му? Да, ако разочарованието му бе така голямо, както го показваше. Само преди няколко часа ѝ бе позволил да отправи петиция към църквата за анулиране на брака им. Сега смяташе да представи себе си и нея като мъж и жена. Или това, или да я гледа

как се преоблича.

Тогава щеше да види подаръка си. Реши, ако е възможно, да го задържи. После щеше да го изпрати в трапезарията, а тя междуременно щеше да се преоблече.

Като очакваше да види шал, или комплект ножове, тя повдигна капака. Враждебността ѝ изчезна, защото кутията беше пълна с дървени монети. Наричаха ги цветни пенита. За тях се разказваше в една приказка. Баба ѝ бе имала една такава като украшение. Краищата ѝ бяха заоблени от носене, а дървото бе потъмняло от годините.

В крайчеца на ума ѝ изникна един мил спомен. Беше на пет години. Беше изморена и раздразнена след дългото пътуване до абатството Суитхарт, където с една безкрайна церемония я бяха сгодили за сина на граф Мори. Присъстваше Джон Болиъл, крал на Шотландия по онова време. Баба ѝ по майчина линия, която живееше далеч, също бе дошла. След като бе дала на Меридийн древното пени, баба ѝ ѝ бе разказала историята за една вярна съпруга, която била заловена от врагове. Съпругът ѝ дал като откуп всичкото злато на кралството си. Но в момента, в който злодеите докоснали монетите, те се превърнали в дърво.

Тогава историята бе допаднала на Меридийн. Сега я смути. Откъде Ривъс знаеше за тази приказка? Заветът? Да. Интуицията ѝ подсказваше, че обичната съпруга е била една от Принцесите на Инвърнес – още един факт, за който майка ѝ бе пропуснала да спомене.

– Прочел си за дървените пенита в Завета – рече тя.

– Да. Прислужниците ти се скараха за това какво ще направиш, когато отвориш сандъчето. Сирина каза, че ще се разплачеш. – Той се възря в сухите ѝ очи. – Добре. Безпокоях се, че пенитата могат да те разстроят. Поне така реагираш на повечето шотландски неща.

– Има защо.

– Не искам да обсъждам това.

– Но се мъчиш да го промениш.

– Докъде бях стигнал? Лизабет, обаче, предрече, че ще ги преброиш два пъти. Защо ли предположи това?

Меридийн се мъчеше да научи момичето да смята.

– Защото тя не може правилно да събере три и четири и отказва да се научи.

Ривъс кръстоса ръце пред гърдите си, като разкри бойните гривни върху китките си. На фона на елегантните му дрехи тези мъжествени символи изглеждаха безобидни дрънкулки.

Ривъс беше всичко друго, но не и безопасен.

– Ще познаеш ли какво каза Елън? – попита той.

Беше се съгласила да се радва на престоя си в Шотландия. Той също ѝ бе обещал нещо, но не бе задължен да го спазва. Както и да е. Честността му си бе негов проблем. А щастието – нейно.

– Да не би Елън да започна да танцува из стаята?

– Не. Беше много по-драматично. Казано с най-пламенните, романтични думи, тя предрече, че ти ще припаднеш в несвят в нозете ми, след което аз ще те свестя, като разтрия китките ти и едно място ето тук – го докосна шията си под ухото си – с лавандулова вода. След това ще взема арфата и ще прогоня с песен меланхолията, която се е загнездила дълбоко в теб.

Каза го така, че да звучи едновременно и абсурдно, и възможно. Но под противоречието все пак ясно личеше благосклонността му към версията на момичето. Меридийн отвърна по единствения възможен начин.

– В неин стил е да разказва такива истории.

– Освен това тя предсказа, че едно докосване на ръката ти е достатъчно, за да могат дървените монети отново да станат златни.

Той знаеше в подробности историята. Или бе разкрасил легендата? Трябваше да го попита, за да научи истината, но по този начин щеше да признае, че не са позволявали да чете Завета. Другата възможност бе изчакваш подходящите моменти и да чете книгата малко по малко докато събере цялата истина.

Горе главата, рече си тя.

– Превръщането на дървото в злато е ценно качество за всяка съпруга.

– Да. Особено ако живеехме в гора.

Доброто му настроение започваше да ѝ действа.

– А с какво ще се топлим?

Той отвори уста, но реши да не казва онова, което беше на езика. Миг по-късно додаде:

– Добра забележка. Милата Елън има нужда от търпението ти и напътствията ти повече от Лизабет и Сирина.

Той бе позволил на Меридийн да се надява, че ще позволи да се върне в Англия, но се държеше така, сякаш тя никога нямаше да си тръгне. Това предположение не трябваше да я изненадва, защото бе започнала да разбира, че най-подходящото определение за методите на съпруга ѝ бе – силови. А за нейните – решителни.

– Ако раздам няколко подаръка на заслужилите деца и ако съветвам Елън не означава, че искам да бъде твоя съпруга.

– Да – изражението му остана спокойно, но изведнъж бе станал сериозен. – Но и ако се откажеш от подаръка и обичая, няма да се доближиш много до спасението си.

Ставаше все по-умел при въвличането ѝ в трудни дискусии. Бяха формално омъжени от английския крал по причини, умрели заедно с него. Ривъс бе открил различно приложение на същата тази брачна клетва. Меридийн Макгиливри за втори път се оказваше в ролята на пионка в шотландската политика. Но ако раздадеше цветните пенита на Сирина, Лизабет и Елън щеше да отстъпи незначително от позициите си. Меридийн затвори капака на сандъчето.

– На кого да дам първото пени.

– На мен, разбира се. Идеята беше моя.

Не трябваше да я кара да се смее. А тя не трябваше толкова да се наслаждава на словесните схватки с него.

– Освен ако не искаш да опиташ методите за благодарност, използвани от Елън – добави той, като посочи краката си. Предизвикателството в очите му изискваше остроумен отговор, защото той имаше предвид тя да падне в краката му. Като се поздравяваше за остроумието си, тя отговори:

– А ти пееш ли?

– Ще припаднеш ли?

Боже, той беше хитър.

– В никакъв случай.

– Значи сме, както обичаш често да казваш, със сходни мнения.

Стаята стана някак по-топла и по-малка. Меридийн усети, че я обхваща странно усещане на уют и удобство. В този миг тя се чувстваше така, сякаш цял живот бе познавала Ривъс Макдъф. Трябваше да признае, че донякъде това беше така защото Ривъс винаги присъстваше в спомена ѝ за най-важните моменти от нейния живот.

Одобрителният му поглед се бе спрял на разпуснатата ѝ коса. Тя придържа надолу полите на елека си.

– Позволи ми да остана сама и да се преоблека.

– Няма да можеш да развържеш дрехата си и да облечеш друга без чужда помощ. В този момент аз съм единственият ти избор за прислужница. И тъй като отказваш моето предложение за помощ ще трябва да се задоволиш с избора, който вече направила за тази вечер.

– Но аз изглеждам така, сякаш ти принадлежа.

Вместо да се надуе самодоволно, той се намръщи и поклати глава.

– Едва ли някой ще ми обърне внимание. Всички ще се възхищават

от теб.

Преструваше се на невинен. Изкуство, което той владееше до съвършенство.

– Всички ли? Кого си поканил?

Ривъс стана и ѝ предложи ръката си.

– Само момчетата и няколко хубави момичета. И ако Рендолф Маккуин се опита да играе ролята на ухажор, аз ще те спася.

* * *

Случи се така, че Рендолф Маккуин изигра ролята и на приятел, и на враг. Братът на Съмърлед, седнал в отсрещния край на масата, притежаваше мрачна красота и усмивка, която бе в състояние да омагьоса цял град жени. Лизабет и Елън жадно попиваха всяка негова дума.

Когато Ривъс и Меридийн заеха местата си, Рендолф изостави компанията на обожателките си и се приближи до тях.

– Милейди – той се приведе над ръката ѝ. – Едновременно съм щастлив и тъжен да се запозная с вас.

– Щастлив и тъжен ли? Как е възможно?

– Щастлив съм, загдето дойдохте при нас. Същевременно съм натъжен от това, че промяната в местоживеенето ви е неприятна.

Любезни думи от още един хайлендец. Схващаният ѝ за шотландците като за войнолюбиви и деспотични мъже се оказваха погрешни. Погрешни, защото и тримата – Рендолф, Съмърлед и Ривъс имаха чар в излишък.

Но Меридийн можеше да прозре през измамните думи.

– Ще запомня искреността ви.

Той погледна към Ривъс.

– Ако мечта в ръката на съпруга ви не ме бе побеждавал, щях да ви пожелаая за себе си.

– Това щеше ли да бъде лоялно? – възрази тя.

– Не, би било подлост.

След вечерята, състояща се от прасе сукалче, ечемичен пудинг и плодове, която бе благословена с голяма тържественост от отец Томас, Ривъс покани Меридийн да се присъедини към играта на шах. Рендолф и обожателките му заеха ъгловата маса. В десет хода Ривъс залови царя на Меридийн под погледите на шерифа, свещеника и една дузина млади благородници.

Тъй като нямаше какво друго да предложи, тя му обеща второ дървено пени и отстъпи мястото си край масата на Съмърлед Маккуин.

Сирина зае мястото зад гърба на годеника си.

– Седни при мен – Ривъс тупна празното място на пейката до себе си. – Тук ще ти е по-топло.

Ако ѝ бе казал „седни тук“ щеше учтиво да му откаже. Но след като бе включил себе си в любезната покана, тя трябваше или да отхвърли предложението пред приятелите му, или да се подчини. Меридийн заобиколи масата, като го хвалеше на висок глас за добрата му стратегия. Мислено се окуражаваше. Щом застана до него, той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да седне.

– Спи ли ѝ се на Елън или всеки миг ще припадне? – тихо попита той.

Меридийн погледна към ъгъла, където Рендолф Маккуин напредваше в играта. Елън и Лизабет се бяха подпрели на лакти върху масата и бяха забили брадички в дланите си. И двете имаха изнурен вид.

– Бяха заети цял ден.

– Да. Особено Елън.

– Да се ухажва брата на Съмърлед е изморителна работа – промърмори Сирина.

– Никакви любовни разговори тук – закани ѝ се с пръст Ривъс.

Меридийн откри идеалния претекст да се оттегли.

– Ще заведе момичетата да си лягат.

Сирина се изправи.

– Милейди, моля ви, оставете това на мен. Ако Елън не оправи леглото ви, а Лизабет не нагласи както трябва завивките ви, те ще страдат седмици наред при мисълта, че са ви разочаровали.

Още ритуали, помисли си Меридийн. Всички около масата очакваха от нея съответната реакция.

Ривъс се наведе съвсем близо и ѝ каза:

– Бих искал да оправя леглото ти и да те съблека за лягане.

Още опити за прелъстяване.

– Това е любовен разговор.

– Ще се влюбиш ли в мен, Меридийн?

Не можа да му отговори.

Като се усмихна за довиждане на Съмърлед, Сирина разбуди момичетата. Примигвайки сънливо, те бавно я последваха.

Меридийн погледна към младите мъже, които Ривъс обучаваше и забеляза разбиране, и одобрение в очите им. Каквито и да бяха очакванията им от вечерята с Ривъс и съпругата му, те очевидно бяха задоволени.

Можеше да се очаква, че ще приемат позицията, която тя заемеше, но приятелското им отношение я изненада. Когато за първи път бе огледала тази зала със стени, украсени с хайлендските кралски символи, тя бе пренебрегнала значимостта ѝ, приемайки я за декор на една амбиция. Но сега, като хвърлеше един поглед наоколо, можеше да види как един Форбс играе приятелски на зарове с един Макензи. До камината момче-то на Грант свиреше на арфа, докато Макгрегър пееше песен за овчарска дъщеря, за която искал да се ожени вълк. Нима наистина ставаше свидетел на искрена шотландска дружба? Наистина ли замъкът Олдкеърн беше станал обединителен център на кралството?

Самата дума обединение все още я озадачаваше. Всички знаеха, че Шотландия никога няма да познае мира, поне докато островът не се разкъсаше и Англия не изпаднеше отвъд края на света. Само тогава или когато всички кланове биха се обединили завинаги.

Отново погледна към стената. Потърси съответствието между гербовете и лицата. Сравни младия Макензи с изображения на щита елен. Макгрегър, който пееше, имаше на герба си изобразена лъвска глава. Посредством брака си Сирина щеше да обедини Маккуинови от планините с Кемърънови от равнините.

Щастливото момиче бе открило любовта в годежа си. Но ако миналото беше предвестник на бъдещето, чакаше ги трагедия. Жените от Хайленд винаги губеха мъжете си, ако не в бран, то по задължение, защото преди всичко те отговаряха на призива на клана. Сирина, изглеждаше все още непоковарена от шотландската политика, а с Меридийн беше злоупотребено, заради клановете. Освен това тя бе прекарала прекалено дълго време далеч от Шотландия.

Слугинята, която им сервираше, се приближи към масата с буренце в ръце. Ривъс с леко кимване отказа да пие повече.

– Да не си загубил предпочитанието си към най-доброто пиво на Маккуин? – попита го Съмърлед.

Същия ден следобеда Ривъс бе прекалил с ела. Сигурно бе изпил достатъчно, защото с вечерята бе пил само вода.

– Чуй ме добре, момче – мъдро рече той на Съмърлед. – Ако някога обърнеш пинта от това пиво и след това направиш грешката да влезеш в спор с жена, значи си заслужаваш ужилването с език, което ще получиш.

Мъжете се разсмяха. Прислужницата се изкиска. Ривъс плъзна поглед към Меридийн. Когато очите им се срещнаха, тя почувства, че малко ѝ остава да се изчерви.

Подобно на Ривъс и възпитаниците му, сестра Маргарет често бе седяла край масата и бе давала напътствия на Меридийн, Джоана и Клеър. Но нейните уроци се отнасяха до стопанисването на земята и управлението на хората.

– Да не сте победили Ривъс в спор? – обърна се Съмърлед към нея.

От години Меридийн не бе седяла в стая с мъже, които да разговарят с нея. Баща ѝ, Мори и старият крал Едуард бяха гледали на нея като на своя собственост. Тези хора тук я приемаха като равна на тях.

Почувства се задължена да отговори любезно.

– Не беше кой знае какъв подвиг, Съмърлед – рече тя. – Пивото му бе отнело цялото остроумие.

Рендолф тупна по масата и се провикна от мястото си в ъгъла:

– Дали ще е ейл или майчино мляко – жените винаги превъзхождат мъжете с думи.

– Наистина ли? – запита Съмърлед с озадачено от несигурност лице.

Ривъс погледна надолу към Меридийн.

– Винаги – каза той, но тя почувства, че той не го мисли наистина. Твърде често успяваше да я надхитри с думи.

– В такъв случай, господа, ще ме извините. Искам да се оттегля, докато съм все още победител – тя се изправи и протегна ръка към Ривъс. – Трябва да запиша имената на прислужниците си в Завета.

Той трябваше да ѝ даде ключа или да се изправи пред публичен спор. Затруднено положение. Неговото второ любимо занимание в свободното му време, както сам бе казал.

– Съименицата ти е сложила началото на тази традиция с имената на нейните прислужници.

За нейно облекчение той ѝ даде ключа. Меридийн отиде в стаята му и на светлината на чифт свещи започна да чете книгата, докато не стигна до мястото, където се говореше за цветните пенита.

„Аз съм Елинър, десетата принцеса на Инвърнес и стоя прикована с верига към стената в тъмницата на един враг на съпруга ми.“

Като мигаше, за да прочисти сълзите от очите си, Меридийн прочете истинското описание на онова, което се бе превърнало в приказка. Бедната Елинър. Била е бременна по времето, когато я отвлекли. Докато била затворена се заклела на Бог. Обещала, че ако я освободят и роди успешно бебето, ще се откаже от титлата си на принцеса. Вярна на думата си, Елинър изпълнила обещаното и за голямо недоумение на Меридийн изминали сто години, преди друга жена отново да вземе перото и

да продължи легендата за принцесата.

– Милейди? – Сирина застана на прага.

Все още потънала в миналото и горяща от нетърпение да се върне обратно към него, Меридийн избърса една сълза от лицето си.

– Да?

– Сигурно четете за бедната Елинър – рече Сирина.

Меридийн затвори книгата.

– Всъщност, да.

Сякаш за да съдържи собствената си тъга, Сирина обгърна раменете си с ръце.

– Как е могла толкова да падне духом?

Защото е била отвлечена от дома ѝ, както самата нея, помисли си Меридийн. Защото е била сама и изплашена.

– Не е имала много възможности.

– Жените живеят по-добре в наши дни.

Някои наистина живеят по-добре, призна мислено Меридийн. Сирина имаше предвид хората край себе си. Занимаваха я хиляди въпроси, но да научи отговорите им би означавало, че се рови в живота на тези хора. Рискуваше да се привърже към тях. Анулирането на брака би унищожило тези отношения. Не искаше да я преследват спомени за това място. Без това достатъчно я тормозеха демоните на миналото.

Тази вечер не можа да се възпротиви на желанието си.

– Как стана така, че реши да бъдеш прислужница?

Сирина се възползва от възможността и седна на стола срещу Меридийн.

– Баща ми ми позволи да включа името си. Много други момичета също искаха да бъдат избрани. Но аз имах късмет.

– На колко години беше?

– На единайсет.

Отговорът ѝ предизвика много нови въпроси. Сирена беше на двадесет и една години. Преди цяло десетилетие Ривъс бе задвижил поредица от събития, които бяха променили бъдещето на Маккуинови и Кемърънови. По това време е бил само на шестнайсет години. Младежките му амбиции я объркваха, а последиците им я плашеха. За първи път Меридийн се почувства истински разколебана в собствената си увереност. Ами ако той откажеше да я пусне? Какво щеше да направи баща ѝ?

Все още разтревожена, тя предпочете да потърси безопасност в компанията на Сирина, която с всеки изминат ден все повече ѝ напомняше за Джоана Бенисън. Загубата на това ценно приятелство бе

извикало у Меридийн празнота, която умоляваше да бъде запълнена.

– Колко момичета проявиха интерес към мястото, което ти заемаш?

– Нека видим – като стана права, Сирина излезе извън осветения от свещите кръг и се върна с малко варосано буренце. Постави го на пода пред Меридийн и свали капака му.

Вътре имаше парчета плат от всякаква материя и цвят: зелена коприна и тежка дамаска, мека вълна и дори квадратчета от мека като масло кожа. Някои нарочно бяха оставени с разръфани краища, други бяха внимателно, поръбени, а трети бяха дори украсени със сложни мотиви.

Сирина порови в бурето и извади парче кариран плат.

– Ето. Това е парчето на сестрата на Съмърлед. Виждате ли? Името ѝ е избродирано в центъра.

Изписано с едри ръкописни букви името „Лили“ се открояваше ясно на фона на едрото каре.

Меридийн зашеметено гледаше препълненото буре.

– Ривъс избира някоя от тези. Е – поправи се Сирина, – избираше някога. Каза, че сега вие ще изберете коя да заеме мястото ми.

– Искаш ли да избира Лили Маккуин?

Сирина взе малкото парче плат и го поднесе към светлината.

– Бродерията ѝ е сносна, но тя е на петнайсет. Някое по-младо момиче би могло да остане повече време с вас.

Да остане. От тази дума към Меридийн повя мраз. Макар сърцето ѝ да не се разгуптя, тя не можа да потисне обзелото я предчувствие.

– Кога ще изтеглите името? – попита Сирина.

Ривъс не бе споменавал конкретна дата. Необходимостта да вземе решение даде така нужния тласък на самостоятелната по природа Меридийн.

– В събота след вечерня. Кажете на хората.

Сирина притисна парчето плат с десена на Маккуин към гърдите си.

– Съмърлед иска да се венчаем на Свети Дух.

До началото на май имаше само една седмица.

– Толкова скоро?

– Това е цяла вечност. Рендолф казва, че е по-добре да изчакаме, докато Маккуинови ожънат техните ниви.

– А ти какво ще правиш?

Клепачите ѝ трепнаха.

– Ще му предложи халба от собственото му пиво и ще му изложи доводите си. Той сам каза, че мъжете винаги губят от жените. А и Ривъс

е получил ужилване от езика ви.

– Успех, тогава.

С решително изражение Сирина пусна парчето плат в буренцето и го върна на мястото му в ъгъла. Насочи се към вратата, но спря на сред пътя.

– Има ли нещо друго? – попита Меридийн.

– Не. Ривъс ме помоли да погледна как сте.

Вероятно за да провери дали чете задълбочено Завета.

– Кажете ми, че съм добре.

Сирина я погледна колебливо, после сведе очи към краката си.

– Наистина ли записахте името ми в книгата?

Меридийн все още не го бе сторила, защото беше прекалено погълната от историята на бедната Елинър.

– Ще го направя утре сутрин.

– О, благодаря ви – тя се поклони и изхвъркна от стаята.

Меридийн отвори книгата и обърна следващата страница.

„Аз съм принцеса Кейтрин и отскоро поех задълженията си. Годината е 1774 и нашият обичан крал, Уилям Лъва, е в ръцете на Хенри II, краля на Англия, който иска от него да го признае за върховен господар на Шотландия.“

Докато подновявала замъка на съпруга си, Кейтрин бе открила Завета, зазидан в една ниша до прозореца. Заедно с древната книга открила златен колан. За да ги запази за бъдещите поколения, тя преписала хрониките на плътен пергамент и лъснала колана – символ на принцесата.

В продължение на почти две десетилетия принцеса Кейтрин се справяла с чест със задълженията си и в 1198 година, същата година, в която предала Завета на дъщеря си, Шотландия възвърнала независимостта си.

Меридийн въздъхна. Животът на предшественичките и е бил изпълнен с войни, отвличания и събирани с мъка откупни.

– Изглеждаш нещастна.

Тя ахна изненадано. Ривъс стоеше на прага и я гледаше.

– От колко време ме наблюдаваш така?

Ривъс влезе в стаята и застана пред нея.

– Не от дълго.

Меридийн притисна книгата към себе си.

– Мислех, че ще бъдеш с някоя от жените си.

Той повдигна вежди, после додаде с неподправена решителност:

– Аз съм с моята жена.

Тя скочи разтревожена и остави Завета върху поставката му. Чувствата ѝ към Ривъс бяха примесени с омразата, която таеше към едно семейство, което я бе измъкнало от детската стая, за да я хвърли в ръцете на вражеския крал, бе я отровило и след това я бе забравило.

Войни, отвличания и откупи.

– Тогава ти пожелавам лека нощ – тя се опита да мине покрай него.

Ривъс я хвана за ръката.

– Много се чудех дали ще успея да направя за теб местенце тук, където ние водим прост, селски живот. Сега...

– Почакай – тя се освободи от хватката му и вдигна ръка. – Бракът ни ще бъде анулиран. Благодаря ти за цветните пенита. Лека нощ.

За да избегне отговора му, тя побърза да излезе от стаята и се насочи към покоите си. Влезе, заключи вратата, отпи глътка вода и седна на крайчеца на леглото.

Тъкмо сърцето ѝ бе спряло да препуска лудешки, когато ключалката изщрака. Ривъс отвори вратата и влезе с решителен вид. С три крачки премина разстоянието което ги делеше и се извиси над нея.

– Глупаво и погрешно е да прекъсваш мъж, за да го обвиниш в грешка, която той все още не е извършил.

– Знаех какво ще кажеш.

– Би ли ме осведомила?

Отново искаше да я въведе в спор. Изобщо не искаше да го опознава достатъчно, за да споделя мнението си с него.

– Не.

– Обвини ме или ме оправдай..

Изглеждаше изморен, напрегнат и готов за конфронтация. Меридиан знаеше, че той отново ще спечели, така че направо капитулира.

– Знаех, че ще се опиташ да ме предумаш, колко хубава е тази ужасна страна на войни и кралчета.

– Грещиш. Възнамерявах да ти кажа, че престанах да се чудя, как ще успея да направя място за теб тук, защото реших, че най-добре ще бъде ти сама да го сториш.

Как бе възможно да ѝ отнема независимостта, а след това да ѝ я връща обратно?

– Ти си великодушен до глупост.

– Освен това дойдох да ти кажа, че Лесли отпътува с писмото ти до папата – той ѝ подаде една кожена кесия. – Също така исках да ти дам малко пари.

Монетите издрънчаха в кесията.

– Благодаря.

– Приятна почивка, Меридийн – той излезе от стаята, но не заключи вратата.

За да се отпусне, преди да си легне, Меридийн седна пред стана, но gobленът беше почти завършен. Еднообразната работа ѝ досаждаше. Нуждаеше се от предизвикателството, което съдържаше започването на нов gobлен. Но на каква тема? И дали щеше да остане тук достатъчно дълго, за да го завърши?

След като на два пъти скъса конеца и си убоде пръста, тя се предаде и отиде до писалището. Започна да нахвърля сюжета с перо и мастило.

Работата я успокои и преди да бе успяла да завърши скицата вече се прозяваше. Доволна, че е изобразила идеята си достатъчно ясно на хартия, Меридийн си легна. Щом затвори очи в главата ѝ изникна представата за принцеса Елинър, прикована към стената в тъмницата на врага.

– Ривъс!

Изтръгнат от дълбок сън, Ривъс сепнато отвори очи. Сирина стоеше до него със свещ в ръка и разпиляна дълга коса.

Разтревожен той седна в леглото.

– Какъв бе станало, девойче? Да не би Съмърлед...

– Лейди Меридийн е. Пищи на сън. Опитах се да я събудя, но не можах.

Ривъс насмалко не скочи от леглото, но си спомни, че е гол под завивките.

– Налей една чаша от ейла на Маккуин и го занеси в стаята ѝ. Ще се срещнем там.

– Ейл. След минутка съм там.

– Не казвай на никого, Сирина. Не искам хората да шушукат наоколо, че тя спи неспокойно. Нали знаеш, тя е била затворена в манастир в Англия.

– Проклети манастири. Мразя ги всичките – като направи с шепав завет на свещта, Сирина побърза да изпълни заръката.

Ривъс стана бързо, навлече панталоните си и нахлузи пантофите си. Докато взимаше нещо, с което да се наметне от закачалката на стената, той си спомни за кошмарите, които Меридийн бе имала на кораба. Тогава не бе успял да я успокои. Сега можеше.

Като се стараяше да издава по-малко шум, той бързо прекоси

коридора, премина покрай стаята на Броуди и слезе надолу по стълбите. Отвори тихо ниската врата на стаята. Балдахина не беше спуснат и на сиянието на тлеещия в мангала огън се виждаше леглото и спящата в него жена.

Тя се метна, простена и извика.

– Не, не! Искам при теб. Мамо, не ги оставяй да ме вземат! – тя протегна ръка и пръстите ѝ стиснаха несъществуващата ръка. – Майко! – изви тя.

Звукът на виковете ѝ прониза Ривъс чак до сърцето. Дръпна завивката и легна при нея в леглото. Избегна вършеещите ѝ ръце и я притисна към гърдите си.

– Ш-шт, Меридийн – прошепна той, като с усилие я задържа при себе си. – Ш-шт, мило момиче. Всичко ще бъде наред.

– Моля те, не ме карай да отивам при краля – тя се вкопчи в него, а ръцете ѝ се свиха в мъртвешка хватка. – Ще бъда добро момиче. Обещавам, ще бъда добра. Кълна се, че никога повече няма да докосвам меча, татко.

Тя се дръпна, сякаш я бяха ударили. Молбите ѝ се превърнаха в ридания, а ръцете ѝ се отпуснаха така, сякаш се бе предала.

– О, татко! – простена тя.

Проклет да е Кътбърт Макгиливри! Кои истински родители биха пренебрегнали горещите молби на собственото си дете? В наследство те ѝ бяха оставили само страх. Не стига, че бяха разбили живота на малкото момиче, но ѝ не оставяха на мира сънищата на жената.

Кожата ѝ беше влажна от пот, а плитката ѝ бе започнала да се разплита. Като я притисна здраво, той се отпусна и я залюля в ръцете си.

– Меридийн?

Тя не го чуваше. Кошмарът я държеше здраво в ноктите си.

– Майко, моля те! Уилям, къде си! – тя отново стана трескава. – Робърт, помогни ми! Уилям!

Тя викаше братята си – мъже, които Ривъс познаваше. Мъже, с които заедно бе гонил момите, а по-късно се бе срещнал с тях в битка. Макар да бяха по-възрастни от Меридийн, по времето, когато са я отвели, те са били младежи и не са били способни да ѝ помогнат. Дали жалееха за загубата на сестра си така отчаяно, както тъгуваха за загубата на принцесата на Инвърнес? Подозираше, че отдавна бяха оставили случилото се зад гърба си, докато Меридийн го изживяваше отново и отново.

Тогавя е била само на осем години и все още е била под опеката на бавачката си. Само да можеха тези хора сега да бъдат тук и да видят

какво бе сътворила жаждата за власт на баща им.

– О, моля ви, няма ли кой да ми помогне!

По бузата на Ривъс се търкулна сълза, а душата му се стегна от болка по Меридийн. Нищо чудно, че мразеше Шотландия и всичко в нея. Бяха я заточили в Англия, сама в компанията на демоничните ѝ спомени.

– Аз съм тук, Меридийн. Никой няма да те нарани. Никой няма да те вземе.

Слава Богу, тя се успокои. Но в следващия миг сви колене и се сгущи на кълбо. Изглеждаше толкова малка в ръцете му, прекалено малка, за да понесе големия твар на страха.

Дочу, че някой друг плаче тихо. Сирина стоеше до леглото със свещ в разтрепераната си ръка и халба в другата.

– О, Ривъс! Колко ужаси е преживяла!

Неговото собствено гърло също се бе стегнало от мъка, така че успя тихо да каже:

– Да.

– Какво ще правиш?

– Ще я пазя, дори с цената на живота си.

Тя остави халбата на масата до леглото.

– Какво друго мога да помогна?

– Стой пред вратата и не давай на никого да влезе.

Видя, че Сирина излиза, но вниманието му остана съсредоточено върху жената в прегръдката му. Спомни си за дъщеря си и как я бе утешавал, когато ѝ бе паднал първият зъб, когато се бе счупил един крак на куклата ѝ. Но животът на Гиби, като изключим подмятанията за това, че беше извънбрачно дете, бяха истински празник в сравнение с този на Меридийн.

Товарът на отговорността притисна Ривъс. Законът му даваше правото и задължението да предяви претенциите към жена си, дори против волята ѝ. Но от морална гледна точка решението му беше под въпрос. Тя имаше наистина основателна причина да ненавижда Шотландия и нейния народ, докато той имаше сериозни основания да се опитва да промени мнението ѝ.

Но каква част от решителността му се коренеше в амбициите му? Една голяма част, трябваше да признае. При случки като тази му се искаше да бе заел мястото на баща си. Като месар нямаше да се безпокои нито за съюзите между клановете, нито за шотландското обединение, нито за безопасността на хората в крепостта му.

Какво ли би станало, ако Меридийн бе отказала да пие от онази купа с отрова? Ако бе останала тук с Ривъс, тя сигурно щеше да обикне хората и да се привърже към легендата, която беше нейна съдба.

„Недей да плачеш, че ножът е тъп – често казваше баща му. Наточи го.“

Колко ли още шотландска кръв щеше да се пролее, преди Кътбърт Макгиливри да даде меча на Чаплинг и да се присъедини към Кралската общност? Ривъс не смееше да гадае. Жената в ръцете му можеше да предотврати кръвопролитие.

Но как ли би могла, когато съдбата ѝ се ръководеше от амбициозни мъже, а нощите ѝ бяха обсебени от демони? Как ли би могъл да ѝ помогне, след като тя го мислеше за най-долен подлец?

След известно време Меридийн се отпусна в дълбок сън. Ривъс изпъна ръцете и краката ѝ и като я притисна към гърдите си, затвори очи.

Сигурно щеше да се почувства засрамена, ако се събудеше и го видеше до себе си. Какво ли щеше да каже и как ли щеше да ѝ отговори?

ГЛАВА ОСМА

Меридийн се събуди от туптяща болка в главата си. Ставите й тръпнеха, сякаш бе пребита от бой, а нощницата й беше мокра от пот.

Кошмарът!

Почти безжизнена от изтощение, тя се загледа в сцените, изрисувани върху балдахина. През завесите се процеждаше бледа светлина. Гобленът над главата й изобразяваше стадо сърни, застанали на обляна в лунна светлина горска поляна. Из звездното небе се носеха ангели.

Над Меридийн Макгиливри не бдеше ангел хранител.

Сълзливите мисли я отвращаваха. Отново бе преживяла кошмара си, но с по-малко поражения, отколкото й се бе случвало. Кожата й не бе загрозена от драскотини, челюстта й не се бе схванала. Дори не бе съборил завивките. Въпреки това главата й туптеше, а очите й горяха, сякаш имаше пясък в тях.

Претърколи се на една страна и разтвори завесата, но незабавно я върна на мястото й, заслепена от лъч слънчева светлина. Кое ли време беше? Имаше усещането, че е проспала цял ден. Къде ли беше Елън? Лизабет? Сирина?

Да не би Ривъс отново да ги бе изпратил някъде с поръчки?

Ривъс. Той насочваше действията й, но и все повече навлизаше в мислите й. Не минаваше час, без да помисли за него. Специфичната му миризма дори сякаш сега беше край нея.

Тази глупава мисъл я накара да отметне завивките и да скочи рязко в леглото. На масата до леглото имаше халба. Дело на досетливата Елън, без съмнение.

Ривъс бе казал, че тя има нужда от повече напътствия.

„Ще паднеш ли в краката ми? – бе попитал той, “ „А ти нееш ли – бе отвърнала тя. “ „Ще се влюбиш ли в мен? “ Те се шегуваха и одумваха слугите, сякаш цял живот бяха приятели, но под дружеския брътвеж се криеха неизказани желания и мълчаливи откази.

Меридийн объркана взе халбата и отпи голяма глътка, насмалко не се задави. Беше ейл, от онзи, който Ривъс бе пил предната вечер. Беше почувствала приятния меден аромат в дъха му. Вкусът му бе измамно освежаващ и едва сега тя разбра защото Ривъс бе предупредил Съмърлед да не пие много от пивото.

Но как халбата се бе озовала тук, край леглото й? Сигурно я бе

оставил предишния следобед и Елън, смутена от пристигането на Рендолф Маккуин, не я бе забелязала.

Докато се обличаше Меридийн набеляза задълженията си за деня. Трябваше да се види със Сим, за да одобри сметката му за разходите. С част от парите, които Ривъс ѝ бе дал щеше да купи нов стан и конци за новия гоблен. Освен това щеше да поръча сандък за чеиза на Сирина.

Меридийн можеше вече да си е отишла, когато Сирина доброволно щеше да застане под венчилото, защото тя желаше Съмърлед. Никакви политически сметки не ръководеха любовта им и не предопределяха бъдещето им.

Меридийн бе присъствала само на една сватба – нейната собствена. Помнеше този самотен, тъжен ден. Но после, след като болката от изгнанието бе затихнала, тя бе намерила свободата в Англия. Отново щеше да я има.

Младият Лесли бе тръгнал за Ватикана. Рендолф Маккуин щеше да отнесе писмото ѝ на сестра Маргарет. Помощта беше на път.

На писалището си откри бележка от Сирина, „*Лизабет и аз ще разнесем вестта, че в неделя ще бъде избрана новата прислужница. Елън пази сянка на Рендолф М.*“

В трапезарията Меридийн дочу гласа на Елън. Надзърна в съседната зала и видя момичето седнало на една маса. На съседната пейка седеше Рендолф Маккуин. Носеше шпори, плетена ризница и бойния си меч. Пътната му торба и карираната му пелерина стояха в краката му.

Елън обърна умоляващ поглед към него.

– Вярно ли е, че ви оковали в тъмница, били ви и ви оставили да гладувате загдето сте погледнали любимата си? А Елизабет Гордън се изложила на големи опасности, за да ви спаси? Има ли нещо на земята голямо колкото любовта ѝ?

– Едва ли, девойче. Само нейните задължения към краля отлагат венчавката ни.

Елън се престори, че ще загуби сваят.

– Знаех си, че е вярно. Изгубената и отново намерена любов е толкова романтична!

Меридийн се приближи към тях.

– Както, сигурна съм, сама ще разбереш след пет или шест години, Елън. А сега пожелай добър път на лорд Рендолф и донеси халбата, която Ривъс е оставил до леглото ми.

Елън опули очи.

– Ривъс е бил нощес при вас?

– Не, разбира се. Остави я там вчера следобед.

– Посред бял ден! – учуди се Елън.

Рендолф се засмя приглушено и намести бойните гривни на китките си.

Снощи бе играл ролята на галантния ухажор. Днес бе изгубил чара си. Меридийн го погледна ядосано.

– Много добре знаете какво имах предвид.

– Да – рече той. – Сигурен съм, че Ривъс се придържа към буквата на Завета.

Догмите на Завета изискваха принцесата да е девствена, когато поиска меча на Чаплинг от баща си. Всеки знаеше, че Ривъс я искаше само заради властта, която щеше да му донесе. И пак всички мълчаха, без да смеят да изразят на глас това свое мнение.

По-добре това, помисли си тя, отколкото слухове, че вчера я е посетил в леглото.

– Елън, не трябва да казваш на никого къде си намерила халбата.

– Кълна се. Ще разправам на всички, че той ви обожава от далеч.

– Ако посмееш да разкажеш на някого за моите работи, ще те накарам да преброиш колко грахови зърна има в килера.

Свежото ѝ по селски лице доби изплашено изражение.

– Ще казвам само общи неща.

– Тогава ще ти позволя да ми помагаш с гоблена, ако искаш.

– Благодаря – тя изскочи от стаята и се втурна по коридора.

Меридийн се обърна към Рендолф.

– Моите благодарности за предложението ви да отнесете писмото ми до сестра Маргарет.

– Не съм предлагал такова нещо. Ривъс ме помоли да го направя. Ще кажа на добрата сестра, че сте жива и здрава. Макар да се съмнявам, че е така.

Меридийн отстъпи назад.

– Да не би да разнасяте клюки за мен?

– Не. Наблюдавах Ривъс снощи – той почеса гъстата си черна брада. – Жените обикновено са по-внимателни към мъжа, който обедини Хайлендс и един ден ще носи корона на главата си.

Разбира се. Двайсет жени. Двайсет и една, ако ги броеше някой друг.

– Нека се хвали някъде другаде, но не може да си присвои тази титла, докато не получи меча на Чаплинг.

– Тогава му го дайте. Това е вашето задължение към народа на

Хайлендс.

– Задължение ли? А вие задължен ли сте ми?

– Да. Дължен съм да пазя принцесата на Инвърнес, дори с цената на живота си.

– Принцесата вече я няма, но можете да предадете нещо на Дръмънд Маккуин. – По дяволите клановете и Маккуинови. Никой от тях не я познаваше достатъчно добре, за да отсъди правотата на причините й да отбягва шотландската политика. – Кажете на брат си, че ако ми се случи нещо лошо по време на пребиваването ми в Шотландия, вината ще легне върху него.

– Върху Дръмънд ли?

– Да. Той каза на Ривъс къде може да ме намери.

Рендолф посочи щитовете, окачени върху стената.

– Така, както би постъпил всеки от тези хайлендци, стига да го бяха узнали преди него. Старият Едуард нямаше право да ни отнема принцесата.

Държеше се лоялно. За него желанията на жената бяха грижа на мъжа.

– Няма да стана пионка във вашите войни.

С напрегнато от уплаха лице, той се приближи към нея.

– Тогава съименницата ви е трябвало да се омъжи за датчанин, а не за шотландец. Това щеше да ни спести векове губене на време с принцесите на Инвърнес.

– Как смеете!

– Смея, защото това е моята родина. Вие сте *сегаишната* принцеса, Меридийн Макгиливри. Макар че не може да се очаква много от семето на баща ви.

Мраз прониза Меридийн при споменаването на баща й.

– Поискай прошката й, Рендолф – облечен в плетена ризница и бойни ботуши, с праметнат през рамо меч, Ривъс влезе в залата. В ръката си носеше тежък чувал. – Не можеш да я виниш за злодеянията на баща й.

Рендолф заби поглед в стената, а лицето му се напрегна от гняв.

– Злодеяния ли? Повторното опожаряване на Неърн е най-мръсното от тях. То е най-черен грях.

– Така е, но не в моята любима е корена на гнева ти, а в отчуждението ти от лейди Елизабет.

Гневът на Рендолф се изпари така бързо, както се бе появил.

– Истината казваш, приятелю – той се усмихна на Меридийн. – Не исках да ви обидя, принцесо. Прекалих със собственото си ниво и с

жените на Гордън.

– Това на първо място – додаде Ривъс, – а също пренебрегването на собствените ти съвети. Казах, че Меридийн е твърде умна, особено като се има предвид, че скоро ти предстои да кажеш брачните клетви.

Баща ѝ бе нападнал селище, пълно с жители, а тези мъже продължаваха да си говорят за лични неща. Тя премести поглед от единия към другия.

– Кога е бил опожарен Неърн?

– Снощи, след вечерня – отговори Ривъс. – В града е имало доста въоръжени мъже, така че не всичко е изгубено.

– Какво ще направиш? – попита го тя. Спокойното му изражение не ѝ каза нищо повече от мълчанието му.

– Няма ли да си отмъстиш? – добави тя. Той подаде чувала на Рендолф.

– Монфише ти пригответи истински пир за из път, докато стигнеш до Феърхоуп Тауър. Предай най-добрите ми пожелания на лорд Дръмънд и каже на лейди Клеър, че ѝ желаем бързо и успешно раждане. А сега бихте ли ме извинили.

Досега не бе виждала този разсеян, тревожен Ривъс Макдъф.

– Къде отиваш?

– Да закарам провизии в Неърн.

– Сама ли ще я оставиш тук? – попита Рендолф. Ривъс спря на прага.

– Много ми се иска да взема жена си със себе си, но ще ѝ липсват тукашните удобства.

Рендолф остави чувала на земята.

– Ще остана, докато ти се върнеш.

Ривъс погледна настойчиво към приятеля си.

– Благодаря ти, но не е нужно. Броуди и Съмърлед ще са тук, а също и неколцина от клана Форбс.

Обсъждаха нейната защита, но говореха така, сякаш тя беше дете, за което се грижеха. И което държаха неинформирано.

– Баща ми ли идва насам? Той знае ли, че съм тук?

– Портите на замъка Олдкеърн са отворени за всички. Хората идват и си отиват. Възможно е някой да му е казал, че си дошла у дома – рече Ривъс. – Но, уверявам те, само лошо го чака, ако дойде насам.

Дано Бог дадеше баща ѝ да не се приближава, преди да е успяла да избяга от Шотландия.

– Кога ще се върнеш?

В усмивката му се примеси ирония.

– Толкова скоро, че се съмнявам дали изобщо ще съм започнал да ти липсвам. Но ако не се върна до довечера, Съмърлед ще те придружи на вечеря.

Като дете по време на всяка разходка Меридийн бе придружавана от стражи. Войниците бяха следвали нея и майка ѝ, дори когато бяха отивали на църква. Пред бащините ѝ порти винаги чакаха врагове.

– Защо трябва Съмърлед да ме пази?

– Надявах се да го държиш под око. За да не кривне от правия път.

Лекомислената забележка бе казана някак насила. Той заминаваше и изведнъж ѝ се прииска Ривъс да остане. Невъзможно. Отсъствието му подпомагаше свободата ѝ. Той беше наясно с положението в Шотландия и ако смяташе, че я оставя в безопасност, защо тогава трябваше да се тревожи? Не, нямаше да се тревожи.

– Пази се из пътя, Ривъс.

– Ще се пазя, Меридийн – усмихна ѝ се той.

Каза името ѝ с такава лекота, сякаш бяха добри другари или дори нещо повече. Усещайки чувствата си тя заби поглед в котлето, което къкреше на огъня.

– Ще яздя с теб до края на Елджин – Рендолф застана до Ривъс. – Сбогом, лейди Меридийн.

– И на вас – промърмори тя, мъчейки се да освободи ума си от мислите за Ривъс.

Отиде до прозореца и остана да ги гледа как възседат конете си. Ривъс яздеше пъстър сив боен кон. Щита и меча му бяха закрепени на седлото. Макферсън, младият Грант и неколцина други ги придружаваха отстрани. Последваха ги поне двайсет войници. След тях изтрополиха три тежко натоварени каруци.

При вратата на замъка Ривъс спря коня си и поздрави Съмърлед Маккуин, който пазеше на стената. Младежът се втурна надолу по стълбите и застана край Ривъс. Той се наклони към него и му каза нещо.

Съмърлед се изпъна и Меридийн почти го чу как казва:

– Да, сър.

След това Ривъс се обърна, като се подпря с ръка на задницата на коня и погледна към замъка. Погледът му се насочи към прозореца, където стоеше Меридийн. Кимна ѝ, усмихна ѝ се, после пришпори коня си.

Как бе разбрал, че го гледа? Може би вече ѝ вярваше? Любопитството я подтикна да отиде в стаята му. Беше отключена. Заветът лежеше

върху поставката си и подобно на морска сирена, книгата я призова към себе си. Меридийн намери мястото, докдето бе стигнала последния път и прелисти следващата страница.

„Аз съм Маргарет, първата принцеса с това име и, боя се, последната, която ще носи короната от офика.“

Като омагьосана Меридийн прочете разказа на една жена, която бе родила шест здрави момчета и три дъщери, всичките руси като слънчеви лъчи. На двайсет и осем години Маргарет се отчаяла, че не ще може да зачене чернокосо момиче, за да продължи легендата.

Всяко нейно действие се ръководело от суеверието. Свещеникът я посъветвал да носи само черно. Прислужницата намазала дюшека ѝ със солена вода. Акушерката я предупредила да не забременява на нейната възраст. Когато тя заченала, хирургът на крал Уилям накарал да отрежат косите ѝ и да поставят черните плитки в чакащата люлка. Готвачът дори ръсел яден то ѝ със сажди от огнището.

В часа, в който започнало раждането, Маргарет бил преместена в тъмницата, така че ни един слънчев лъч не промени цвета на косите на детето ѝ.

Тя умряла в това тъмно място с усмивка на лице и дъщеря с гарвановочерни коси на ръце.

Съпругът ѝ бил толкова огорчен от смъртта ѝ, че наредил да изсекат всички офики, които се виждали наоколо.

„Аз съм Енгъс – бе написал той в книгата – обичах много принцеса Маргарет. Ако знаем, че това ще я върне бих хвърлил с удоволствие в морето меч на Чаплинг.“

Разстроена и обърквана, Меридийн затвори книгата. Не искаше повече да чете истории за жени, които бяха дали живота си за продължението на легендата. Особено сега, когато баща ѝ бе започнал война на няколко часа езда от нея.

Помисли за собствените си братя и сестри. Те бяха руси, както баща им. Дали майка ѝ се бе молила при всяко раждане за чернокосо момиче? Ако обърнеше на последната страница можеше да прочете какво е добавила майка ѝ. Но Меридийн предпочиташе да чете хрониките в реда, в който те бяха записани. Малката отсрочка беше незначителна пречка в сравнение с огромните жертви, за които бе прочела в Завета.

Освен това трябваше да признае, че предпочиташе да чете историята малко по малко. Знаеше, че някой ден пак ще отвори книгата, но не днес.

Занимаваха я други грижи. Докато търсеше Сим, Меридийн се

запита дали Ривъс наистина бе отпътувал за Неърн. Може би планираше да се възползва от обстоятелствата, за да обсади замъка на баща ѝ? Беше се насочил на север към пристанището Елджин Енд, а не на запад, към замъка Килбартън, където беше бащиният ѝ дом. Обаче Ривъс лесно можеше да смени посоката, след като се загубеше от погледа ѝ.

Ами ако баща ѝ го убиеше по време на битка? Това предположение я накара да се разтрепери, защото в този случай щяха да я върнат в Килбартън и да я омъжат за човек по избор на баща ѝ.

Докато вървеше към работилницата на дърводелеца непрестанно си мислеше дали Ривъс не е налетял на беда. Какво щеше да стане с тези хора, ако му се случеше нещо лошо?

Огледа стената на замъка и преброи само десет стражи върху нея. Портите зееха разтворени. Броуди наблюдаваше на арената за турнири боя с мечове между Съмърлед и един от високите и кльошави Макферсънови.

Ако баща ѝ представляваше заплаха, тук никой не я вземаше на сериозно.

Дори и тя. Имаше работа в селото, а бе загубила прекалено много време в търсене на Сим, стюарда на Ривъс.

Жителите на Елджиншър вършеха работата си на фона на свинско квичене и крякане на гъски. Дим се извиваше над сламените покриви на къщите, построени от двете страни на улицата. Един дървар продаваше торф направо от каруцата си. Червенокосо момче и по-малката му сестра теглеха поводите на заинатило се магаре.

Докато вървеше през селото, тя си спомни, че на кръста си има закачена кесия с цветни пенита. Помъчи се да си припомни някоя подобна разходка из Дейвиът, града, намиращ се до замъка на баща ѝ. По онова време тя бе твърде малка и не можеше да вижда какво става отвъд въоръжения ескорт, който винаги придружаваше семейството ѝ.

Елджиншър всеки ден ѝ предлагаше ново предизвикателство. Мъжете не поглеждаха тайничко към нея. Жените не гледаха съчувствено към самотното момиче, което копнееше да поиграе с другите деца на своята възраст.

Хората от селото я поздравяваха и се интересуваха как е здравето ѝ. Говореше с млади жени и със старици, с разговорливи и срамежливи деца.

Упоритото магаре събори рижавото момиче в калта. Брат ѝ галантно ѝ помогна да се изправи и избърса сълзите ѝ. Меридийн го възнаградил с дървено пени.

Раменете му се изпгнаха в прилив на момчешка гордост.

– Аз ще стана най-добрият мъж в Хайлендс, когато порасна.

Сестричката му надничаше в шепата му, сякаш там имаше скъпоценна корона, а не парче дърво. Благоговението на момичето беше толкова умилно, че Меридийн дари и нея е пени.

Докато минаваше покрай пералнята тя чу Сирина да съобщава на момичетата за избора на нова прислужница през следващата събота.

Наложи й се да се пребори с надигналите се у нея угризения на съвестта, заради предстоящото събитие. То щеше да създаде лъжливо впечатление, че тя ще остане. Но Ривъс знаеше за решението й да сложи край на легендата. След като бе прочел Завета, трябваше да се съгласи, че принцесите на Инвърнес получаваха само страдания.

Меридийн продължи търсенето на Сим, успокоена от взетото решение, че Хайлендс ще продължи историята си без нея. Разходката й завърши в дърводелната, където откри Сим надвесен заедно с майстора над просната върху една маса скица.

Меридийн спря на прага.

– Помни за кого е леглото – рече прислужникът. – На Ривъс няма да му хареса да висят му краката от кревата.

Дърводелецът кимна. От главата и раменете му изпадна дъжд от дървени стърготини.

– Ще го направя подобно на леглото на принцесата. Той каза, че то било тъкмо като за него.

Меридийн се смути при представата за Ривъс, разположил се в нейното легло. Освен това бе поръчал леглото с по-големи от нужните за един човек размери. Амбициозен ход, който бе обречен на провал, защото той никога нямаше да легне при нея. Но въпреки това беше обидно да слуша как тези мъже обсъждаха леглото й. През последните тринайсет години сестра Маргарет рядко бе споменавала нещо лично за Меридийн. Изключение бяха забележките й да си подрежда стаята.

– И никакви завъртулки – рече Сим. – Помни, че става дума за ловна хижа.

– Добре. Ривъс каза, че не му трябват балдахин или резби.

Меридийн влезе в работилницата. Дърводелецът стана прав.

– Милейди? Мога ли да ви помогна?

– Искам да обсъдя поръчката на един стан.

Дърводелецът направи гримаса и погледна рисунката.

– Но за „Търпението“ ще трябват маси, пейки и кепенци.

Говореше английски, като всички останали в Елгджиншър, но

думите му я объркаха.

– За кое?

Сим стана нервен.

– За ъ-ъ...

– За новата ловна хижа на Ривъс – вмъкна дърводелецът. – Нарекъл я е „Търпението на Макдъф“.

Явно работата беше от такава голяма важност за него, че Меридийн се почувства задължена да каже:

– „Търпението на Макдъф“. Какво интересно име!

Надяваше се тази хижа да е някъде близо до Светите места. Сим нави чертежа на руло и го мушна под мишница. Дърводелецът остави настрана инструментите си.

– Нарекъл го е така, защото там е свършило търпението му.

Близо до границата на собственото си търпение, Меридийн реши да се откаже от първата си поръчка.

– Добри ми господине, аз исках само да обсъдя направата на един стан за мен и сандък за чеиза на Сирина. Но нека засега оставим моя стан. Направете при първа възможност сандъка на Сирина и ѝ го отнесете.

– Сигурна ли сте, госпожо? – попита дърводелецът.

– Напълно – Меридийн се насочи към вратата. – Сим ще ви каже, че все още имам недовършен гоблен на стария стан. А, Сим, утре сутрин ще се срещнем, за да обсъдим сметките. Ще предадеш ли на готвача да приготви за вечеря шунка, а също и от ечемичената супа, ако не е вкиснала?

Без да дочака отговора му тя излезе навън, на слънце. Смущението ѝ я озадачи, тъй като не се имаше нито за срамежлива, нито за стеснителна. Сим и дърводелеца просто говореха по работа. Те не знаеха, че тя се опитва да получи анулиране на брака. Грешката беше нейна. Просто не беше свикнала да вижда край себе си толкова непознати.

Някой се провикна от хлебарницата:

– Милейди!

Обърна се и видя нисък мъж със светла брада, гъста като овче руно. Съвсем малко по-висок от нея, той носеше дълга вълнена туника, препасана с широк кожен колан, в който бяха затъкнати брадва и клин. Той свали шапката си.

– Минавах покрай дърводелската работилница и чух че искате стан.

Добрата дикция на този човек беше истинска наслада, след тромата реч на дърводелеца.

– Да. Имам нужда от стан.

– Аз съм колар по професия, но съм направил много станове за жените от рода ми.

Трябваше да предположи, че селище, голямо като Елджиншър, сигурно имаше повече от един дърводелец, но бе прекарала толкова време в изолация.

– Къде е работилницата ви?

– Аз съм от Абърдийн. Тук работя във фургона си. – Той посочи към пътеката, минаваща покрай свещарската работилница. – Мислех днес да си тръгвам, но заради вас, милейди, ще остана още малко.

Услужливото му отношение към нея не я изненада. Всички в селото се надпреварваха да ѝ угаждат. Е, почти всички.

Меридийн извади от кошницата си конците, които бе приготвила като размери.

– Трябва да бъде дълъг колкото белия конец и широк колкото кафявия. За колко време ще бъде готов?

Той взе намотаните конци в мазолестата си дясна ръка. Лявата му ръка беше странно гладка. Сигурно така беше при каруцарите, реши тя.

– За два дни, ако успея да намеря подходящо дърво. При общоприетата надница от едно пени за една работа, цената беше повече от приемлива.

– Трябва да е направен от сух дъб – предупреди го тя. – Ъглите да са заоблени, а по повърхността да няма мазни петна. Ако го направите както ви казах, ще получите едно пени повече.

– Благодаря, милейди. Разчитайте на мен. Ще ви направя стан, който с гордост ще можете да оставите на следващата принцеса.

„Едва ли“ – каза си тя и му пожела довиждане. Трябваше освен това да посети търговеца на прежда и да подбере конците за гоблена. По пътя мина покрай църквата. Вратата беше отворена, но тя не погледна вътре. Изобщо не я интересуваше този корумпиран свещеник.

Влезе в шумната тъкачница. Една възрастна жена я поздрави. Всичко вървеше добре с поръчките на Меридийн, докато не поиска червени конци.

Жената на тъкача се почеса по бузата.

– Гиби сигурно има червена боя. Тя е майстор във варенето на червена боя от плодове на офиса.

Меридийн не си спомняше преди да е чувала името Гиби, но напоследък се бе срещнала с толкова много хора, че се съмняваше да ги е запаметила всичките.

– Къде мога да намеря тази Гиби?

Снажният тъкач застана до тях.

– Аз ще я намеря... Утре ще имате конците.

Намесата му ѝ се стори припряна, но Меридийн предпочете да не разпитва. След като бе приключила с най-неотложните дела, тя тръгна обратно към замъка.

Малката кръгла постройка, където се намираше апартаментът ѝ, се губеше между кулите близнаци на Олдкеърн. Видя през отворения прозорец Елън, приведена над стана, да работи енергично върху гоблена, предназначен за жената на Дръмънд. Сирина седеше на купчина слама край напъпилите офики, но вниманието на момичето беше насочено не към дърветата, а към площадката за турнири, където се упражняваше Съмърлед Маккуин. Цяла тълпа се бе събрала да наблюдава боя.

Стоманата се срещаше със стомана. Младият воин бе срещнал труден противник. Но кой беше слабият, висок мъж? Не беше Броуди, защото шерифът се виждаше застанал до група мъже, облечени в цветовете на клана Форбс.

Любопитна, но без особена охота да изоставя приятната слънчева топлина, Меридийн промени целта си и тръгна към площадката, където се смеси с тълпата.

Младият Съмърлед се представяше великолепно, но по-опитният му противник се оказа безпощаден. Настъпваше все по-енергично, докато Съмърлед не се спъна. Зад Меридийн се разнесе женски писък и в следващия миг Сирина се втурна на арената.

Момичето коленичи и се засуети край годеника си. Меридийн изчака победителя да свали шлема си. Най-накрая той го стори и лицето му я накара да се сепне.

Беше свещеникът, отец Томас. Той протегна ръка на поваления си противник и каза:

– Добре се справи, Съмърлед. Още една година и ще станеш по-добър дори от Ривъс.

Значи добрият отец беше и боец. Това не трябваше да я изненадва. Духовното в него беше по-малко, отколкото във всеки друг свещеник, когото познаваше.

Отец Томас я забеляза и, като остави читавия Съмърлед на милостивите грижи на Сирина, се приближи до нея.

– Лейди Меридийн, тази сутрин не бяхте с Ривъс на сутрешната молитва.

Приятелският му тон не можеше да я заблуди.

– О! – безгрижно възкликна тя. – Сега разбирам всичко. Когато сте облечен като боец се заемате с ролята на свещеник. Когато облечете расото, поемате задълженията към политиката на клана. Да не би случайно да сте рицар от ордена на тамплиерите?

Обидата ѝ явно го бе засегнала, защото той стисна челюсти, а по бузата му се събраха капки пот. Отец Томас посочи на запад с ръката, в която стискаше шлема.

– Хей в онова гробище почиват костите на онези, които са дали живота си, за да можете вие да изпълните мисията си.

– Мисия, която аз презирам.

– Тогава вие презирате Бог, Меридийн Макгиливри, защото Той ви е направил такава, каквата и която сте. И пак Той насочва меча на съпруга ви.

Никой не бе умрял заради нея. Бяха загинали заради собствените си амбиции и войнолюбив нрав

– Не. Ривъс сам ги е завел на смърт.

Извинителната му усмивка се разби в безразличието ѝ.

– Ривъс Макдъф е най-добрият човек в Хайлендс. Не е направил нищо друго, освен да удържи клетвите, които е дал пред Бога.

Отначало Рендолф Маккуин, а сега свещеникът. Колко ли хора още сякаш да я винят за неща, които бяха извън контрола ѝ.

– По онова време аз вече бях законно сгодена за друг. Бях принудена да се венчая за Ривъс Макдъф.

– Що се касае до съпрузите, малко жени като вас са били така благословени. Ще се моля за вас. – Той се завъртя на пети и си тръгна.

„Жени като вас.“ Думите му отвориха една стара рана.

„Жените като нас, спомни си тя думите на майка си, не избират съпрузите си. Ние сме като кучките, които водят за награда на най-силното куче в глутницата.“

Меридийн видя изнуреното лице на майка си така ясно, сякаш се бе върнала години назад. Този образ беше толкова обезпокоителен, че побърза да го изгони от ума си.

Не посмя да върне спомена за майка си, докато не дойде време да си ляга. Не успя да си я спомни отново и се отказа от усилията си с мрачно примирение, защото истината беше, че всъщност никога не е била нечия дъщеря. За разлика от Елън, която имаше цяла чанта с писма, пълни с нежност и множество подаръци от майка си. За разлика от Лизабет, чиито родители живееха наблизо и я обграждаха с любов.

Меридийн просто беше бъдещата принцеса на Инвърнес.

Когато няколко часа по-късно кошмарът я събуди, тя вече знаеше какво трябва да направи.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Два дни по-късно Ривъс се завърна и завари Меридийн пред нов, по-малък стан. Не гледаше в неговата посока, така че не го забеляза. Беше облечена в синя роба, а отгоре носеше светъл ленен елек. Косата ѝ беше събрана на тила, небрежно привързана с парче червена панделка, която имаше същия цвят като конеца, намотан на совалката.

Опита се да отгатне как ще го посрещне. Надяваше се, че, за разлика от досега, тя ще го приеме бързо. Ако не поискаше скоро меча от баща си пет малки клана щяха да се отделят от Кралската общност, притиснати от Макгиливри. Мънроу все още беше с Ривъс, но ако Кътбърт скоро не отстъпеше, непокорството щеше да обхване и него. Подписаните вече договори щяха да бъдат изгорени.

Ако трябваше да бъде честен със себе си, налагаше се да признае, че разбира неохотата ѝ. Победителят, който щеше да вземе превес в Хайлендс, трябваше да обича с цялото си сърце тази страна. Нейните емоционални връзки с Шотландия бяха малко, при това грозни и мрачни. Ето това беше задачата му, а ако тя му дадеше поне един шанс щеше да ѝ остави един хубав спомен от тази вечер.

– Имаш си нов стан.

Тя се сепна и се обърна към него, а после остави совалката. Усмивката ѝ повдигна духа Му. Меридийн го огледа от горе до долу и видяното разбуди в нея съвсем земни чувства.

– Невредим си – заяви тя.

– А освен това съм доволен, че съм си пак у дома. Тези два дни бяха трудни.

– Какво става в Неърн?

Ривъс се зарадва. Тя всъщност се интересуваше от народа си.

– Върнахме си го. Ана и Джон Съдърленд бяха откупени здрави и читави, както е обичаят. Всичко е наред в добрата божия страна на шотландците.

– Кой ги беше отвлякъл?

На езика му бе да я излъже, но не можа да си го наложи. Отвлеченията бяха стара практика в Шотландия и често се използваша, за да се избегнат кръвопролития. Още от ранна възраст децата научаваха смисъла на думи като откуп и залог. Нямахте с нищо да помогне, ако украсеше истината.

– Баща ти.

Тя пребледня.

– Ана беше ли наранена?

В деня, когато Меридийн се бе венчала за Ривъс, на лицето ѝ бе личал удара от бащината ѝ ръка. Носеха се слухове, че вдигал ръка на жена си и на държанките. Меридийн сигурно си мислеше, че Кътбърт е бил Ана.

Ривъс реши да ѝ разкаже веселите моменти от преговорите, за да разсее опасенията ѝ.

– Точно обратното. Ана твърди че, докато е била в плен, брат ти Робърт се влюбил в нея.

Обърканата физиономия ѝ подхождаше изключително.

– Брат ми ли? Как е отвърнала Ана?

– Предполагам, че му е казала, че ще предпочете да се омъжи за боледувал от шарка корнуолец пред брака с него.

– Но тя мрази англичаните.

Сърбяха го пръстите да изпълне загрижените бръчки, които грозяха челото ѝ.

– Добре е станало, не мислиш ли? Епископите на Неърн и на Инвърнес, които водиха преговорите, се съгласиха, че Робърт е понесъл тежко отхвърлената му любов. Уилям се смял до сълзи.

– Струва ми се, че Уилям ти допада.

Сега, помисли си Ривъс, бе моментът да я накара да промени мнението си, защото, според Ана, Уилям беше готов да скъса с баща си.

– Брат ти е добър човек. Знаеш ли, че години наред са се мъчили да го насочат към църквата? Той отказал, като заявил, че няма да е справедливо да лишава жените в Шотландия от такъв надарен мъж като него.

Меридийн се замисли. Ривъс се надяваше, че тя храни топли чувства спрямо единствения член на семейството ѝ, който все още се интересуваше от нея.

Мълчанието продължи доста.

Накрая тя се обади:

– Откъде познаваш Уилям?

Онези години бяха минали в обучение, години, през които Ривъс бе усъвършенствал въртенето на меча и бе доказвал мъжеството си.

– Беше по време на първото ми посещение в Инвърнес. Бях само на петнайсет години.

– Двамата сте на една и съща възраст – додаде тя с такъв тон, сякаш

бе я осенило прозрение.

Чакаха я още открития.

– Да, макар по онова време да бях много по-неопитен от него. Никога не бях отивал по далеч от Елджин Енд.

– Как успя... – тя извърна глава и се прозя. – Ял ли си?

Тя несъмнено нямаше предвид апетита му по време на пътуването му. Досега не бе проявявала загриженост към него. С Меридийн бе настъпила промяна, но къде бе причината? Какъвто и да бе източникът на приятелското ѝ отношение, Ривъс беше твърде щастлив, за да поставя под въпрос успеха си.

Предпочиташе да мисли, че има напредък в желаната от него посока.

– Не, не съм вечерял. Съмърлед спомена, че заешкото, което сте яли тази вечер е било особено вкусно. Ще ми правиш ли компания?

– Вече ядох.

Нямаше да навреди, ако се опиташе да я придума.

– Само ще седиш при мен, за да ми разкажеш какво се е случило, докато мене ме нямаше.

– Нищо истински важно – сви тя рамене. – Тези два дни бяха ужасно отегчителни.

– А нощите ти, бяха ли изпълнени със сънища за мен?

– Разбира се. Сънувах, че си се влюбил в корабите и си отплавал надалеч.

Нямаше да се шегува на тази тема, ако не я беше грижа за него.

– Наистина ли?

Тя въздъхна.

– Честно казано, не се случи нищо съществено.

– Дори с Елън? Шегуваш се. – Той протегна ръка към нея. – Ще пийнеш една халба ейл и ще ми разкажеш кой щастливец е новият обект на обичта ѝ.

Тя угаси светилника и свали панделката от косата си. Погледите им се срещнаха.

– Не съм променила решението си за разтрогване на брака ни.

Не още, но бе променила решението си за нещо друго и той с мъка съдръжаше нетърпението си да узнае Какво бе то.

– Винаги съм готов да чуя мнението ти, Меридийн.

Тя покри косата си с воал от розова коприна и го закрепил с малка диадема.

– Просто си мислех, че ако ние... ако ти се отнесеш с уважение към

решението, въпросът ще се уреди без излишни сътресения в живота на всички ни.

Точно както си мислеше – тя започваше да харесва хората от Елджиншър. Те не бяха зверове, а загрижени за нея люде.

Ривъс поправи воала ѝ, който се беше изместил на една страна.

– Беше ли в селото?

– Защо питаш?

Простият му въпрос я разтревожи. Само преди минута бе споменал за семейството ѝ, една тема, която доказано я гневеше, и това я бе развълнувало слабо.

Необичайната ѝ реакция го заинтригува.

– Мой дълг е да следя кой идва и си отива. Освен това ти поръчах да наглеждаш младия Съмърлед.

– Отец Томас го победи в двубой с мечове.

Ривъс я последва извън стаята и забави ход, за да се изравни с малките ѝ крачки.

– Беше ли лесна победата на свещеника?

– Взе превес по случайност, защото Съмърлед се спъна.

Воалът ѝ се развяваше, докато Меридийн вървеше и от нея се усещаше свежата миризма на изтравниче.

– Не е приятно да си на сутрешна молитва, след като отец Томас е загубил от младежа. Грешниците и по-добрите с меч от него вгорчават живота му.

– Ти от кои си?

– И двете.

Вместо да го сгълчи за суетата му, тя сякаш остана доволна от отговора му.

– Разговарях с него.

– Кой победи?

– Никой. Отказах да се покая за греховете си пред свещеник, комуто липсва състрадание. А той не ми даде опрощение.

– Какво ще стане с безсмъртната ти душа?

– Отец Томас забравя, че съм прекарала много години под крилото на църквата и съм имала възможност да слушам напътствията на монахини и опрощенията на свещеници. Опасност в лицето на твоя свещеник мога да видя само ако е с меч в ръка. За душата ми се грижи Господ. Не съм съгрешила, като се опитах да поправа злините, сторени на едно осемгодишно момиче.

Ривъс трябваше да признае, че честността ѝ заслужаваше уважение.

Влязоха в общата зала. Ривъс отвърна на поздравя на стражите, които играеха на зарове. Искаше му се час по-скоро да останат насаме. Поведе я към една празна табла в ъгъла.

– Ще поговоря с Томас.

– Не се безпокой. Нямам намерение да оставам тук толкова дълго, така че това да има значение.

Ривъс се почувства като ковач от Толедо, борещ се с желязото в испанската жега. Меридийн щеше да порасне тук, пазена от ръцете му и благословена с обичта си към децата им. Ако обърнеше внимание на недоволството ѝ можеше само да развали настроението ѝ, а тази вечер Ривъс копнееше за приятна компания.

Щом им сервираха, Ривъс поръси яденето си с щипка сол.

– Дърводелецът ли направи новия ти стан?

– Не – очите ѝ проблеснаха дяволито над ръба на чашата. – Той беше прекалено зает с мебелировката на онова място, където свършва търпението ти. Мисля, че се казваше „Търпението на Макдъф“.

Ривъс насмалко не се задави с глътка ейл. За две неща бе казал на хората си да не говорят пред Меридийн: за Гиб и за ловната хижа. Надяваше се евентуално сам да има възможността да ѝ я покаже. Запознанството ѝ с Гиб беше отделен въпрос.

Искаше му се да е там, когато тя чуеше за първи път името на дъщеря му. Когато дойдеше време да ги запознае смяташе да сложи ръка на рамото на Гиб и гордо да я представи на Меридийн.

– Приятно ми беше да узная – продължи тя, като поклати глава с печална насмешка, – че можеш да използваш търпимостта си, когато пожелаеш.

Боже, как обичаше шеговитите им спорове.

– Защо?

– Защото ми даваш надежда.

Казаният с игрив глас отговор го вдъхнови.

– „Надежда, търпение и любяща жена“ – цитира той. – Не беше ли нашият свети Кълъмба, който бе казал, че щастливият мъж притежава тези три неща?

– Ха! Предполагам, че го е казал Ривъс Макдъф, когато разбрал, че измамите му няма да успят.

– Предавам се, Меридийн, и, моля те, върни се на безопасната тема за човека, който направи стана ти.

Тя прекара върха на показалеца си по ръба на халбата, оставена върху дъбовата маса.

– Не знам името му, но той каза, че по професия е колар.

– А, да! Онзи приятел от Абърдийн, който говори сякаш е от Инвърнес.

Тя сви рамене.

– За мен всички шотландци говорят еднакво.

В този случай безразличието ѝ му допадна, защото не му се искаше тя да се сближава с непознати, преди сам да е поговорил с тях.

– Кога донесе стана?

– Днес, тъкмо по време на вечерня.

Това обясняваше защо Сим не му бе казал за стана, когато бе посрещнал Ривъс. Не одобряваше влизането на непознати в замъка, но когато той бе донесъл стана слугите се бяха прехласнали по добрата изработка.

Чакаше го един друг, по-приятен въпрос.

– Кой хубавец успя да плени сърцето на Елън? – попита Ривъс.

– Глени Форбс.

– И каква кавалерска постъпка е извършил?

– Тя изпусна цветното си пени и той го вдигна.

– Кога ѝ го даде?

– Вчера. До вечерта успя да го загуби два пъти. Всеки път се случваше така, че някой от кавалерите ѝ успяваше да намери монетата.

Тринайсет години наред Ривъс си бе представял как разговарят с Меридийн точно по такива обикновени въпроси.

– Момичето ти допада.

Тя извърна глава и се разсмя.

– Как бих могла да не я харесвам? Тя не казва лоша дума против никого, най-малко против теб – очите ѝ срещнаха погледа му. – И не ме убеждавай, че си кротък като агънце.

Сърцето му се разтуптя като тъпан. Отмести с ръка подноса пред себе си и се наклони към Меридийн.

– Трябва ли да го докажа?

– Само ако хората ти присъстват като свидетели.

– Наистина ли искаш някой да ни гледа, докато правим любов?

Тя се засрами. Ривъс се държеше твърде дръзко.

– Не си докоснал вечерята си. Не си ли гладен?

– Да – „И за храна“ – помисли си той и насочи вниманието си към пая с кълцано заешко и хляба.

Меридийн отпи от подсладеното с мед мляко. Наредените по стената щитове привлякоха вниманието ѝ.

– Видя ли баща ми?

Ривъс я погледна с уважение – тя се осмеляваше да засяга болезнени въпроси.

– Само следите от разрушения, останали след него.

– Някой беше ли убит?

Проклет да е! Искаше му се да говори за по-приятни неща.

– Не. Само няколко изгорени пръста и опърлени бради. Неърн е имал късмет. Какво каза Елън, когато ѝ даде цветното пени?

Погледите им отново се преплетоха.

– Къде е сега баща ми?

– Върна се в замъка Килбъртън. Искаш ли утре да отидем на езда?

– Утре ли? – рече тя, сякаш дните ѝ бяха изпълнени с неотложни задължения.

– Имаш ли някакви други планове?

– Не, разбира се. Аз съм твоя пленница.

– Меридийн! – той отново блъсна храната си настрана.

– Извинявай, Ривъс. Не исках да предизвикам кавга.

Първият му импулс беше да я подкани да продължи.

Вторият – да се наслади на разбирателството им.

– Също като мен. Искаш ли да дойдеш в стаята ми? Уилям ти е изпратил подарък по Ана. Предполагам, че предпочиташ да го получиш насаме.

– Какъв подарък?

– Не съм го отварял. Подаръкът е твой.

Меридийн му вярваше. Съмняваше се, обаче, в искреността на брат си. Едва ли някой от клана Макгиливри се бе затыжил за изпратената им в изгнание роднина, защото иначе щяха да са я спасили още преди години. Отдавна се бе помирила с чувствата си към семейството, което я бе изоставило.

Сега трябваше да приключи тази история с Ривъс Макдъф, да вземе Завета и да избяга. Коларят се бе съгласил да я откара до Абърдийн. Щяха да тръгнат преди зазоряване. От Абърдийн щеше да вземе кораб до Лондон и да потърси безопасност в двора на Едуард II.

Баща ѝ опустошаваше тази страна и беше само въпрос на време да излее злобата си върху Елджиншър. Меридийн не искаше да е причина за обсадата на замъка Олдкеърн. Хората тук бяха невинни и се отнасяха любезно с нея. Нямаше намерение да се отплаща на вниманието им, като ги излага на опасност.

Решението беше взето, така че тя последва Ривъс в стаята му. Щом

влязоха, той я притисна в ръцете си.

– Тази вечер си някак различна, Меридийн.

Тя се дръпна уплашено и погледна към поставката. Върху Завета беше оставен малък пакет.

– Това ли е подаръкът от Уилям?

– Да. Какво се е случило?

Утре по това време щеше да бъде далеч от покоряващия му чар. Ако се дърпаше можеше само да предизвика подозренията му.

– Изненада ме. Добре дошъл у дома, Ривъс.

– Целуни ме – подкани я нежно той. Тя обгърна с ръце шията му.

И сякаш нямаше нужда от повече подкани. Той я вдигна във въздуха и те допряха устни в целувка, която много приличаше на онази, която бяха разменили в църквата. Меридийн усети в него един копнеж, един мъжествен призив, който намираще отговор в женското ѝ сърце. До ума ѝ достигна горчиво-сладкото прозрение, че той я иска и не е безразличен към нея. При други условия сигурно щеше да отвърне на обичта му.

Противоречивите ѝ мисли ѝ подсказаха, че трябва да предпазва сърцето си от мъжа, който бе дал обет да я почита. Но Ривъс не се съпротивляваше, а за нея тази целувка беше прощална... Със замаяна глава и тръпнеща от желание, тя си спомни за любезните жестове, които ѝ бе правил: цветните пенита, чудесните дрехи, прислужниците.

Признателността я подтикна да отвърне на страстта му и да се наслади на последната им прегръдка.

Той забеляза промяната в нея и стана по-смел. Захапа леко устната ѝ и прошепна:

– Отвори си устата. Дай ми да вкуся сладостта ти.

Любов! Подобно на подарена най-сетне скъпоценност самата дума и чувството, което тя извикваше пронизаха Меридийн направо в сърцето. Тя стана по смела, сгушена на сигурно място в прегръдката му и със сигурно спасение на хоризонта. Той имаше двайсет жени да го утешават. А тя щеше да получи бленуваната свобода и удобен живот. Женската ѝ гордост я подтикваше да запечата раздялата с Ривъс с такава целувка, която той дълго да помни.

Меридийн го притегли по-близо до себе си, преплете пръсти в косата му и мушна езика си в устата му.

Той ѝ отвърна нетърпеливо. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, спряха на кръста ѝ, след това се насочиха нагоре и обхванаха гърдите ѝ. Докосването му бе толкова приятно, че тя въздъхна в устата му и се задвижи в синхрон с него. Почувства как пръстите му си играят със зърната

й, как гаят гърдите й, будейки в нея копнеж да бъде докосната на други, по-интимни места.

След това усети, че я вдигат във въздуха. Познатите мебели се заляляха край нея, докато Ривъс я носеше към леглото. Той опря коляно на леглото, наведе се, постави я върху него и сам се отпусна до нея.

Почувства натиска на мъжествеността му в бедрото си. Желанието да се отдаде напираше в нея, разтапяйки слабините й. Загълхна гласът, който я съветваше да се възпротиви.

Той се залюля, опрян в нея, в бавно кръгово движение, което следваше неспирния му език. Меридийн се почувства по-лека. Главата й гъмжеше от прекрасни образи на преплетени любовници и сърца, слети в блаженство.

Той откъсна устни от нея и я погледна в очите.

– Сложи край на играта ни, Меридийн, защото, кълна се, нямам сили сам да го сторя.

Молбата му пришпори пулса й в галоп. Душата й копнееше за още любовни думи.

Изражението му се смекчи, а съжалението в гласа му странно контрастираше с желанието, пламтящо в очите му.

– Спри ме, мила. Още не е дошло време за...

Още не е време. Не още, Меридийн. В момента ние не можем да те впишем в плана си. Почакай, докато ти кажем. Цял живот бе слушала подобни обещания. В случая Ривъс Макдъф искаше от нея един меч.

Искаше и нея, но само когато дойдеше подходящото време. Усети в себе си някаква празнота. Почувства се засрамена и маловажна до дълбините на душата си. Но причината, все пак, не беше нейно дело. Подобно на начина, по който обичаха всички шотландци, любовта на Ривъс Макдъф бе основана на причини, а не на чувства. Страстта му не бе към Меридийн Макгиливри, жената, която обичаше аромата на детелината и миризмата на утринния въздух. Тя беше към принцесата на Инвърнес, една личност, която тя никога нямаше да бъде.

– Мисля, че ме похищаваш.

Ривъс простена, претърколи се настрани и стисна в юмруци чаршафите. Напрежението събра на буци мускулите по раменете, ръцете и гърба му. Нейната болка бе дълбока и изтощителна. Неговата беше силна и гневна.

Най-сетне Ривъс успя да овладее емоциите си. Седна и прекара пръсти през косата си. Докато той се оправяше, тя се досети какво си мисли: „Извинявай, Меридийн. Не мога да те любя, докато не...“ Тя

спря болезнената мисъл.

Шотландците винаги я бяха карали да иска нещо, но никога не ѝ го бяха давали. Те бяха хора на болката и жестокостта. В тази страна винаги щеше да има нещо, по-важно от нея самата. Подобно на още една допълнителна вила сено върху вече прекомерно тежката купа, над щастие-то ѝ винаги щеше да тегне някакво обстоятелство.

Но само ако го позволише.

Като се престори, че се прозява, Меридийн отиде до поставката.

– Сигурно си изтощен.

– Меридийн...

– Почти забравих подаръка на Уилям.

Тя му обърна гръб и с разтреперани ръце разгъна пакета. Вътре имаше птиче гнездо привързано с нишка от тетивата на братовия ѝ лък, а за украса му бе завързана бледозелена панделка. Вместо яйца в гнездото се гущеше навит на руло малък пергамент. Писмо от Уилям. Уилям, който обичаше да свири на флейта и рисува кораби в прахта. Уилям, брат ѝ, който ѝ слагаше магарешки бодили в леглото и крадеше кекчетата от кухнята.

Разви пергамента.

„Добре дошла у дома, малка Принцесо. Прочети внимателно бележката ми. Ти си в опасност.“

Откъде знаеше Уилям? Ривъс ли му бе казал? Трябваше да разбере отговора на този въпрос, но сетивата ѝ бяха притъпени от недовършеното прелъстяване на Ривъс. Точно сега едва ли щеше да понесе бурята, която щеше да се надигне, ако се разровеше в шотландската политика.

Чаршафите прошумоляха. Меридийн мушна подаръка обратно в опаковката му. Обърна се и примигна изненадано от нещастие-то, изписано на лицето на Ривъс.

– Добре, че не ме целуна на вечеря – рече той. – Щеше да се наложи доста време да се обяснявам със Съмърлед и останалите.

Във всеки случай щеше да запази девствеността си, защото Ривъс не би рискувал да проиграе шанса си да притежава короната на Хайлендс. Не би го направил, дори за да ѝ докаже, че я обича. Както винаги в Шотландия трепетите на сърцето бяха жертва на политическите амбиции. По-труден за приемане бе факта, че тя се бе влюбила в него.

Тежестта на това разкритие я натъжи. Потърси бягство в спомените си. Погледна отново надолу към пакета с птичето гнездо – спомен от един следобед в живота на брат и сестра. Имаше толкова малко хубави спомени от детството си.

Този беше един от тях.

– Трябва да си припомня церемонията за избиране на прислужница – тя взе Завета. – Изборът е утре.

– Трябва да поговорим, Меридийн. Личният ни живот понякога зависи от по-големи отговорности.

Истината дойде лесно на езика ѝ.

– Това, което почти направихме, ме смути, Ривъс, но не ме засрами.

– Добре. Тогава до утре, Меридийн. Не. До утрото.

* * *

Ривъс спа неспокойно. На сутринта отиде да потърси коларя, но откри, че той си е заминал. Не обърна особено внимание на факта, Докато един час по-късно изплашената Елън не влетя в оръжейната.

– Ривъс! Лейди Меридийн не е спала в леглото си. Никъде не можах да я намеря.

Скрита под купчина миризливи одеяла, Меридийн се опитваше да се сгуши така, че да се предпази от неравномерния ход на фургона. Благодарително ѝ, коларят, който носеше широко разпространеното име Робърт Дънбар, не бе забавял хода на конете, откакто часове по-рано ѝ бе помогнал да се качи във фургона. Задната врата на замъка, разположена зад църквата, бе дала единствената възможност за незабелязано измъкване от Олдкеърн. Меридийн беше облечена в черно наметало и носеше торба с някои лични вещи, както и кесията си с монети. Беше напуснала замъка през килера за провизии. После, досущ крадец, се бе промъкнала, използвайки сенките и бе излязла през задната врата.

Пресичането на външния двор на замъка се оказа безпроблемно, но в последния миг забеляза двама влюбени, които се разхождаха на лунна светлина. Наложиха се да се сниши до наскоро измазаната външна крепостна стена. Срещата на влюбените продължи дълго. Доста време, след като бе придърпала одеялата над главата си и бе почувствала, че каруцата се движи, сърцето ѝ продължаваше да тупти бързо.

Почувства желание да зърне какво става навън. Надигна се и надникна над задния капак на фургона. Изгряващото слънце почти я ослепи.

Трябваше да пътуват на изток, не на запад.

Усети тревожна тръпка.

Внимателно изви шия и погледна към коларя. Приведен напред, той стискаше здраво юздите и насочваше впряга между големите камъни, с които бе обсипано полето. Сам той бе настоял да отбягват

пътищата и да се движат бързо. Идеята му имаше смисъл, защото очакваше, че Ривъс ще заповяда да ги преследват.

Ривъс. Сърцето ѝ подскочи при мисълта за него. Вместо да пренебрегне болката, тя се отдаде на копнежа си и тъкмо когато агонията накара стомаха ѝ да се свие на топка, тя изтласка настрани спомена. Вече се бе справяла със самотата. Но... нека светците бдят над душата ѝ. Душевните рани на прокуденото и самотно дете бяха нищо в сравнение с болките на женското сърце.

Дано Ривъс да не успееше да я намери. Едва ли, като се имаше предвид посоката, в която се движеше фургона.

Може би коларят просто заобикаляше някой град или пълноводен поток? Точно пред тях се виждаше гора и ако не променеше посоката, в която се движеха, щеше да го попита.

Премести се към предната част на фургона с надеждата да намери по-удобна позиция за наблюдение. Хълбока ѝ се удари в нещо твърдо и остро, завито с одеялото. Повдигна одеялото и сред купчина слама видя истински арсенал: меч със широко острие, кама, боздуган и друг, къс меч.

Друга тръпка накара дъха ѝ да секне.

За какво би могло да му трябва на един колар толкова много испанска стомана?

Откри отговора под дъската, на която седеше коларя. Бръкна в обемистия чувал, лежаш отдолу ѝ откри в него боен щит. Без светлина можеше да се осланя само на усета си. Прекара пръсти по хералдическия знак, гравирани върху щита, но не успя да разбере какво изобразява той.

Защо ли коларят бе крил знака на фамилията си, освен ако мисията му не бе вражеска? Не можеше да бъде сигурна, но интуицията ѝ подсказваше, че бе сгрещила, като се бе доверила на този човек, който пътуваше на запад, за да отиде на изток.

Като последна глупачка бе паднала в ръцете на друг шотландец.

В ума ѝ изникна образът на Ривъс. Прииска ѝ се той да дойде, за да я спаси.

Тя се сгуши под одеялата, изплашена до мозъка на костите си и се опита да измисли какво да прави. Трябваше да избяга и то скоро, но как?

– Милейди?

Меридийн замръзна.

Когато той отново я повика, тя изпъшка, сякаш той я бе събудил. Скоро щяха да влязат в гората. Там щеше да се опита да избяга.

– Добре ли сте, милейди?

Меридийн надигна глава, прозя се и го погледна с изражение, което, надяваше се, приличаше на сънлива усмивка.

– Стигнахме ли Абърдийн?

Доволната му усмивка криеше още нещо.

– Не още – отвърна той. – Почти цял ден ще ни трябва, за да излезем от земите на Макдъф.

„Говори, сякаш е от Инвърнес“. Дали беше вярно? Не знаеше, защото не можеше да си спомни как говореха земляците ѝ. Но нещо в начина, по който той каза Макдъф, я накара да се замисли.

– Нещо не е ли наред, милейди?

За какво ли ги бе грижа глупаците, мрачно си помисли тя.

Събрала кураж в отчаянието си, тя се опита да придаде небрежен тон на гласа си.

– Събуди ме час, преди да пристигнем, за да имам време да се оправя.

След като коларят се обърна отново напред, тя се присегна към дръжката на единия меч. За нещастие първо попадна на острието. Трепна и отдръпна ръка. Притисна пръсти към дланта си и усети, че са лепкави от кръв.

Хрумна ѝ една нелепа мисъл. Скоро нямаше да може да държи игла или совалка.

Фургонът продължи да трополи, а тя се зае да крои планове. Първо щеше да пусне от фургона късия меч, а след това торбата с вещите си. Сигурно щеше да загуби доста време, докато открие изхвърленото оръжие, но предпочиташе това, пред слепия скок с острие в ръка. Особено след като мечът вече бе изцапан с кръвта ѝ. Освен това трябваше да има някакво оръжие.

Когато всичко бе готово, тя повдигна одеялото, под което се бе сгушила и вдъхна благословения сладък мирис на гората. Бавно, предпазливо, тя се промъкна към задния край на фургона. Стуши се в ъгъла и след малко се осмели да погледне към коларя. Беше все така с гръб към нея. По едно време той тръсна юздите и подкани конете да вървят по-бързо.

Край нея гората се точеше в едно зацапано петно от голи дървета, примесено на места със зелени борове. Преди смелостта да я е напуснала съвсем Меридийн сграбчи дръжката на меча и го пусна навън. После се мушна под одеялото с бързината на изплашен заек.

Препрои на ум до дваисет. Пое дълбоко дъх и праметна крак над

задния капак на фургона.

* * *

Ривъс вдигна ръка и призова за тишина. Макферсън и петимата от клана Форбс замълчаха.

Броуди, Томас и отряда войници бяха останали да пазят крепостта като предпазна мярка. Ако осем решителни и добре обучени мъже не можеха да намерят една жена, тогава беше по-добре Ривъс да се предаде на Макгиливри.

Съмърлед изруга.

– Как е възможно коларят да измъкне принцесата изпод носа ни?

– Хитър е – изплю се Глени Форбс.

При тези обстоятелства по-добре щеше да му пасне определението „щастлив“. Ривъс знаеше, за разлика от другарите си, че Меридийн бе тръгнала с коларя доброволно. Беше избягала. Беше си отишла. Отново.

Товарът на тринайсетте самотни години отново се стовари върху му. Дори облекчение, голямо колкото онова, което бе изпитал, когато я бе открил в Англия, нямаше да може да излекува новата рана, зейнала в сърцето му.

Ривъс искаше да обвини за бягството ѝ. подаръка, който тя бе получила от Уилям, но не можеше. Освен ако бележката, пхнатата в гнездото, не съдържаше някакво скрито съдържание, различно от явната заплаха. Не се чувстваше виновен, че я бе излъгал. Щом ставаше дума за безопасността ѝ той не можеше да се довери на нито един Макгиливри, най-малкото на коварната си жена.

Решението да го напусне вероятно е било взето много преди да отвори подаръка от брат си. Предишната вечер се бе държала сговорчиво и любезно, защото бе знаела, че няма да остане там, за да се изправи лице в лице с последиците от поведението си.

Дали бе мислила за заминаването си, когато го бе целунала? Не. Желаше го. Страстта ѝ беше като на жена, която има нужда от мъжа си.

Предишната вечер желанията ѝ не бяха повлияни от планове и пре-допределения. Меридийн Макгиливри беше обикнала съпруга си. Макар че щеше да предпочете да тръгне по друга пътека в дирене на обичта, щеше да му се наложи да я обвърже към себе си с насладите на физическата любов. Сърцето ѝ щеше да получи по-късно.

Но първо трябваше да я намери.

Ривъс се опита да се освободи от гнева си, докато следваха

ведещите на запад дири на бързо движещия се фургон. Като оставеше настрана наранената си мъжка гордост, беше го яд на нея заради глупавата ѝ постъпка. Безразсъдството ѝ можеше да я вкара право в лапите на злото, от което тя така се боеше.

Но тя самата го знаеше. Тя беше родена в Хайлендс и бе прекарала тук първите си години.

Замъкът Килбъртън гъмжеше от войници, готови да му хвърлят ръкавица. Бащините ѝ владения привличаха бездомните авантюристи, неспособни да се справят с имота си, дори ако имаха такъв.

Надяваше се, че не бе подмамена от непознатия с фалшиви обещания. Отворените врати на замъка Олдкеърн даваха възможността на всеки подлец да дойде и да си отиде. Ако Ривъс ги затвореше и започнеше да разпитва всеки пристигащ, рискуваше да посее страх и да пожъне изолация. Мрачна алтернатива, като се имаше предвид, че успехът му бе изграден върху свободното пътуване и търговията, които бе започнал.

Но ако пришълците можеха спокойно да мамят хората му, негово задължение бе да открие престъпниците и да накаже най-лошите сред тях. Дискретността трябваше да му стане инструмент, а прилежността – метод.

Следователно войниците му трябваше да се смесят с жителите на селото, а стражите на вратите да следят всички, които влизаха или напускаха Олдкеърн. Дано първият пристигащ да бъде Меридийн Макгиливри.

Щом искаше да се освободи от Ривъс, защо пътуваше към семейството си, което ненавиждаше? Не знаеше, но бе сигурен, че отговорът е пред него.

В полето близо до Олпин Мур следите на фургона се загубиха в каменистата почва. Хората му се разпръснаха във ветрило и започнаха да търсят. Попаднаха отново на дирите в края на гората.

* * *

Меридийн, изтощена и цяла издрана, седеше на един камък, търкулнал се наред папратов гъстак. Облекчението, че се бе измъкнала от похитителя си отстъпи място на колебанието какво да прави по-нататък. Тъй като не можа да измисли нищо, отвори Завета.

„Аз съм принцеса Мери и стоя до гроба на последния си син. Сега трябва да се спазаря с подлеца, който уби всички момчета, родени от утробата ми, защото той поиска моята малка принцеса в замяна на живота на съпруга ми“

Историята накара сърцето на Меридийн да се свие от мъка и напълни очите ѝ със сълзи. Потвърждаваха се най-лошите ѝ страхове за начините, по които шотландците воюваха. Продължи да чете драматичната история на Мери, а после още няколко други. Постепенно опасенията ѝ изчезнаха.

Макар от позициите на своето време да не бе знаела, Мери бе взела решение, от което бяха спечелили всички шотландци през следващите поколения. Дъщеря ѝ и следващите пет Принцеси процъфтявали. Резултат, достигнат според хрониките не поради смекчаването на шотландския темперамент, а поради започналите Кръстоносни походи към Светите места. Рамо до рамо с французи и англичани, хайлендските крале защитаваха вярата. Наистина, в ентузиазма си и поради отсъствието си, те насмалко не сложили край на легендата. Ако Сорша смелата двайсет и една годишна принцеса, не била отишла до Светите места, за да намери съпруга си, прапрабабата на Меридийн навярно нямало да бъде зачената. На следващата година мечът на Чаплинг паднал под езическия ятаган. Но овдовялата Сорша била изпълнила дълга си.

Какво ли би направила Меридийн Макгиливри? Тя затвори очи и затаи дъх с надеждата, че чувството за лоялност ще я насочи. Изпитваше дълбока обич към Ривъс Макдъф, но никаква привързаност към страната и към народа, който искаше от нея повече, отколкото тя можеше да му даде.

Натъжена отвори очи.

Слънцето излъчваше малко топлина, но щом зърна Ривъс да язди през гората я полазиха мразовити тръпки. Не я беше забелязал. Простата ѝ вълнена наметка се сливаше със сухите храсти.

Какво ли щеше да каже?

Ръцете ѝ се разтрепериха, така че тя остави Завета настрана. Сложи меча в скута си и продължи да наблюдава приближаването на ездачите.

Яздеха двама по двама. Най-отпред бяха Ривъс и Съмърлед, а зад тях ги следваха Макферсън и петима от клана Форбс. Сивият боен кон на Ривъс вървеше тежко по горския килим и при всяка стъпка от копитата му хвърчаха парчета торф. По-висок и по-широк от останалите, Ривъс се открояваше като дъб сред поле от фиданки. Яздеше пред останалите с осанката на човек, свикнал да заповядва. Щитът на клана Макдъф почиваше върху коляното му, а силните му крака притискаха здраво мощния кон. Слънцето хвърляше отблясъци върху сребърните му шпори и златните гривни, а вятърът развяваше дългата коса на Ривъс.

Беше сбъркала в опита си да избяга от него и от политическите

клопки на Хайлендс. Хрумна й друга възможност – съблазънта. Ако той отнемеше девствеността й щеше да изгуби правото на принцесата да поиска меча на Чаплинг. Нещо повече, щеше да избегне срещата с баща си, който се грижеше повече за ястребите си, отколкото за своята дъщеря.

Как да постигне възможността другите да мислят, че Ривъс я е имал, а същевременно да запази невинността си? Нуждаеше се от свидетел, но кой?

А, досети се кой точно ще свърши работа.

Почувства точно в кой момент Ривъс я забеляза. Реакцията му, макар и слаба, беше забележима.

Какво ли щеше да направи?

– Меридийн! – извика той, сякаш бяха стари приятели, които се срещаха отново след години. Но очите му огледаха наоколо, сякаш беше ловец.

Даде заповед на хората си, без да каже нито дума. Съмърлед вдигна забралото на шлема си и се насочи към другата страна на папратака. Всеки, от ездачите направи същото на свой ред, докато тя не се окажа заобиколена от всички страни. Чак тогава Ривъс я приближи.

Останалите бяха отделени от тях със стена от папрат.

– Как ме намери? – попита тя.

Той й метна поглед, пълен с прикрито снизхождение.

– Какво се е случило с ръката ти?

– Порязах се.

Не й се хареса разбиращото блещукане на очите му, но дори да я заплашеше с бой, точно в този миг Ривъс беше добре дошъл. Макар да не й се искаше да го признае, той изглеждаше като принц в една страна на зверове.

– Кога се отказа от компанията на коларя? Дори при тези думи чувството на облекчение не я напусна.

– Преди около час. Той не е занятчия.

– Обзалагам се, че и името му не е Дънбар.

– Как ме намери?

Той й подаде парче плат.

– Беше се закачило на един храст до следите на фургона.

Подгъвът на роклята й се бе раздрал на един изсъхнал храст.

– Благодаря ти, че ме намери.

– Хората ми мислят, че коларят те е отвлякъл.

Макар казани с равен глас, думите му криеха много значения.

Ривъс знаеше, че тя беше избягала, но нямаше да го каже, защото мнението на хората му беше важно за него. Една своенравна съпруга би била истинско затруднение.

– Ако не е така – продължи той, – защо тогава избяга от него?

– Защо ме питаш, щом знаеш отговора?

– Мислила си, че той ще те отведе в Абърдийн – бързо отвърна той.

– Да.

– Докато той е смятал да те заведе при кой знае кой негодник.

Кой знае ли? Неизвестен за нея, но не и за Ривъс.

– Кой негодник? – попита го тя.

– Отговорът ми няма да ти хареса.

– Ако ми кажеш кой е изпратил този човек, следващият път ще бъда по-внимателна.

Ривъс вдигна глава към слънцето.

– Знаеш ли, Меридийн, никой друг няма да си направи труда да ти помага. Ти причиняваш твърде много неприятности.

Острата нотка в гласа му накара всичко в нея да се преобърне, защото ѝ напомни за детството ѝ, прекарано сред амбициозни шотландци.

– Тогава ми дай кон и веднага ще се махна от погледа ти.

– Дай ми меча на Чаплинг и ще изпразня цялата конюшня заради теб.

– Нима си ядосан?

– Съмърлед! – извика той. – Вземи трима Форбс и се запознайте с коларя. Той сигурно не е много далеч. Разберете кой го е изпратил. Меридийн няма да избира нова прислужница, докато не се върнете в Олдкеърн.

– Да, Ривъс – Съмърлед смъкна забралото си и на свой ред посочи други трима мъже. Дръпна юздите, конят му направи кръг и препусна през гората.

Кожата на седлото проскърца, докато Ривъс слизаше от коня.

– Откъде взе този меч, Меридийн?

Тя му подаде оръжието.

– Коларят има цял арсенал във каруцата си.

– Макферсън! Вземи Глени и Дъглас и последвайте Съмърлед.

– Но...

– Вървете. Лейди Меридийн си е порязала ръката. Вярвам, че ще успее да придружа една беззащитна дама поне до крепостта си.

– Добре, Ривъс – Макферсън и другите мъже побързаха след останалите.

– Хайде, Меридийн.

Ривъс можеше поне да ѝ подаде ръка. Явно дори този малък жест беше отвъд желанията му. Най-разумно беше да се примири с благодарност, така че тя взе вещите си и стана от камъка.

Като се държеше сдържано, Ривъс я защитаваше от чувствата си със сигурността, с която плетената ризница пазеше тялото му. Чудесно. Не би дала дори навързан на възли конец, за да разбере какво чувства той. Ще я нарича беззащитна!

Като вирна брадичка, тя се приближи към него. Ривъс счупи меча върху коляното си и хвърли парчетата настрана, сякаш яда му тепърва се разпалваше.

– Това предупреждение към враговете ти ли беше? – попита го тя.

– Не. – Той я вдигна на седлото, след което сам се качи на коня.

– Тогава защо беше тази демонстрация на мъжка сила?

– Просто маркирам територията си.

Странно, но и се прищя да се размее.

– Не ме е страх от теб.

Той срита коня.

– Но те е страх от самата теб и от онова, което чувстваш към мен.

Ето затова избяга.

– Голям си всезнайко!

– Знам, че ме искаш.

– Искаш само меча.

– Не търся меча на Хайлендс, но трябва да го имам. Объркан съм, тъй като не мога да разбера защо те желая.

– Тогава единствено ще се наслаждаваш на това затруднение. Аз няма да ти помогна.

– Как можеш да пренебрегваш хармонията, която видя? Не искаш ли тя да победи? Помисли за Сим, за Броуди, за Лизабет. Ако в страната има мир, девойчето ще си намери съпруг и ще има деца. Баща ѝ ще се радва на внуци. Братята ѝ няма да търсят съдбата си на бойното поле.

Красноречието му я жегна отвътре.

– Да, желая им тези радости и още много щастие.

– Това ми стига засега. – Той я прегърна.

– Какво ти стига?

– Стигат ми неприятностите с теб – изръмжа той. Тя погледна към небето.

– Но денят едва започва.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Ривъс с далекоглед в ръка стоеше на стражевата кула. Наблюдаваше хоризонта с надеждата да зърне появата на Съмърлед и останалите. Вече трябваше да са се върнали. Чакаше ги от часове.

Тъкмо когато бе решил да се откаже ездачите се появиха в полезре-нието му. С разветите над главите си флагове, те представляваха доблестта и младостта на Шотландия. Всички до един опитни ездачи, яздеха конете в съвършен авангард. Щом приближиха пролуката в най-външната стена Съмърлед излезе напред. Другите се подредиха в колона зад него.

Ривъс се втурна надолу по стъпалата и пристигна при вратата на замъка, тъкмо когато първият кон изтрополи в двора.

Конярите се скупчиха край разпенените животни. Щитоносците насочиха грижите си към изнурените ездачи.

Ривъс огледа хората си за следи от наранявания. Не откри такива, само панталоните и кожената бойна куртка на Съмърлед бяха изцапани с кръв.

– Ранен ли си? – попита го той.

Той сви устни, но изражението на лицето му подсказа, че е удържал победа.

– Не, Ривъс.

– Защо се забави?

– Коларят призна, че има съучастници, които го очаквали край Елдърс Боу.

– Промъкнахме се напред, за да проверим – намеси се Макферсън.

– И открихме едно гнездо, пълно с наемници на Кътбърт – просъска Съмърлед.

Бащата на Меридийн толкова близко до Елджиншър? Едва ли това действие вещаеше война. Кътбърт обичаше сам да води армията си. Вероятно бе изпратил коларя да отвлече Меридийн, а наемниците като ескорт. В желанието си да избяга, тя бе подпомогнала бащината си кауза.

– Колко бяха наемниците?

Съмърлед свали шлема си и поклати глава.

– Двайсет и няколко.

Ривъс погледна многозначително към петната кръв.

– Значи си повел хората си срещу три пъти по-многоброен

противник?

Макферсън отново се намеси.

– Не. Искахме да ги предизвикаме, но Съмърлед ни заповяда да се връщаме, преди да са ни видели. Кръвта е от двубоя му с коляря.

Съмърлед бе убил мъжа в честен бой. В това Ривъс беше убеден. Освен това бе спрял хората си да влязат в битка, която със сигурност са щели да изгубят. Водаческите му заложби биха подложени на изпитание и той бе победил.

– Значи Дънбар е мъртъв?

– Беше прав. Той не е Дънбар – рече Съмърлед. – На щита му беше изписан бикът на Макклиъдови, при това на фона на ивици.

Черното райе на незаконородения. Подобни мъже често бяха жестоки дори от чуждоземните наемници.

– Продажно копеле!

– Не можа да ме стигне с меча си – продължи Съмърлед. – Когато му предложих за втори път да се предаде, той се закачи да ме скопи.

– Вследствие на което – обяви Макферсън – Съмърлед го скълца.

Ривъс огледа възпитаника си. Търсеше белезите на загрубяването и желанието да убие друг човек. За негово облекчение забеляза, че сините очи на Маккуин са помрачени от сянка. Пристъпи към Съмърлед.

– Ела с мен.

Без да обръща внимание на останалите, Ривъс бързо се насочи към църквата и подкани Съмърлед да влезе вътре.

Отец Томас беше застанал близо до олтара. Ривъс се насочи към него и спря на една ръка разстояние. Духовникът щеше да се помоли на Господ да опрости греха на Съмърлед.

– Дори най-черната душа заслужава прошка – рече Ривъс. – Не го забравяй никога, друже мой.

Съмърлед мушна шлема си под мишница.

– Каж ми, Ривъс, щях ли да се чувствам по друг начин, ако бяха отвлекли моята Сирина?

Надяваше се да получи отсрочка, каквато винаги получаваха добрите хора. Ривъс му отвърна с мъдростта, която бе научили още преди години от Кенет Броуди.

– Няма значение какво е престъплението. Изгубена е една душа. Дали една душа е по-важна от друга? Това решава Господ. Трябва да оставиш това на Него, Съмърлед.

– Никога няма да забравя нито човека, нито случката – с мрачна настойчивост рече той.

– Няма. Нито ще забравиш как изглежда първия ти рижав син, който Сирина ще ти роди.

Бръчките по челото му се изгладиха.

– Или усмивката ѝ, когато ѝ казах, че я обичам – той доби замислен вид. – Това ли е ролята на жената? Да облекчава болката ни?

– Да. Бог ни е дарил с най-голямото си чудо, за да бъдем благословени с това облекчение и с още безкрайно много други неща.

– Това е добре, защото, кълна се, не ми достави голяма радост да взема живота на този човек, макар той да беше подлец.

Връзката, установила се между двамата преди години, стана още по-здрава. Приятелят му беше станал истински мъж на двацет и две години.

– Ти си по-мъдър от годините си, Съмърлед Маккуин.

– Благодаря ти, Ривъс, за тази и за много други мъдри съвети, които ти си ми давал. – Ривъс стисна рамото му.

– А сега с помощта на отец Томас ще установим мир между себе си и Бог. След това ще накараме Сирина да свали престилката си на прислужница и да облече онази скъпа рокля, дето ти ѝ даде.

* * *

Меридийн си помисли, че Сирина изглежда като богиня на жътвата. Беше облечена в оранжева дреха под елека от златисто кадифе. На фона на дрехите косите ѝ пламтяха като огън. В очите ѝ блестеше нетърпение.

Лизабет и Елън, застанали наблизко, бяха облечени в жълтите си престилки и с венци в косите и разменяха поздравии и клюки с тълпата. Възрастните селяни седяха на каменните пейки край кладенеца и разговаряха помежду си.

Сирина въздъхна.

– Роклята ти е красива – рече Меридийн.

– Получих я от Съмърлед – изчерви се тя. – Когато видя роклята, която Ривъс ти подари, той ми купи тази – тя погали дрехата си.

Роклята на самата Меридийн също беше изключително красива. Изработена от бял вълнен плат, украсен с мидени черупки, подредени като пеперуди. Роклята ѝ, заедно с воала в подходящ цвят, бяха достойни за истинска кралица. Или за принцесата на Инвърнес.

Беше готова да ходи облечена в дреха от чувал и с боси крака, само Ривъс да се смилеше по въпроса за вземането на меча на Чаплинг. Но съпругът ѝ се ръководеше от амбициите си. Беше удвоил даденото му от

краля на Англия и се бе хвърлил в шотландската политика.

Хората го искаха, вярваха му и то по свой избор. И по-рано бяха вървели след други хора. Предишният крал на Шотландия, Еликзандър, бе спечелил сърцата им. Същото можеше да стори Робърт Брус. Ако Меридийн му дадеше меча, а заедно с него верността на клана Макгиливри, това щеше да бъде призив, който цял Хайлендс щеше да последва. Тогава баща ѝ ще трябваше да отстъпи, защото иначе хората му щяха да го изоставят. Земята му щеше да премине в полза на короната, а той щеше да остане да командва чуждоземните си наемници и синовете си. Дори ако Дейвиът и замъка Килбартън не сложеха знамето на Чаплинг, Ривъс пак щеше да стане крал на Хайлендс.

За колко време? В Елджиншър царуваше мир. Хората се събираха на тълпи, за да присъстват на избора на новата прислужница. Пред Меридийн стоеше един въпрос, който бе по-привлекателен за нея от шотландската политика. Сирина щеше да се впусне в новия си живот, като жена на Съмърлед Маккуин. Тя не бе успяла да го накара да сдържи обещанието си за венчавка на Свети Дух. Сватбата щеше да се състои след края на жътвата.

Меридийн щеше да пусне в ход плана си за прелъстяването на Ривъс Макдъф.

– Сирина – повика тя и изчака момичето да се обърне към нея, – искаш ли да дойдеш после в стаята ми, а след това да ми правиш компания на обяд?

– О, да – отвърна поласканата девойка.

При мисълта, че му крои клопка съзнанието ѝ я глождеше. Нямахше друг избор. Ако Сирина завареше Ривъс и Меридийн в компрометираща поза, щеше да си помисли, че принцесата е изгубила девствеността си. Тогава никой нямаше да очаква от нея да се яви пред баща си, за да му иска меча.

– Как е ръката ви? – попита Елън, която също се бе присъединила към тях.

Ръката я болеше, но настроението на Меридийн беше приповдигнато.

– Това е само една драскотина.

Към групичката се присъединиха Ривъс, отец Томас и Съмърлед. Сирина почти се разтрепери от вълнение. Ривъс се приближи до нея. Сложи на шията ѝ наниз кехлибари, оформени като върхове на стрели.

– Твоята служба като прислужница на принцесата беше добра, Сирина, и ние ти благодарим.

Сирина докосна огърлицата и очите ѝ се напълниха със сълзи.

– О, Ривъс, ти наистина си най-добрият човек в Хайлендс.

О, каква мила церемония, помисли си Меридийн, докато наблюдаваше как Ривъс целува Сирина по бузата.

Но шотландците не ценяха жените. Те ги обграждаха със стражи, разменяха ги срещу земя и понякога, за да спасят кожата си, продаваха дъщерите си на враговете.

Но не и шотландците от Елджиншър.

Тези хора се възхищаваха от Сирина, точно така, както почитаха Съмърлед за сръчността му с меча и за готовността му да бъде техен водач. Младите момичета гледаха Сирина Кемърън с нежна завист. Всяко от тях се надяваше да стане като нея, когато младежките им години останеха зад тях. Съпрузите се усмихваха нежно на жените си, които не се противяха, както тя очакваше, а кимаха утвърдително, сякаш приемаха заслужена похвала.

Съмърлед излезе пред групата и подаде ръката си на Сирина. С жест, стар като честта на боеца, тя сложи дланта си под неговата. Вдигна ръка, за да покаже, че с готовност поема тежестта на десницата, с която той държи меча и с това го приема като воина, каквото беше той.

Едва тогава Меридийн забеляза златната гривна на китката му. Преди ръката на Съмърлед беше гола. Чий ли живот бе отнел, за да получи символа на мъжеството?

Коларят!

Тя се напрегна в очакване на познатата болка, която секваше дъха ѝ и свиваше на възел стомаха ѝ. За нейно удивление тя не се появи. Един човек беше мъртъв заради нея. Не човек, а негодяй, тръгнал да върши подлости. Кога ли се бе научила да преценява и съди хората, а после с лекота да приема смъртта им?

В тълпата се понесе одобрително мърморене. Ривъс трябваше да каже нещо и на нея.

Тя вдигна очи към него.

– Коларят е мъртъв.

– Да, но за това сам си е виновен. Съмърлед два пъти му предложил да предаде меча си. Името му е било Маклийд.

А ако Съмърлед бе изгубил? Ривъс щеше да поеме вината за загубата на един от тях. Но отговорността нямаше да бъде само негова.

– Все още ли си ми ядосан? – попита го тя.

Той зарея поглед сред тълпата, вероятно в търсене на повод да се разсее.

– Възможно е.

Той беше хайлендец и бе привикнал да пролива кръвта на другарите си шотландци. Ако той не я бе довел тук, един човек на име Маклийд нямаше да падне от ръката на Съмърлед. Но все пак действията ѝ бяха изиграли своята роля.

– Вече ти благодарих, че ме намери. Докато се връщяхме мисля, че успях да ти изкажа признателността си.

– Приветливи думи от непокорна жена. – Той я погледна. – За която, очевидно, се полагат големи грижи.

Не беше го молила за хубави дрехи и обожание. Всъщност тя не получаваше безвъзмездно тези дрехи и почитта на хората, на която той ги бе научил. Не ѝ бе нужно това обожание.

– Ти си човек на гордостта, Ривъс Макдъф.

– Аз съм агън...

Тя сложи ръка на устните му, защото знаеше коя дума щеше да каже.

Очите му играеха закачливо, но се усещаше силата в него и несломимата му решителност. Имаше право да бъде разгневен. За това не спореше. Безпокоеше я нейната нужда да потърси разбиране и да получи честна преценка.

Меридийн отпусна ръка.

Той я погледна така, сякаш ѝ каза, че постъпила мъдро, като е отстъпила. Как бе възможно да ѝ говори толкова ясно само с изражение? Как се бе случило, че тя го бе опознала толкова добре и се бе влюбила в него?

Той вдигна бялото буренце и го задържа пред нея.

– Меридийн?

Оказа се невъзможно да събере мислите си. Тя се взря в пъстрите парчета плат. Церемонията. Изборът на прислужница.

Стегна се, бръкна в купчината и извади едно парче мека като масло кожа. Върху нея внимателно бе изписано името на следващата ѝ прислужница.

Погледна към хората и каза:

– Избрах момиче на име Гиби.

Тълпата я зяпна шокирано. Ривъс взе парчето от ръката ѝ и го погледна отблизо. После го подаде на Макферсън.

– Доведете момичето.

– Аз ще го придружа – додаде Броуди.

– Коя е Гиби? – объркано попита Меридийн. – И защо изглеждаш

толкова смутен от това, че я избрах за прислужница?

Ривъс се чувстваше така, сякаш го бяха ударили с голяма цепеница в корема. Гиби, дъщеря му, бе сложила вътре името си. Нито веднъж досега тя не бе проявявала интерес към тази длъжност. Не се бе мъчил да я разубеждава. Просто този въпрос никога не бе повдиган.

В името на всички светии, какво ли щеше да каже Меридийн?

– Ела.

Той я хвана за ръка и я поведе през тълпата към замъка. Чак когато стигнаха стаята ѝ той пусна ръката ѝ. После се приближи до новия ѝ стан. Вгледа се в гоблена, който тя току-що бе започнала. Търсеше подходящи думи.

Мина минута. Погледът му беше прикован в изтъканото, но Меридийн беше сигурна, че мислите му са се концентрирали върху нещо важно! Вече го бе виждала такъв по време на един от разговорите им.

– Най-добре ще е да го чуя от тебе, Ривъс?.

– Какво да чуеш? – напрегна се той.

Щеше да се размее, ако той не беше толкова мрачен.

– Онова, което се опитваш да скриеш. Както сам обичаш да казваш, в Елджиншър трудно се опазва тайна.

Той вдигна глава и заби очи в нея.

– Гиби е моя дъщеря.

Меридийн щеше да се изненада по-малко ако се бе провъзгласил за крал на Франция. Негова дъщеря! Копеле такава! Двайсет жени! Негодник!

Главата ѝ гъмжеше от въпроси и тя му зададе този, който най-често я бе безпокоил.

– Голямо ли е семейството ти?

Той я погледна поразено.

– Мислиш си, че съм шокирана? – добави тя.

– Не вярвам да си толкова безразлична, Меридийн. Моля се да ме разбереш.

Тя изпъна гръб в справедлив гняв.

– Недей да се притесняваш, Ривъс Макдъф. Много добре те разбирам.

– Виж – той пристъпи от крак на крак и протегна ръце към нея. – Не трябва да виниш Гиби за моя...

Тя повдигна вежди.

– За твоя...?

Ривъс стисна челюсти.

– За моя живот, преди ти да дойдеш.

Говореше така, сякаш тя бе дошла тук по своя воля. Думата „отвлечане“ много ловко бе изчезнала от речника му. А ако ставаше дума за спазването на клетви, думата „съпруга“ отдавна го бе напуснала.

– Щеше ли да ми кажеш за нея?

– Разбира се. Тя не се крие в някоя селска колиба, нито живее под чуждо име.

Не. Тя живееше с майка си – жената, която той обичаше.

– Баща ми имаше държанки и това постоянно причиняваше неприятности. Ще те помоля да не водиш майката на Гиби тук, докато Лесли не се върне с разрешението за разтрогване на брака ни.

Не бе очаквал от нея да поиска това и се забави в търсене на отговор. Най-сетне отвърна:

– Мери умря скоро след като Гиби се роди. Момичето е единствената радост на баба си и дядо си. – После добави печално: – А доста често и на мен. Обичам я много, Меридийн, така както ще обичам всичките ни деца.

Преди да успее да го разубеди относно намеренията му да има законни потомци, на вратата се появи Сим.

– Гиби е тук – рече прислужникът.

– Тогава я доведете – отвърна Ривъс.

Когато Сим си тръгна, Ривъс я попита:

– Ще бъдеш ли мила с нея, Меридийн?

Уязвимостта беше нещо ново за Ривъс Макдъф. За каква ли я мислеше? Разбира се, че нямаше намерение да наказва едно дете за греховете на баща му. Самата тя добре познаваше това отношение.

– Тя е добро момиче, весело и будно – продължи той.

– Весела и умна – замислено рече Меридийн. – Сигурно прилича на майка си.

Ривъс кимна с явно облекчение.

– Така е. Почакай тук.

Излезе в коридора и погледна към голямата зала. Когато видя дъщеря си лицето му светна от гордост и любов.

Гърлото на Меридийн се стегна от завист. Баща ѝ никога не я бе поглеждал по този начин. Макар силно да искаше да го отрече, това беше още една причина да обича Ривъс Макдъф.

Миг по-късно пред вратата се появи крехко момиче. Главата ѝ едва достигаше до лакътя му. Русата ѝ коса беше късо подстригана, нослето ѝ беше чипо, а лицето обсипано с лунички. Меридийн потърси някакво

сходство между бащата и дъщерята и откри няколко прилики. Русите вежди на Гиби се извиваха в същата елегантна дъга като тези на баща ѝ. Нерешителното ѝ изражение напомняше за усмивката на босоногото момче, което някога се бе изправило пред краля на Англия.

Ривъс коленичи до дъщеря си.

– Сърдиш ли ми се? – попита тя с нежно гласче.

– Не. Много се гордея с теб, моя Гиби.

– Добре, ще се опитам да направя всичко по силите си.

– Както винаги.

Едно щастливо момиче, помисли си Меридийн и се закле да му даде обичта, която навремето ѝ бе отказана.

Ривъс стана, сложи ръка върху рамото на Гиби и я въведе в стаята.

– Меридийн, това е моята дъщеря и твоята нова прислужница Гуендулин Мери Маргарет.

Момичето нацупи недоволно лице.

– Предпочиташ да те наричат Гиби? – усмихна се Меридийн.

– Да, милейди.

– Защо те наричат така?

– Като малка често имах хрема и не можех да казвам името си. Нали е вярно, татко?

– Така е.

Тя извъртя хитро очи.

– Той е кротък като агънце, нали знаете.

Меридийн се опита да задържи погледа на Гиби. Не успя и когато миг по-късно погледна към Ривъс, той ѝ се усмихна разбиращо. Меридийн не се сдържа.

– Всички мъже са агънца, когато пожелаят. Но сега ме интересуваш ти, Гиби. На колко си години?

– На десет.

Меридийн върна поглед към Ривъс. Значи той е бил приблизително на петнайсет години, когато е станал баща на това момиче.

Ръката му обгърна покровително раменете на Гиби. Момичето вдигна поглед към него. Баща ѝ и намигна и тя смутено извърна очи към стената.

За Меридийн беше подобно на ласка да наблюдава размяната на нежните погледи. Законна или не, Ривъс Макдъф обичаше дъщеря си. Меридийн каза първото нещо, което ѝ дойде наум:

– Търговецът на прежда спомена за теб, Гиби. Каза, че ти си направила червената боя за конците ми.

– Да.

– Освен това – обяви Ривъс, – тя прави най-хубавия зелен и син цвят в цял Хайлендс.

Гиби се наежи от гордост.

– Баба ми показва къде да бера растенията и как точно да смесвам цветовете.

– Знаеш ли какви са задълженията на прислужницата? – попита Меридийн.

– Да – тя преглътна мъчително. – Трябва да затварям прозорците, за да не влиза нощния въздух, да поддържам огъня и да се грижа за офиките.

– Гиби може да накара дори един пън да започне да расте – вмъкна Ривъс. – Казват, че дори да върви по гола скала, в стъпките ѝ никнат китки цветя.

– Татко! – смутено се сви тя с изпънати край тялото ръце.

– Стаята ти ще бъде до моята, Гиби – сериозно рече той.

– Ами Джейкън? – светна личицето ѝ. – Мога ли да го взема с мен?

– Куче? Тук, вътре? – той погледна въпросително Меридийн.

Гиби побърза да добави:

– Моят Джейкън има кралски маниери.

– И кой крал точно е той? – запита Меридийн. Гиби наклони глава.

– Той е един добър крал, сигурна съм.

Ривъс я беше нарекъл будно дете и Меридийн беше съгласна с него.

– Да, можеш да задържиш кучето. Къде е то сега?

– Той, а не то. Сега ще го доведе – тя се втурна навън и след малко се върна с един пъстър бяло-черен териер, не по-висок от прасеца на Меридийн. Единият заден крак на кучето беше сакат и то го притискаше към кльошавото си тяло. Но това не му пречеше да припка на останалите три.

– Той е истински джентълмен, кълна се. – Гиби се наведе и заговори на кучето: – Закълни се във вярност на дамата, Джейкън.

Кучето изтича при Меридийн, седна пред нея и ѝ подаде лапа. Тя я пое. Малката му като пънче опашка затупка по пода, а късите му уши се наостриха.

Баща и дъщеря си размениха весели погледи.

– При мен – подвикна Гиби.

Кучето изтича обратно на мястото си до краката ѝ.

– Измий си ръцете и лицето, и ни чакай в общата зала – рече Ривъс

на момичето.

– Знам това, татко. Не съм бебе.

– Почакай – Меридийн отиде до сандъка и извади една жълта прес-тилка. – Трябва да облечеш това.

Гибите притисна дрехата към гърдите си с очи, ококорени от вълнение. Кучето подскочаше край нея на здравия си крак.

– Щом разопаковаш вещите си и облечеш новата си дреха, всички заедно ще отидем да обядваме – каза Ривъс.

Меридийн искаше да остане за малко сама.

– Ще ви намеря там.

Щом Гибите и кучето излязоха, Ривъс затвори вратата.

– И да те оставя да размишляваш над старите ми лудории? Не, Меридийн. Още сега ще се разберем.

– За какво да се разбираме?

– За всичко, което ти е в главата, каквото и да е то, тъй като тази история принадлежи на миналото.

– На миналото ти? Много умерено казано, като се има предвид, че през последните тринайсет години си орал жените, както фермера – земята си.

Ривъс сложи ръце на кръста.

– Къде чу това вулгарно нещо?

Ана Съдърленд бе източникът на информацията. Момичетата между себе си винаги говореха открито и слава Богу, защото нямаше да знаят нищичко за интимностите чак докато стигнеха в съпружеското легло.

– Нали знаеш, не съм напълно спяпа? Чула съм достатъчно от самия теб.

Очите му не мигнаха. Очи, които казваха: „Не ме е страх от това, което виждаш в мен, нито от това, което виждам в теб.“

– Гибите е единственото ми дете.

– Колко си въздържан! – изпuffка тя.

– А ти си изоставила въздържаността си заедно с бебешките си пелени.

– Но поне съм останала добродетелна.

– Да не чакаш награда, за това, че си съдържала едно от брачните си обещания към мен?

– Само когато аз те похваля, загдето държиш цял харем.

– Харем ли? Кой ти е казал такова нещо?

– Ана. Тя каза, че имаш двама жени.

Ривъс я изгледа с такъв невярващ поглед, че тя загуби нишката на

мисълта си.

– Меридийн, никой мъж не може да има двайсет жени. Това е пълна глупост.

– Какво би ти попречило? Жена ти не е била при теб.

– Леглото ми би се счупило под тежестта на двайсет жени – жално рече той.

Гневът ѝ се стопи като масло на слънце.

– Защо толкова настойчиво се мъчиш да ме накараш да обикна тебе и тази противна страна?

– Мисля – отвърна той, като се загледа в гоблена, – че ако Шотландия не успее да запази най-добрите си синове и най-хубавите си дъщери, ще падне както Уелс, а културата ѝ ще се размаже под английския чук.

– Аз не съм сред най-добрите шотландци.

Той я погледна с очи, блеснали от силни чувства.

– О, не, Меридийн! Ти, именно ти.

За да убеди по-скоро себе си, отколкото него, тя додаде:

– Аз не съм твоя жена.

Той се престори на удивен.

– Имам ли жена? – изръмжа той и вдигна ръка. – Моля се тя да дойде, за да ми изтрие гърба и да ми налее чаша ейл.

– Ти търсиш слуга.

Забележката го уцели право в гордостта му и той отстъпи назад.

– Вярно. Но ще призная грешката си, ако ми обясниш какво знаеш за съпружеския живот.

– След като ми кажеш кой бе изпратил да ме отвлекат. Той не носеше цветовете на Макгиливри.

– Значи това те е тормозело – мисълта, че може би е бил един от твоите. Не се безпокой кой го е изпратил. Искал е да продаде едно хубаво момиче на един морски капитан в Тейн.

Меридийн изпита странно облекчение. Шотландия гъмжеше от похитители. Баща ѝ не беше в съюз с клана Макклиъд. Връзка по брак имаше с тях Робърт Брус. Освен ако този Макклиъд не бе скъсал със семейството си.

– А сега – най-сетне рече Ривъс, – дай ми определение за благоверна съпруга.

– Което да приляга на мене?

– Да.

Ривъс търсеше словесна битка. Оказваше се лесно да го плени. За

по-голям ефект Меридийн му наля чаша ейл и я сложи в ръката му.

– Първо, благоверната съпруга трябва да си намери добър съпруг. Тъй като аз бях лишена от този лукс, дискусията по този въпрос свършва тук. Още сега.

– В английската църква ли си се научила тези словесни хватки? – като поклати учудено глава, той се отпусна на табуретката до стана. – Това обяснява защо страната им е на границата на гражданска война.

– Тези думи подхождат повече за Шотландия.

– С твоя помощ, Меридийн, Хайлендс ще познае мира.

Трябваше да се защити. Не можеше да намери думи. Сирина щеше да се появи скоро. Трябваше да примами Ривъс в компрометираща поза.

– А ти какво знаеш за благоверния съпруг?

– Чуй ме добре. Щастието на жената е отговорност на съпруга ѝ – той остави чашата с ейл и отиде при нея. – Жената предпочита крехко агнешко? Значи задължение на мъжа ѝ е всяка пролет да ходи при овчаря.

Той се приближи, без да откъсва от нея очи.

– Ако желанието ѝ е тлъста яребица – многозначително продължи той, – тогава той трябва да вземе лък и да отиде на лов след края на жътвата. Ако тя обича да води разговори, тогава той трябва да стане по-остроумен, за да е достоен партньор на умните ѝ мисли – гласът му спадна, но той вече беше толкова близо, че шепотът му се чуваше. – Ако сладките думи и нежните докосвания подхранват душата ѝ, тогава той трябва да ѝ каже, че устата ѝ е ароматна като цвете, а кожата ѝ е най-мекото нещо, създадено от Бог. – Той стисна раменете ѝ. – Ако тя жадува за близост като тази, тогава мъжът ѝ е задължен, да я вземе в прегръдката си.

Умът ѝ се превърна в застинало езеро, копнеещо за допира на вятъра. Дъхът му погали лицето ѝ и тя го пое дълбоко в целувка, от която душата ѝ опустя. След това той отстъпи назад, изпълвайки я с толкова настойчиво желание, че дори пръстите ѝ пламнаха от възбуда. Тя стисна туниката му в юмруците си с такава сила, че ръцете ѝ се стегнаха на възли.

Ривъс сякаш разбираше какво става с нея. Освободи се от ръцете ѝ и преплете пръсти в нейните, като внимаваше с превързаната ѝ ръка, за която тя изглежда бе забравила. Работата бе направила дланите на двете му ръце груби, но кожата му беше странно нежна при допир. Напрежението буквално струеше от нея, предизвиквайки отпадналост, която я подбуждаше да се вкопчи в Ривъс.

Той размърда бедрата си от една страна на друга, сякаш, че започваше да танцува, като се отгъркваше леко в нея, подканяйки я да се присъедини към движението му. Тя се подчини на призива му. Страстта си пробиваше път нагоре по гърба ѝ и надолу по краката ѝ и Меридийн се олюля.

Той я разбра и премести преплетените им ръце зад нея, като я подкрепи и ѝ даде възможност да се олюлява както иска. Но тя не можеше нито да намери идеалното движение, нито да запази равновесие. Разтвори краката си, за да стъпи по-добре и той пристъпи към освободеното пространство. Дъхът ѝ секна вследствие установилото се съвършенство, в което телата им си пасваха. После той я наклони назад и с целувка погълна всичките ѝ усещания, като остана да гори единствено копнежа за него.

– Забрави за клетвите и съюзите. Ти си всичко, което желая.

Той изрече тези думи направо в устата ѝ, след което взе устните ѝ в целувка, която разпали огън в тялото ѝ. Тя освободи пръстите си от неговите и притисна с длани бузите му. В ръцете си почувства целувката, подпечатваща съюза им.

Бедрата му нежно се притиснаха в нейните. Движението я накара да извика от изненада и удоволствие. Езикът му се плъзна в устата ѝ, а краката му повториха тласъка си.

Тя го желаше, пренебрегвайки всяка гордост и отвъд всякакви аргументи. Той също го знаеше, защото ръцете му развързваха роклята ѝ, без той да прекъсва целувката или да губи ритъма.

Меридийн чу стържене на мидени черупки о стената и усети как се раздира скъпата вълнена дреха.

– Да – прошепна тя, защото искаше той да свали дрехата ѝ.

Ривъс го направи. Взе я на ръце и я занесе в леглото. Откъсна устни от нейните и раздра ризата ѝ. Тя стоеше пред него гола, с изключение на дългите си чорапи. Гладният му поглед се спря върху гърдите ѝ. Ръцете му се плъзнаха нагоре, докато пръстите му не достигнаха зърната ѝ.

Меридийн разбра, че той иска да я докосва, сложи ръце върху неговите и притисна дланите му към себе си. Той отпусна глава назад, а в гърлото му се надигна звук, сякаш опитваше вкуса на ново, хубаво вино. Тя също жадуваше за тялото му. Ръцете ѝ се плъзнаха под неговата туника и се насочиха към панталоните му.

Отначало той се отдръпна, после се притисна толкова плътно до нея, че тя усети желанието, което изпъваше тъканта, обвила тялото му. Тя знаеше какво иска Ривъс. Обви ръце около кръста му и се отпусна

разнежена от силата на копнежа му. Меридийн Макгиливри, една жена, която ценеше хубавите станове и мразеше Шотландия.

С тих стон той откъсна устата си от нея и я притисна към леглото. След това обви с устни едното ѝ зърно и я накара да простене. Насочи се към другата ѝ гърда и започна да я дразни и целува, докато Меридийн не посегна отново към мъжествеността му.

Той я разбра и смъкна туниката и панталона си. С диви от желание очи и гърди, които се надигаха и спускаха тежко, той застана до леглото. С нежна настойчивост я накара да разтвори краката си и плъзна пръсти от вътрешната страна на бедрото ѝ. Пулсът ѝ заудря в бърз ритъм, а очакването отне гласа ѝ.

Той спря възхитения си поглед върху най-интимната ѝ част, сякаш гледаше драгоценен подарък. Кожата ѝ пламна, но тя не изпита срам. Чувстваше се обичана, обожавана и горяща от желание за това, което той щеше да направи.

Той се отпусна, докато тя не усети дъха му върху скритото си желание.

– Толкова си хубава – прошепна той и я целуна там.

Главата ѝ опустя от мисли, а гърбът ѝ се изви като лък. Пресвета Дево Марийо, трябваше да му каже да престане, но между краката ѝ бе започнал да бие барабан, чиито ритъм навяваше сладостното предусещане за триумф.

– Хубава моя, мила моя – продължи да повтаря той отново и отново, докато тя не усети, че той очаква от нея да му се отдаде, което беше странно, тъй като тя всеки миг щеше да експлодира от удоволствие. Когато той настъпи, тя се почувства като птица, пусната на свобода и подета върху крилете, на горещия летен вятър.

– Заради мен – каза той между две дяволски близвания, които удължаваха удоволствието ѝ. – Заради мен.

Тя прозря мисълта му през мъглата на блажената забрава: щастието на жената беше отговорност на мъжа ѝ и Ривъс Макдъф бе приел с усърдие тази своя задача. А неговата радост? Ами онази пуста болка, която тръпнеше дълбоко в нея?

– Нека аз също ти доставя удоволствие, Ривъс – тя хвана раменете му и го придърпа нагоре, докато погледът ѝ не се спря върху великолепието на желанието му. По свое желание краката ѝ се разтвориха и бедрата ѝ се повдигнаха, за да го посрещнат.

Мощните мускули на раменете и ръцете му се бяха напрегнали под тежестта на нуждата му. Погледът му беше такъв, сякаш бе изпаднал в

транс при вида на своята плът толкова близо до нейното тяло.

Тя прошепна с копнеж името му.

Той вдигна глава. Очите му бяха замъглени, а гърдите му се надигаха и спускаха тежко. Тя му отправи усмивка, която трепереше от несигурност.

В очите му проблесна разбиране и тя прочете мисълта му. Ако той отнемеше девствеността ѝ, щеше да изгуби мечата на Чаплинг.

За да го задържи, тя повдигна бедрата си. Той се намръщи и пое дълбоко дъх. „Вземи невинността ми – безмълвно го подкани тя – и докажи, че обичаш мен, а не една легенда.“

Той се поколеба. Задължението го теглеше извън обятията на страстта.

– Не мене желаяш, Ривъс. Не аз съм страстта на живота ти.

Той примигна, а очите му отново загубиха фокуса си. Като се възползва от момента, тя сграбчи бедрата му.

Мускулите му се превърнаха в стомана под пръстите ѝ. Тя прокле силата му, защото за нея тя беше наказание. Не трябваше да се усъмнява в мотивите му, защото истината се забиваше като нож в гърдите ѝ.

Трябваше да помисли добре, преди да се отдаде на един шотландец. Ръцете ѝ се отпуснаха и се смъкнаха до тялото ѝ. Свещта изпращя. Сенките по стените затанцуваха. Странно, нищо в стаята не се бе променило и въпреки това обстановката изглеждаше някак различна.

– Пусни ме да стана.

– Не мога – погледът му се спря върху нея. – Твоята тъга ме унищожава, Меридийн.

Двамата си подхождаме, помисли си тя, синът на месаря и аз.

– Тогава ме направи твоя.

Той го направи. Времето спря за Меридийн. Сякаш удари камбана, която отбеляза края на всичко вече било и същевременно оповестявайки началото на предстоящото.

Пълнотата на тяхното единение я порази. Те се сливаха като ръка в любима ръкавица. Абсолютният покой на техните души изпълни въздуха.

Тя въздъхна доволно.

– Чувствам се чудесно.

– Х-м. Заради това удоволствие съм готов да стоя гладен и жаден.

Меридийн усети прилив на гордост, който я накара да се усмихне.

– Аз ще ти нося храна.

Той проникна в нея.

Тръпката на удоволствието насмалко не накара Ривъс да свърши. Страстта обхвана слабините му, но той бе чакал повече от десет години, за да обвърже тази жена към себе си. Не искаше да свършва така бързо с едно единствено преживяване на желанието си. Искаше да го превърне в пир, в празник на тяхната любов.

Невинността ѝ го обгръщаше, непозната и отстъпчива. Полученото удоволствие или отсъствието му щеше да налага темпото на тяхната интимна връзка. Оттук нататък щяха да бъдат мъж и жена. Политиката да върви по дяволите.

А сега смяташе да я люби, докато спомена за тази нощ се отпечата дълбоко и завинаги у тях. Следващият път, когато тя изразеше недоволство, щеше да я отведе в някое тихо кътче и да ѝ напомни за блаженството, на което можеха да се радват двамата.

С тази мисъл той се отдръпна назад, после проникна дълбоко, постепенно, докъдето можеше. Тя изстена възхитена и се притисна в него. Нетърпението ѝ му подейства, защото той беше на косъм да разпръсне семето си.

С нежно предизвикателство в погледа си той ѝ каза:

– Ти си страстта на моя живот, Меридийн Макгиливри.

Меридийн разцъфна като най-красивото цвете на Шотландия.

– Не знам какво следва сега.

– Тогава нека ти покажа.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Ривъс сграбчи хълбоците ѝ, за да я задържи неподвижна, докато се отдръпваше от топлината ѝ. После проникна отново. Меридийн затвори очи и с лекотата на жена, която е лежала в ръцете на хиляди мъже се повдигна към него и последва ритъма му...

Той я помоли да го обхване с краката си и тя го направи. Стройните и бедра се оказаха изненадващо силни, като го задържаха и едновременно го подканяха. Тялото му овлажня от пот, а копнежа напираше в слабините му, горещ и настойчив. Меридийн миришеше на изтравниче и на доволна жена – опасни аромати за един мъж толкова близо до кулминацията си.

За да овладее страстта той се замисли за обикновени неща. За новата си плетена ризница, за намалелите доставки на кремък.

– Загуби ли интерес към мен, Ривъс?

Звукът на гласа ѝ го накара да се сепне. Очите ѝ светеха, преситени от желание, а разкошната ѝ коса се бе разпиляла като ветрило върху чаршафите. Точно така си я бе представял, но реалността взе ума му.

Тя го ошипа по кръста.

– Загуби ли?

Принцесата беше негова, за да я прегръща, за да я люби, за да ѝ се възхищава, докато Бог не ги призовеше.

Той се напрегна в нея.

– О! Разбирам, че не си.

Ривъс се усмихна дяволито.

– Мисля, че би могла да кажеш, че интересът ми към теб нараства бързо и силно.

Тя прекара нокът по ребрата му.

– Да не би да препускаш в галоп към портите на насадата?

Ривъс потръпна и се възползва от отклонението.

– Значи си чела онзи похотлив французин, Де Лорис? Тези думи ми звучат като написани от него.

Меридийн се изчерви.

– Чух го от Елън.

Ривъс се почувства като арбалет, зареден и готов за стрелба.

– Значи трябва да слушаш мен, а не нея.

Гърдите ѝ се разтресоха от смях, а очите ѝ заблестяха от шеговито

непокорство.

– Нима се опитваш да ме командваш тук, в собственото ми легло?

Спокойното ѝ поведение му допадна, защото искаше живот с Меридийн Макгиливри, изграден точно от такива моменти.

– Предлагам ти само чистата истина. Стой мирно или и двамата ще съжаляваме.

Тя разбра какво искаше да ѝ каже Ривъс и буквално просия от женствена сила. Ривъс предположи, че тя ще побърза да я изпробва, затова се почувства длъжен да каже:

– Предупредих те, Меридийн.

– Дори така да е... – хълбоците ѝ се притиснаха към слабините му.

Прониза го стрелата на предусещането. Ривъс се предаде.

Вече напълно отдаден на желанието си, той започна да я пронизва бързо и силно и когато страстта му избухна, Меридийн го притисна силно, после пак и пак, докато не му се стори, че ще изцеди дори душата му.

В крайчеца на еуфорията му се мярна сянката на една опасност. Надвиснала бе беда. Бе престъпил думата си към народа на Хайлендс. Нека го нарекат езичник, не му пукаше. Сред всички награди, които можеше някога да получи, тази жена беше най-голямата, а най-ценният ѝ дар – времето, което току-що бе прекарал с нея. Той слагаше каруцата пред коня. С постъпката си той бе изложил на опасност единството на Хайлендс.

– Да не би да съжаляваш, Ривъс?

Как бе възможно да го познава толкова добре? Възможно ли бе да ѝ каже истината, без да развали магията на мига? „О, Шотландийо – помисли си той – искаш твърде много от прост човек като мене!“

Той се отпусна на леглото и я притегли към себе си. Меридийн се сгуши до страната му.

– Съжалявам само за едно, че преди години не ти попречих да пиеш от чашата с отрова. Ако бях спрял ръката ти, можехме да бъдем заедно през цялото време.

С превързаната си ръка тя започна да чертае лениви кръгове по гърдите му.

– Какво ще стане с меча на Чаплинг?

Според традицията сега тя не можеше да го иска. Баща ѝ щеше да задържи символа си на властта. Но Ривъс притежаваше великата принцеса на хайлендския народ. Ако имаше късмет, клана Макгиливри щеше да последва древните традиции и да изостави Кътбърт в полза на

принцесата, дори без тя да е искала меча.

Беше се случвало и преди, но при други обстоятелства и с други кланове. Преди векове бащата на една неомъжена принцеса се бе забавил твърде дълго при един кръстоносен поход. За да попречи на лакомите си чичовци, тя избраха съпруг и двамата заедно управлявали Хайлендс в относителен мир. Но Меридийн Макгиливри не се смяташе за принцеса и не притежаваше предаността на предшественичките си.

Дали някога щеше да я има? Може би, ако отново видеше Уилям, лоялността ѝ щеше да се съживи. Ривъс трябваше да му изпрати писмо с молба да ги посети.

Дали брат ѝ щеше да дойде? Да, а дотогава Ривъс се молеше тя да възприеме действителността и да предяви правото си, което имаше по рождение.

– Сега не трябва да мислиш за меча – рече той в противовес с мислите си. – Ако Бог е рекъл да бъде крал, мечът на Чаплинг и короната ще намерят пътя си към мен. А ако не спреш да ме галиш, скоро пак ще викаш Дева Мария на помощ.

Ръката ѝ застина и тя го погледна с любопитство.

– Няма кръв по чаршафите... нито по тебе.

Откровеността ѝ го очарова.

– Явно си ме огледала внимателно.

– Аз... ти просто беше тук и аз... нямаше как да не те... видя.

Тя се развълнува по такъв красив начин, че Ривъс бързо се събуди за живот.

– Ти беше девствена. Липсата на кръв не значи нищо. Кълна се, че тялото ти беше непорочно.

Отмъстителността я направи смела.

– Предполагам, че си имал много девици.

Той замълча, поради липсата на приемлив отговор, като се молеше да стане чудо.

– Нищо ли няма да кажеш? – добави тя.

– Молах се небето да ми дойде на помощ – той взе ръката ѝ и я насочи към желанието си. – Мисля си, че ме е осенила Божията благодат.

Тя го погали любопитно.

– Не за това си мислеше, но в момента не съм склонна да споря с теб.

Това беше далечен отзвук на думите „обичам те“, но, така или иначе, тя вече беше негова.

– Ще те заболи, ако правим любов отново.

Тя го погледна прямо.

– А твоето съжаление ще стане ли двойно по-голямо?

Само една безстрашна жена можеше да зададе такъв въпрос. Само един глупак би ѝ отговорил, но Ривъс лесно приемаше рисковете, особено когато ставаше дума за нея.

– Ти си моя жена, Меридийн. Имам задължения към тебе.

– В шотландската църква ли си научил тези словесни хитрини?

Странен бе начина, по който тя го омагьосваше.

– Сигурен съм, че е грях да изричаш думите на обич, които един мъж ти е казал, като ги хвърляш в лицето му.

– Какво ще кажеш за страстта към словесните двубои? – рече тя като усили натиска на ръката си.

– Стига си ме дразнила – той се измъкна изпод нея и се настани между краката ѝ. – По-скоро бих се отдал на страстта към удоволствията с тебе.

Меридийн беше жена, различна от онази, която си бе представял. Не бе очаквал от нея спонтанност и дързост. Щом допря устни към нейните и се притисна в приканващите ѝ форми, той си помисли, че сигурно е най-щастливият човек на света. След това тя раздвижи бедрата си, така че телата им отново се сляха в свършено единство и мислите напълно изчезнаха от главата му.

На вратата се почука.

– Лейди Меридийн?

– О, мили Боже! – ахна тя. – Накарах те... Олеле! Това е Сирина. Казах ѝ... Не ѝ казах... Гиби ни чака. Ама че лош късмет!

Гиби щеше да живее в дома им. Меридийн щеше да я наставлява. Нямахме никакъв лош късмет.

– Не сега, Сирина – рече той през рамо. – Разговарям с жена си.

Меридийн се изкиска и се раздвижи под него.

– Разговор ли? – прошепна тя. – Ако отвори вратата ще има възможността да види унизителното ти падение.

– Сирина – подвикна той, – кажи на Сим да отвори ново буре с бира. Не ни безпокойте с Меридийн. Ще дойдем, щом свършим дискусията.

– Добре, Ривъс – отвърна момичето.

Като се ругаеше мислено, че не бе заключил вратата, той спусна на място балдахина. Меридийн изглеждаше загадъчно в приглушената светлина. Неговата жена. Бъдещето се простря пред него, успешно и изпълнено с удоволствия.

– Ами ако дойде още някой?

Той я целуна по носа, по бузите и челото. Меридийн Макгиливри, жената, която бе чакал през половината си живот, сега беше в ръцете му.

– Забравяш, че тук аз съм господар.

– Много си добър в даването на заповеди.

Той промуши ръце под раменете ѝ, подпря се на лакти и проникна в гнездото на нейната женственост.

– Това е второто ми най-добро качество.

– А първото? – усмихна се блажено тя.

– Лекомислените въпроси са забранени.

– Ти си истински дявол, Ривъс Макдъф – подразни го тя и извърна глава настрана.

Той се засмя и я поведе към върха на облекчението.

Когато следващия път тя произнесе името му, възглавницата приглуши доволения ѝ стон.

Час по-късно двамата вече бяха облечени и Меридийн наблюдаваше как Ривъс събира мидените черупки от пода. Все още не можеше да престане да си го представя гол. Продължаваше да чувства как прониква в нея и ѝ дава наслада, която напълно я лишава от мислите ѝ. Под зелените му панталони и кожената туника се криеше тяло, което тя познаваше отблизо. Самата мисъл накара крайниците ѝ да омекнат.

– Какво да правя с тези украшения от роклята ти?

– Дай ми ги.

Вълнената дреха можеше да се закърпи, а украшенията – да се пришият отново. Тя сгъна роклята и протегна ръце към него, за да сложи отгоре мидите, които беше събрал.

– Ще прибера всичко в сандъка, докато ми остане време да закърпя роклята.

Ривъс вдигна капака на сандъка. Заветът на принцесата лежеше върху дебело наметало. Взе книгата.

Той беше толкова близо до нея, че Меридийн можа да види златистите петънца в кафявите му очи. Досега не ги бе забелязвала.

– Нямах намерение да разкъсам дрехата ти. – Той потърка носа си в нейния. – Но бях полудял от копнеж по тебе.

Освен това щеше да плати висока цена. Искреността му жегна съзнанието ѝ, но тя се възпротиви на чувството за вина за случилото се. Беше се освободила от задължението си да изиска меча на Чаплинг. Реално погледнато той беше истинският губещ, но това не я караше да се

чувства доволна. По-скоро в гърдите ѝ туптеше усещането на дълбок мир.

– Разбирам те, Ривъс.

– Много неща се промениха.

– Да. Готова съм да се обзаложа срещу всичките цветни пенита, че дори не смяташе да ме целунеш.

– Тогава ще изгубиш, Меридийн.

Сякаш за доказателство той я целуна продължително. Пръстите ѝ се свиха и острите ръбове на мидите се забиха в дланите ѝ. Тя почувства, че отново ще му се отдаде, затова побърза да каже:

– Трябва да скрия това.

– Не искаш прислужниците да разберат. Необходимостта да се крие от другите беше нещо присъщо за всеки, възпитан в манастир. Не трябваше да се притеснява от интимната си връзка с Ривъс, но това беше факт.

– А ти?

– Те ще разберат, когато забременееш – сви рамене той.

Когато, а не ако. Беше прекалено зашеметена, за да му отговори, така че наведе глава и се зае с прибирането на роклята. Беше я измамил. Тя бе забравила за здравата нишка, която можеше да я обвърже към него – едно дете.

Разумът ѝ подсказваше да не се тревожи, но бракът им беше подпечатан. Нямаше да има никакво разтрогване. Планът ѝ да ги заварят в компрометираща ситуация се бе провалил. Тя бе изгубила повече от Ривъс.

– Изконсумирахме брачната си клетва.

– Да, при това доста задоволително – усмихна се той. – На съименничките ти сигурно им е било приятно.

Щеше да бъде нечестно да го вини, но не можа да се сдържи.

– Ти се възползва от слабостта ми.

Той ѝ хвърли недоверчив поглед.

– Не е честно да се оплакваш, Меридийн. Та ти направо ме молеше да те любя.

Забележката му за чест и любов накара да се надигне у нея гнева. Това, че планът ѝ за прелъстяване бе пропаднал, само доливаше масло в огъня на яда ѝ.

Тя затръшна капака на сандъка.

– Никога, никого не съм молила.

Но същност беше. Беше го молила настойчиво и безсрамно.

– Предполагам, че ще е по-добре да кажем, че ти настойчиво поиска от мен нещо, за което не ми достигна воля да ти откажа.

И двамата бяха платили висока цена: той мечта, а тя – безопасното бъдеще, свободно от шотландските интриги.

– Имаш услужлива съвест.

Той мушна Завета под мишница.

– А също и ненаситен апетит. Искаш ли да напълним стомасите си, а после можем да се поглезим отново? Какво ще кажеш да минем за трети път през портите на страстта?

И да поеме риска да забременее? Не. Беше постигнала целта си, макар да не бе отчела напълно последствията. Сега трябваше да обмисли възможностите. Ако отхвърлеше желанието, самата мисъл за което сега извикваше наслада, щеше да се изправи пред нова дилема.

– Доста съм изморена.

Той повдигна брадичката ѝ и погледна в очите ѝ.

– Нараних ли те?

„Ако екстаза може да се нарече рана“ – искаше да каже тя. Вместо това реши да му отговори със самата истина.

– Не. Ти превърна страшните приказки за брачното ложе в лъжа. За което ти благодаря.

Отговорът ѝ му достави голямо удоволствие, защото очите му светнаха от радост. Излязоха заедно от стаята. Меридийн направи едно забележително откритие. За втори път в живота си се чувстваше напълно спокойна в компанията на един хайлендец. При първия случай той беше момче, очакващо собствената си смърт от ръката на чуждия крал. При втория случай хайлендеца беше мъж, който заради ръката на желаната жена се бе отказал от обединението на Шотландия. Тя бе прекарала години в омраза към Шотландия и народа ѝ. За по-малко от две седмици Ривъс Макдъф бе притъпил острието на враждата.

Меридийн спря в осветения с факли коридор.

– Различна ли изглеждам?

Той погали бузата ѝ със същата ръка, която я бе докосвала така интимно.

– Само за мен, Меридийн.

– Тоест как?

Той сниши глас.

– Носиш жарта на силно обичана жена, но си изплашена от онова, което чувстваш и се колебаеш дали да ми се довериш.

Искреността я подтикна да каже:

– Шотландците рядко са обръщали внимание, какво е най-добро за мене.

– Но не и днешните шотландци. А аз със сигурност. Ти си моята най-голяма грижа и се кълна в душата на баща си, че ще живеем с тебе тук в мир.

* * *

На следващата сутрин, когато се върна от изповед всичко се промени. Меридийн беше застанала в голямата зала и гледаше как Ривъс приближава с широки крачки замъка. Той изкачваше стъпалата по три наведнъж. Тъкмо вратата се бе затворила, когато шерифът Броуди се втурна вътре и побърза след него.

Последва кавга, но не можа да разбере нито гневните думи на Ривъс, нито също тъй острите отговори на Броуди. След малко облеченият в ризница Ривъс слезе по стълбите, дрънчейки с щита, меча и шпорите си. Без да обърне внимание нито на нея, нито на Сим той отвори вратата със силен ритник и изхвъркна на двора.

Меридийн затвори счетоводната книга.

– Бих казал, че Ривъс е раздразнен, Сим.

Стюардът подсвирна.

– Горко на човека, който се изправи срещу гнева му.

Броуди погледна надолу към тях.

– Тогава се молете за отчето.

– О, не! – ахна Сим. – Те никога не са кръстосвали мечове в гняв.

Броуди удари с юмрук.

– Този път ще падне бой.

– Типично по шотландски – замислено рече Меридийн. – Защо са се скарали?

– Предполагам, че отчето го е нападнал, заради изповедта му.

Тя огледа загрижените им лица, но не откри отговора на въпроса си.

– Какъв ли черен грях е извършил Ривъс и кога? Денят едва започва, а и той тъкмо спря да пости.

Шерифът заби очи в ботушите си.

– Не знам никаква подробност.

Лъжеше. Отстъплението му го издаваше. Но повече беше загрижена за опасността, стояща пред съпруга ѝ. Тя грабна воала си и се насочи към вратата.

– Не трябва да гледате, милейди. Когато са в лошо настроение те се

превърщат в кръвожадни бойци.

Меридийн пренебрегна съвета на Броуди. Беше обхваната от любопитство.

На арената за тренировки се събираше тълпа. Ривъс, заобиколен от двете страни от Съмърлед и Глени Форбс, стоеше близо до мишената, а мечът и щитът му лежах в краката му. Яростта бе сковала чертите му, а ръцете бяха напрегнати от съдържан гняв. Нищо чудно, че водеше толкова хайлендски кланове. Готов за битка и с решителен вид, той изглеждаше така, сякаш можеше да завладе целия християнски свят.

Агонията на дилемата ѝ се завърна с нова сила. Не можеше да живее сред тези хора с офикова корона на главата си. Те заслужаваха принцеса, която вярва в Завета, а не някаква си възпитана в Англия непозната, с изтормозени от шотландски чудовища сънища. Но къде другаде би могла да отиде? На кого би могла да се довери?

Нямаше отговор на нито един от тези въпроси, така че остави настрана това затруднение и ускори крачка. Приблужи се до Ривъс и го повика по име. Той я погледна, но вниманието му беше вгълбено в самия него.

– Бихте ли ни извинили – рече тя на младите му придружители.

Щом Съмърлед и Глени се отдръпнаха достатъчно далеч, че да не чуват какво си говорят, тя хвана Ривъс под ръка. Плетената ризница беше топла и внушаваша сигурност под пръстите ѝ.

– За какво се скарахте с отчето?

Той ѝ се усмихна насила.

– Нищо, което да си заслужава да се главоболиш.

– Защо не?

– Защото включва мечове и мъжки спорове?

– Меридийн! – той се подпря на мишената. – Знам за какво си мислиш.

Само за една нощ той се бе превърнал от всеотдаен любовник в опасен воин, решен да спаси наранената си гордост. Изглеждаше толкова внушителен и толкова решителен, че Меридийн отпусна ръка и каза:

– Каж ми какво си мисля.

– Мислиш ни за животни, които разрешават различията във вижданията си с мечове.

Нищо не бе разбрал. Знаеше добре войнолюбивия характер на шотландците, но Ривъс Макдъф не беше животно. Нито една друга Божа твар не питаеше обич към женските от своя род. Ривъс я бе накарал да трепери от копнеж и да прималява от обещанията за щастливо бъдеще.

Тя просто искаше да бъде част от живота му... Нужда, която се бе родила от близостта им. Пълна глупост, защото той доброволно я изключваше от живота си. За нея място тук нямаше. И никога нямаше да има.

По дяволите лошите му обноси. Нямаше да се предаде без бой.

– Какво направи отец Томас, за да си спечели яростта ти?

– Превидиш правата си.

– Това не би трябвало да те учудва.

– Той е добър свещеник – неохотно отговори той.

– Може би за неговите приятели мъже. Но за жените той е лош свещеник.

Тази забележка го сепна. Той килна глава настрани и я загледа право в очите.

– Какво е направил отец Томас? – попита тя.

– Започна да ме поучава, когато трябваше да ме посъветва.

– Това не е отговор. А ти какво направи?

Гневът му се стопи.

– Правих любов с теб.

Както обикновено, когато се отнасяше до лични въпроси, тя беше склонна към сдържаност. Но ако свещеникът знаеше, скоро другите също щяха да разберат. Огледа тълпата, за да провери дали войниците ги слушат. Не им обръщаха внимание.

– Казал си ми за нас? За снощи?

Той се загледа в нещо зад гърба ѝ.

– Той е мой изповедник.

– Но ти не си извършил грях.

Тя, от своя страна, бе сгрещила, като му бе дала онова, посредством което той можеше да я задържи в Шотландия. Но, Господи, изживяното я бе просветлило, беше я задоволило и я бе накарало поне за кратко да мисли, че мечтите ѝ биха могли да се превърнат в реалност

– Не, не съм съгрешил, освен за един свещеник, когото го е грижа повече за политиката, отколкото за душите на хората.

– Аха! Аз самата ти казах, че той е такъв човек. Той ме порица, че съм пристъпила клетвата си.

– А мене порица, че съм я изконсумирал.

– Защото аз не мога да поискам Меча на Чаплинг.

– Точно така. Той рече, че си ме съблазнила. Можеш ли да си представиш подобно нещо?

Най-добре щеше да бъде да спре разговора, защото донякъде прелъстяването беше част от плана ѝ. Не беше се замисляла, че сама може

да падне в капана на плътските си желания.

– Той е лош свещеник. От друга страна споменът за случилото се между нас е все още доста жив в главата ми.

Той сви ръце към гърдите си, сякаш се опитваше да поддържа гнева си.

– Отчето винаги е бил по-добър с меча, отколкото с псалтира.

Поне беше осъзнал слабите места на свещеника.

– Ти можеш да го победиш, нали?

– Възможно е.

Меридийн долови нотката на колебание. Шерифът беше казал същото.

– Какво искаш да кажеш?

– Досега никога не сме се били в гняв и мисля, че правим глупост.

На полето на грешките Ривъс Макдъф беше истински аматьор в сравнение с нея. Тя се бе влюбила в мъж, който я бе накарал насила да живее сред демони. Той искаше от нея невъзможното.

– Продължавай.

– Похвалих се, че мога да го победея с една ръка, а другата да завържа на гърба си. Сигурен съм, че ще ме накара да го сторя.

Сърцето ѝ подсказваше, че Ривъс Макдъф ще победи. Все пак се чувстваше задължена да му помогне. Той я бе спасил. Тя не можеше да поиска меча. Целта, заради която бе доведена в Шотландия, нямаше да бъде постигната.

– Ако му позволиш да ме направи вдовица, по-добре сама да те убия.

Той се разсмя на абсурдността на думите ѝ.

– Не можахме да останем сами. Снощи си легна рано. Наистина ли си добре?

Тя разбра какво Ривъс има предвид и загрижеността му я поласка.

– Да.

– И нищо не те е безпокоило?

– Нищо, освен гузната съвест. – Не бе предполагала, че така силно го обича.

– Сега вече не можеш да искаш анулиране на брака.

Не беше сигурна дали иска нещо такова. Жалко, че не бяха обикновени хора – фермери, чиито най-големи грижи са сушата и болестите. Вместо това ги гонеха проклятията на мечове, корони и кралства.

– Няма нужда никой да знае и не е наложително да се случва пак.

– Знам какво се случи – гласът му се снижи, а погледът му стана

настойчив. – И възнамерявам да бъдем плодови и да се множим.

Дори да опиташе, нямаше да успее да отдели човека от наследените нрави. Нито можеше да раздели сърцето си от омразата към хайлендските традиции.

- Ако ти родя синове, ти ще ги научиш да бъдат войници.
- Ще ги науча да обичат, да управляват и да защитават тази земя.
- С боздуган и обсадни машини, без да те е грижа за душите им?
- С чест и сила, и с грижа за своята майка.

Майка! Щеше да има деца, които да гледа и обича.

Момчета, които да изпраща на бой. Невинни дъщери, които да търгува като овце.

- Не.
- Страх те е.

Син, донесен в къщи в одеяло с натрошено тяло и неопростена душа...

– Мразя тази войнолюбива страна.

Той я хвана над лактите.

– Тогава ми помогни да й дам мир – процеди той през стиснати зъби. – Мирът е само на една ръка разстояние.

Убеждението му беше толкова силно, че омразата й се разколеба. Но другите мъже също криеха амбиции.

– Баща ми обича да носи меч на Чаплинг и короната.

– Знам. Перчеше се из парламента като петел пред кокошки. Кралството, което мисли, че управлява, го няма.

– Докато твоето е пълно с праведни шотландци.

Той махна с ръка.

– Виждаш ли някакво несъгласие?

– Само един мъж, готов да убие свещеник – решително отвърна тя.

Отпорът й го изненада и той заби поглед в бронираните си ръкавици.

– Няма да го убия – Ривъс отново погледна над рамото й. – Гибн идва насам. Ще я пазиш ли при теб?

– Тя не може да гледа двубоя. Ами ако те ранят?

– Тя е хайлендско момиче и е свикнала към проявите на шотландска доблест.

– Ако въпросите на вратата се решават с меч в ръка, тогава аз съм кралицата на пролетния празник.

– Не. Ти си великата принцеса на хайлендския народ, а аз съм твоя герой.

– Моят ли? Ти спомена, че ще победиш свещеника. Той и за мене ли говори с пренебрежение?

– Да.

– Не искам да бъда повод за кръвопролитие.

– Трябва да защитя честта ти.

Най-сетне дойде прозрението, а заедно с него облекчението от вината за обичта ѝ към Ривъс. Тя простря ръце към него.

– Пилееш доблестта си не където трябва. Предполагам, че той е унизил принцесата на Инвърнес. Какво точно каза той?

– Каза, че като си ме прелъстила си повторила греха на Ева.

– А ти какво му отговори?

– Казах му, че си невинна.

– Обсъждали сте ме, сякаш съм въртоглав кон, който те е хвърлил в папратта? Аз съм съкрушена, Ривъс. Как си могъл?

Устата му се изкриви във фалшива усмивка.

– Гиби – рече той, като привлече момичето между тях. – Ще стоиш с Меридийн.

– Гиби – каза Меридийн, като побутна момичето към него. – Ще стоиш при баща си.

Обърна се и тръгна към църквата.

Проклетата да е мъжката гордост. Не беше дъщерята на някакъв селянин, за да я съдят по този начин. Тя беше принцесата на Инвърнес.

Тази проклета мисъл насмалко не я накара да се спъне. Без церемонии. Тя беше дъщеря на благородник – нищо повече. Гласът ѝ щеше да бъде чул.

Откри отец Томас облечен в бойни доспехи коленичил пред олтара. Атмосферата в тази църква беше толкова светотатска, че тя не се поклони, а влезе и зачака.

Вратата се отвори зад нея. Влезе Ривъс. Свещеникът стана и се приближи към тях. Обградена от добронамерения си съпруг и от разгневени свещеник, тя изгуби търпение.

– И двамата сте лоши християни. Убийте се, ако искате, но не го правете заради мен.

От лицето на отец Томас лъхаше снизхождение.

– Няма да се бием до смърт.

– Разбирам. Само докато единият от вас осакатее.

– До първа кръв – рече Ривъс, явно горящ от нетърпение да я пролее.

– Защо не решите кавгата си с лък и стрела, и някой стар дъб като

мишена? – предложи тя.

Отец Томас шляпна ръкавиците си върху дланта си.

– Защо не я решите самата вие и не отправите възхвала към Бог, като поискате меча на Чаплинг? Кътбърт няма откъде да знае, че сте изгубила невинността си.

Търпението ѝ изчезна досущ пращящ фитил в съд с восък.

– Говорите за мен сякаш съм някакъв съд, който ви е нужен, за да утолите жаждата си, но иначе само ви пречи. Към колко други жени сте вършили така зле задълженията си.

С властен и величествен вид на Божи служител, той я изгледа ядно.

– Вие имате дълг.

– Питаш ме защо мразя тази страна на чудовища? – обърна се тя към Ривъс. – Погледнете се и ще видите как моите демони добиват плът и кръв. Не сте по-различни от баща ми или всеки друг шотландец, който желае власт. Коленичете един пред друг, ако искате, но не ме занимавайте с вашите ритуали!

Меридийн се разстрои прекалено силно, така че ги изостави, отиде в стаята си и се заключи. Вечерната тъмнина я намери приведена над стана си, с тръпнещо от съжаления сърце и натежала от тъга душа. Докато се приготвяше за лягане си спомни за стаята си в абатството Скарбъроу. Спомни си за жената на рибаря, която готвеше гъста яхния от барбун. Спомни си за сестра Маргарет и закопня за добрите съвети на монахинята. А само един поглед към утрешния ден и животът, който ѝ предстоеше, я накара да потръпне от обзелото я предчувствие. Видя как клана Макгиливри се изсипва през стената и убива хората на Елджиншър; Сим, легнал в локва кръв, Сайбил, пищяща от ужас, докато те кълцат на парчета Коунал; Сирина и Съмърлед, разделени един от друг. Лизабет и Гиби...

Тя се събуди с писък и установи, че ръцете на Ривъс я притискат здраво.

– Ш-шт, Меридийн – залюля я нежно той. – Всичко свърши. Вече никой няма да те нарани.

Меридийн усети, че ѝ е студено. Беше мокра от пот, а отвътре се чувстваше някак куха.

– Как се озова тук?

– Чух те, че викаш. Обхвана я силен срам.

– Другите чуха ли?

– Само Сирина, а тя е безкрайно лоялна към тебе.

– Съжалявам, че те обезпокоих.

– Ако беше дошла на вечеря, щях сам да ти кажа същото нещо.

– Защо?

– Това, което каза в църквата за мен и Томас е вярно. Ние ценим гордостта си повече от онези, които сме се заклели да защитаваме. За което дълбоко съжалявам.

– Причината е във всичките тези клетви, които постоянно даваш. Така ти сам се лишаваш от собствена воля.

Ривъс я стисна нежно.

– Добре го каза, Меридийн. Ние сме егоистични създания, които помнят битките и забравят нещата, които истински обичат.

Не би могъл да я обича. Не ѝ когато тя се боеше до смърт да създаде свой дом тук.

– Ранен ли си? Кой победи?

– Нямам нито една драскотина. Победих го в стрелба с лък.

Значи бяха послушали съвета ѝ. Тази новина окрили духа ѝ.

– Горко на покаяващите се утре.

Челото му се сбърчи загрижено.

– Отец Томас си отиде. Почувства нужда да направи поклонение, за да поднови свещеническата си клетва. Остави ми едно съобщение за теб.

– Не съм сигурна, че искам да го чуя, Ривъс.

– Ще те развесели.

– Кажй го, тогава.

– Каза, че си била права за ролята на църквата. Освен това каза, че за един свещеник няма по-голяма грижа от добруването на Божиите чада, особено осемгодишните момичета, които си нямат кой да ги пази.

Каквато е била Меридийн. Но тя бе оставила това самотно дете зад гърба си.

– Не ме развесели ни най-малко. Кой ще заеме мястото му?

– Изпратих за свещеник в Инвърнес. Жадна ли си? – той ѝ предложи една халба. – Не е любимата ти напитка, но може да ти хареса.

Ейлът с мед не само утоли жаждата ѝ, но и отговори на един въпрос.

– Значи си бил тук през онази нощ, когато пак имах кошмари. Беше забравил една халба с ейла на Рендолф до леглото ми.

– Да. В нощта, преди да отиде на помощ на Неърн.

– А днес от колко време си тук.

– Откакто изгря луната.

От часове. Огънят още гореше.

– Спал ли си?

– Мислех си и от време на време прочитах по малко от Завета.

– Ти го почиташ повече от мене.

Ривъс сви рамене и отпи глътка от каната.

– Аз разполагах с години, за да му се наслаждавам. Сигурно, като жена и съпруга, се чувстваш странно, когато четеш тези редове.

Повече, отколкото предполагаше.

– Да.

– Всички те са били високоуважавани жени и записките им бяха много полезни за едно момче, което знаеше много повече за това как се дерат животни, отколкото как се ръководят хора. Синът на месаря.

– Какво имаш предвид?

– Като изучавах записките им, се изпълвах със смелост да скъсам с Едуард Първи.

Меридийн осъзна колко малко знае за пътя, който беше извървял до върха.

– Сигурно по онова време пречките са ти се стрували непреодолими.

– Да.

– Но преди да ни венчаят ти се закле във вярност към крал Едуард.

– Нямах друг избор. Бях само на тринайсет и прекалено изплашен, за да сторя нещо друго. Освен това след заминаването си той остави тук въоръжена стража.

– Уби ли ги?

– Не. – Той изрита пантофите си и размърда пръстите на краката си. – Спечелих, онова което имаха в турнири.

– Кога се научи да въртиш меч?

– Скоро след като Едуард си тръгна, Броуди започна да ме тренира. Беше учител, който не се задоволява с нищо по-малко от съвършенство.

– Кога английските войници напуснаха Елджиншър?

– Последният бе откупен от семейството си пет години, след като ти си тръгна.

– Значи си бил на осемнайсет години и си победил войниците на Плантагенет?

– Имах Броуди и подкрепата на Форбс. Беше ми достатъчно. Разкажи ми всеки миг от престоя ти в Англия.

– Престой ли? Аз си създадох дом там, а също и приятели. И не променяй темата. Как успя да склучиш толкова много съюзи?

– Станах домакин на хайлендските турнири и се запознах със

старейшините. Маккуинови станаха първите ми съюзници. Дръмънд беше пленен от стария Едуард, а Рендолф тъкмо бе станал старейшина на клана. Победих го в турнира и като награда поисках да обучавам Съмърлед. От самото начало сме добри приятели с него.

– Ами клана Макгиливри?

– Първите два пъти участвах в турнирите. Оттогава идва само Уилям. За мое разочарование той също престана да идва.

– Той ми изпрати бележка.

Реакцията на Ривъс беше незначителна, но тя разбра, че е изненадан.

– Кога? Как?

Явно бе казал истината, че не е гледал в пакета с птичето гнездо. Значи уважаваше тайните й. Колко нетипично за един шотландец, помисли си тя.

– Беше сложил бележката в подаръка, който ми предаде.

– И какво пишеше в бележката?

– Че съм в опасност.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

– Не те грози никаква опасност, Меридийн – рече Ривъс.

От седмица насам спореха по този въпрос.

– Сигурно ме мислиш за глупачка.

Стояха близо до кръга от офики. Из двора почти не се мяркаха хора. Слънцето хвърляше отблясъци върху сребърната диадема, която придържаше воала на Меридийн към косата ѝ. Ривъс си я представи как изглежда в леглото до него – с извити в доволна усмивка устни и дрезгав от любов глас.

Окрилен от тази мисъл, той додаде с надежда:

– Искам само щастието ти.

– Като на всяка моя крачка ме следват въоръжени пазачи ли? – Тя изгледа свирепо Съмърлед и Броуди, които придружаваха нея и Сирина на разходките им. – Би ли се радвал на живота си, ако си заобиколен от войници?

Ако ѝ напомнеше, че самият той е войник, само щеше да предизвика гнева ѝ. Ривъс предпочиташе да намери нещо, за да я развесели.

В другия край на двора се отвори вратата на конюшната. Един куриер, облечен в ливрея на Чаплинг, изведе коня си. Слава Богу, че Меридийн гледаше към Ривъс и не можа да види заминаването на конника. Съобщението, което Ривъс току-що бе получил от баща ѝ, вещаеше неприятности. Предпочете да не ѝ казва това.

– Е? – подкани го тя, с напрегнато от решителност лице. – Нищо ли няма да кажеш?

– Мога само да кажа, че животът на ергена има определени предимства.

Тя се опита да си придаде възмутен вид, но не успя.

– Съмърлед е тук, за да носи кошницата ти и за да ухажва Сирина – побърза да добави Ривъс. – Броуди е с тях, за да ги наблюдава.

– Ха! – Тя пристъпи толкова близо до него, че буквално можеше да почувства решителността ѝ. – Няма да ме предумаш да приема собствената си армия. Сигурна съм, че Броуди е достатъчен.

Броуди сам бе предложил да я придружава. Брат ѝ Уилям бе изпратил съобщение, че скоро ще ги посети. Веднага щом пристигнеш, той щеше да я пази, в случай, че на Ривъс му се наложи да отсъства.

– Броуди няма да се съгласи да ти носи кошницата, както

Съмърлед. Това е под достойнството му.

Благословения Броуди. Той кръстоса ръце пред гърдите си и стъпи здраво разкрячен.

Меридийн с негодувание погледна бойните гривни върху китките на шерифа.

– Ако ги наречеш носачи, няма нищо да промениш. Сама мога да нося кошницата си.

Бъди убедителен, рече си Ривъс. Тя трябваше да се съгласи на охрана. Събитията от последния час го потвърждаваха. Точно в този момент пратеникът се насочи към главните порти.

– Разбира се, че можеш сама да носиш кошницата си, но тогава Съмърлед ще трябва да се откаже от компанията на Сирина.

– Би могъл да я ухазва в голямата зала или при кладенеца. – Тя посочи с ръка точно в неподходящата посока.

За да ѝ попречи да погледне натам, Ривъс взе ръката ѝ и се опита да обърна вниманието, ѝ към себе си.

– По-добре е да я ухазва под погледа ти.

Сирина се присъедини към усилията на Ривъс.

– Не можете да се разхождате сама, лейди Меридийн. Няма да бъде прилично.

– Не и в Хайлендс – подигравателно подхвърли Меридийн, като впи очи в Ривъс. – В Шотландия е модно дамите да се разхождат със своя армия.

– Ако това е армия – не се съдържа Ривъс, – тогава аз съм краварка.

Тя му хвърли такъв поглед, че Сирина се сви изплашено.

– Няма да позволя да иронизираш напълно основателното ми възражение. Аз съм затворница и това не ми допада.

Уважението му към нея го накара да съдържи острия си отговор.

– Това е само за известно време, Меридийн. Ще го изгърпиш ли заради съпруга си?

Тя затвори очи и пое дълбоко дъх, сякаш призоваваше търпението си. Нямахше да влезе в личен спор с него, не и когато имаше други хора. В това той беше сигурен. Надяваше се Меридийн да се смили и да поговори насаме с него. Но вече една седмица, не бе успявал да остане насаме с нея. Неговият ключ за апартамента ѝ бе изчезнал. Факта, че го отбягваше пред хора, от една страна го забавляваше, но от друга разочароваше.

Стигаше му за днес, но чувстваше, че и на нея раздялата действаше по същия начин. Просто тя беше прекалено горда, за да признае, че той

й липсва.

– Ще го направиш ли?

Тя отвори очи.

– Да, ако ме вземеш с теб на езда. Сами!

Противоречието в искането ѝ го накара да се замисли. Непокорството в очите ѝ го подтикна да ѝ отговори дяволито:

– При условие, че яздим в галоп, за да...

Тя запуши устата му с длан. за да спре ироничната му забележка. Той целуна дланта ѝ.

Меридийн дръпна рязко ръка и попита:

– Съгласен ли си?

Трябваше да откаже, като се имаше предвид изпратената от баща ѝ бележка. Но Ривъс Макдъф, бе спечелил уважението и съюзничеството на хайлендските старейшини не с покорството си към Кътбърт Макгиливри.

Налагането му се бе превърнало в негов начин на живот.

– Да или не? – настоя тя.

Вратите се отвориха. Пратеникът пое пътя си извън замъка Олдкеърн.

– Да – отпусна се Ривъс. – Тъкмо сега из ливадите цъфтят лилиите. Ще кажа на Коунал да ни приготви една кошница храна и следобед ще тръгнем. – Надяваше се там да могат да поговорят с нея за обикновени неща. – Ако, разбира се, искаш?

Предложението му привлече вниманието ѝ, но все още беше предпазлива. Виждаше се по очите ѝ.

– Денят ще отmine, преди да си успял да приготвиш армията, която ще ни придружи – каза тя.

Победата беше близо.

– Ще бъдем само ти, аз, Съмърлед и Сирина.

– И никой друг?

– Както сама каза, ще ми отнеме прекалено дълго да събера хората си. А и нямаме нужда от ескорт – добави той.

Презрението бавно изчезна от лицето ѝ.

– Значи ще излезем извън стениите само четиримата? – натъртено попита тя.

– И конете ни.

– Но не онази тромава кобила, която ме докара тук?

Или беше забравила, че Ривъс я бе довел тук на седлото си, или бе предпочела да не го споменава. Последното беше по-вероятно, защото

тя винаги се държеше предпазливо, особено пред погледа на други хора.

– Жребец ли искаш? – с лекота дойде закачката.

Тя го изгледа остро. Надигна се на пръсти, наклони се към него и прошепна:

– Само ако е бързоног и с меки устни.

За миг смелият ѝ намек го зашемети. Бързо се съвзе и промърмори:

– Твоят жребец е известен с това, че препуска през нощта и за миг дори не губи ход. Ако пък си забравила, че устата му е мека, той е повече от всякога готов да ти освежи паметта.

Тя се отдръпна с порозовели от смущение страни. После бутна кошницата в ръцете на Броуди.

– Бихте ли подържали това, моля?

Хванат изневиделица, той забрави ролята си и пое кошницата.

– С удоволствие, милейди.

– Колко сте любезен, шерифе. – После рече на Ривъс: – Ще поговоря с Монфише, после ще се преоблека и ще се срещнем при конюшните.

– Ще те чакам там.

Тя се отдалечи, последвана по петите от Сирина. Когато се отдалечиха достатъчно, Броуди въздъхна:

– Прости ми неловкостта, Ривъс. Тя е прекалено хитра за мен.

– Познавам добре това чувство, но сега имаме друга работа. Двамата елате с мен в конюшната.

Броуди и Съмърлед влязоха в крачка с него и Ривъс им прошепна.

– Броуди, изпрати Глени и дузина мъже в гората край ливадите. Те трябва да стоят скрити, докато ние сме там. Не искам изненади, докато съм сам със Сирина и Меридийн. Ще се върнем преди свечеряване.

– Ами кой ще пази гърба ти? – додаде Броуди.

– Изпрати неколцина мъже след нас, но на достатъчно голямо разстояние. Ако зърна само един от тях, следващите две седмици ще се занимават само с лъскане на оръжията си.

Броуди повика Глени Форбс и му предаде разпорежданията.

– Защо принцесата отказва стражите? – объркано запита Съмърлед.

Дойдоха му на ум поне дузина причини и всичките включваха омразата ѝ към Шотландия. Какво ли е било детството ѝ? Ривъс можеше само да гадае при такъв баща като Кътбърт Макгиливри. Щеше да я попита, когато дойдеше подходящия момент. Сега трябваше да я запази в безопасност и да я направи щастлива – две често противоположни неща.

– Според пратеника клана Дейвидсън се е завърнал при Кътбърт.

Без да забавя ход Броуди подаде кошницата на Съмърлед.

– Как могат да са толкова нетърпеливи? Те знаят, че принцесата се е върнала. Епископът на Неърн се закле, че вестта за пристигането ѝ се е разнесла из цял Хайлендс. Баща ѝ дори изпрати едно от онези продажни кучета, които той нарича наемници, да я отвлече.

Беше готов да пожертва дори новата си ловна хижа, само да можеше да зърне Кътбърт в деня, в който той бе научил, че принцесата се е завърнала у дома. Имаше дори нещо още по-приятно: момента, в който тя щеше да сложи офиковата корона и да предяви рожденото си право.

– Тя все още не е поискала меча. Кътбърт намеква, че тя е или измамница, или не желае да потърси правото си. И в двата случая Дейвидсънови винаги биха предпочели да се придържат към традициите.

– Хайлендци с назадничаво мислене – изсумтя младият Съмърлед. – Ако някой язовец беше стиснал меча на Чаплинг между зъбите си, Дейвидсънови щяха да коленичат пред бърлогата му.

Горчивият му хумор накара Ривъс да се усмихне. Не можеше да проводи пратеник със съобщение, че Меридийн ще поиска меча, нито можеше да ѝ повлияе, докато тя сама не вземеше решение да го направи. Елджиншър бе започнал да ѝ харесва. Познаваше слугите и повечето селяни по име.

Ривъс се двоумеше относно стратегията ѝ. Като се движеше сред хората тя ставаше свидетел на доволството им и на пожънатите плодове от мира и лоялността им.

Самият той беше израснал в Елджиншър. Беше приел каузата на единството с подкрепата на тези хора. Сега тази спечелена с труд хармония беше изложена на опасност. Но хората бяха свършили работата си. Този следобед Ривъс трябваше да свърши своята, веднага щом останеше насаме с нея. Налагаше се, защото времето изтичаше.

Изчака малко, докато тълпата отмина пред пекарната.

– Има още лоши новини – продължи той. – Кътбърт е разпратил куриери до всички старейшини в Хайлендс. Ако Меридийн не поиска меча, той ще предяви правото си да я пази.

Броуди спря и сграбчи ръката на Ривъс.

– Искате да вземе дъщеря си обратно, дори когато бракът ти е законен?

И изконсумиран. Ривъс потисна обзелото го желание при спомена за радостта, която бяха споделили в брачното легло. Искаше нещо повече от Меридийн и беше сигурен, че страстта и плътската нужда няма да му донесат вярата и приятелството ѝ.

– Да и то с армия зад гърба си. Кътбърт ѝ дава срок до Свети Дух да

се яви при него.

Броуди изпсува на висок глас. Шумът накара ято гъски да се разкряка.

Времето беше невъзможно кратко, дори за готов на всичко човек.

– Тя не трябва да знае за ултиматума на баща си – той погледна от Броуди към Съмърлед. – Имам ли думата ви?

Двамата кимнаха.

– Ами ако види писмото на баща си? – попита Съмърлед.

Ривъс обърна глава към главния вход на замъка. Вратата на замъка беше затворена в съответствие с новата му практика да записва всички, които излизат или влизат. Дали Меридийн бе видяла конника? Не, надяваше се, защото ако го бе забелязала, щеше да се принуди да ѝ каже част от истината. Но тя бе обърната с гръб към портите, а човекът бе напуснал преди тя да отиде към замъка.

– Съмнявам се, че е видяла куриера – отвърна той, за да успокои Съмърлед. – Беше прекалено заета.

– Какво ще направи Брус? – додаде Броуди.

Кралят на Шотландия искаше съюз с краля на Хайлендс. Бе предпочел да заложи на Ривъс, но щеше да чака само до време. Вече беше проявил слабост, като се бе показал нерешителен относно лидерството в Хайлендс. Търпението му имаше граници.

– Това зависи от броя на клановете, които Кътбърт ще успее да привлече, преди Меридийн да е поискала меча.

Лицето на Съмърлед потъмня от гняв.

– Като се броят Дейвидсънови, той вече има шест клана на своя страна. Ние, Маккуинови и нашите васали стоим на твоя страна.

Дръмънд и Рендолф бяха първите съюзници на Ривъс, а Съмърлед – първият му възпитаник.

– Всички ние стоим на страната на Хайлендс – рече Ривъс. – Ако Кътбърт дойде за Меридийн, ще го победим.

Вместо да получи короната по традиционния начин, Ривъс щеше да я вземе с меч в битка, като превърнеше титлата крал на Хайлендс в бойно звание.

Перспективата беше отчайваща, защото искаше да владее страната според обичая. Искаше Меридийн да му даде меча на баща си. По някаква причина тя нямаше желанието или смелостта да се изправи пред баща си.

– Съмърлед, бих искал днес да поговоря насаме с Меридийн.

– Разбирам, Ривъс.

Освен това той желаше жена си. Невинната мисъл почти го разсмя, защото трябваше да държи здраво юздите на желанието си. Ако усетеше, че губи контрол над страстта си, щеше да потърси спасение в безопасната тема за Гибс и новите ѝ задължения като прислужница.

– Меридийн е живяла дълго време надалеч.

– При онези варвари, англичаните – изсумтя момъка. – Те са я унищожили.

– Те само са ѝ повлияли. Меридийн се бои от баща си – още щом го каза, Ривъс съжали за думите си, защото знаеше колко високо цени тя личните си тайни. Следователно трябваше да ги зачита.

– Ние ще се въоръжим ли? – попита Съмърлед.

– Само с кама и къс меч. Нали помниш, че сме само хамали.

– Ти си като сол сред подправките ѝ, Ривъс – разсмя се Съмърлед.

Дано Господ дадеше да стане така, помоли се мислено той, защото копнееше за хармония между него и Меридийн.

– Ти ще оставиш тук бойните си навици и съпружеските амбиции.

– Ами твоите? – наежи се Съмърлед.

Първата му реакция бе да му обясни, но лоялността към желанията на Меридийн го спря. Тя би сметнала дискусията им за намеса в личния ѝ живот. Ривъс имаше още една причина да отбягва темата: само Броуди и отец Томас знаеха, че те бяха изконсумирали брака си.

– Венчавката ми беше още преди години.

– А ти си прекалено благороден, за да я прелъстиш, преди тя да е изпълнила задължението си като принцеса и да е поискала мечата.

Сигурно Ривъс трябваше да се почувства виновен, но не изпита угризения, защото бе задължен към една по-голяма кауза.

– Така е.

Съмърлед поклати глава в младежко благоговение.

– Тя сигурно е била едно малко, хубаво момиченце.

– О, да – намеси се Броуди. – Само едни зелени очи и коса, черна като безлунна нощ. Никога не се е раждала по-хубава принцеса, която така добре да отговаря на описанието в легендата.

Ривъс помнеше нежното и хитро момиче с кожа по-гладка от всичко, което едно просто момче някога бе докосвал. По онова време тя знаеше повече за шотландската политика от него. Сега той бе взел нейната роля, а тя – неговата. Молеше се това също да се промени.

– Тя те бе очаровала още от самото начало – подразни го Броуди. – Трябваше да го видиш тогава, Съмърлед. – Броуди сръга Ривъс в ребрата. – Скоро, след като крал Едуард си замина, момчето на месаря стана

вещ воин с меч и цял дявол с боздуган и копие. А пък с пиката... За мишена му служеха онези проклетци англичани, които отнеха невестата му.

Ривъс се почувства, твърде виновен, за да възрази, така че просто заяви:

– Да се надяваме, че са я научили да язди. А сега върви и накарай младите Форбс да побързат.

* * *

Меридийн насочи възбуждения си жребец към Ривъс, който стоеше на коня близо до древна каменна постройка, разположена под извисилите се наоколо лиственици. Облечен в обикновени панталони и подплатена кожена туника, Ривъс приличаше повече на джентълмен, отколкото на воин, готов да командва цял Хайлендс.

Той бе съдържал думата си. В другия край на широката ливада Съмърлед и Сирина наблюдаваха веселата игра на цял рояк жълти пеперуди, които танцуваха сред лилиите.

Птичи песни изпълваха въздуха, а из дърветата катериците шумно търсеха храна.

Меридийн беше сама със съпруга си. Той я сграбчи през кръста и я притегли да седне на земята.

– Хареса ли ти ездата?

Любезният му тон изискваше подобен отговор.

– Да. Благодаря ти за нея.

Той се облегна на едно дърво. Раменете му бяха толкова широки, че дънера се скриваше зад тях.

– Трябва да призная, че се съмнявах в ездаческите ти умения. Грешал съм. Много добре се справяш с коня.

Нищо чудно, че хората от Елджиншър търсеха съветите му. Неприрудените му маниери и приятелската му усмивка можеха да разтопят дори най-студеното сърце. Но не нейното, поне докато беше негова затворница. Не когато нейният тъмничар бе получил писмо по пратеника на баща ѝ и го бе задържал при себе си.

Беше изгубила невинността си от Ривъс, но щеше да запази гордостта си. А ако той отново се опиташе да я прелъсти, щеше да му откаже под претекст, че трябва да държи под око Съмърлед и Сирина.

– Има още много неща, които не знаеш за мен.

Очите му грееха от съдържана страст. Той обхвана лицето ѝ със същите тези ръце, които еднакво сръчно въртяха меч и разбуждаха огъня в тялото ѝ. Когато устните им бяха само на един дъх разстояние, той

прошепна:

– За мен е скъпоценна всяка твоя обикновена мисъл.

Желанието да се отпусне в ръцете му изтласка решението ѝ да се добере до истината, но вече беше късно за отстъпление.

– Какво съобщение ти изпрати баща ми?

Тревогата изостри чертите му.

– Съобщение от баща ти ли?

Да не я мислеше за глупачка? Беше видяла как конникът излиза от крепостта през затварящите се врати.

– И по-рано съм виждала тази ливрея.

Ривъс стисна челюсти.

– Сама каза, че не искаш Да имаш нищо общо с шотландската политика. Да не си променила решението си?

– Той ми е баща.

Ривъс премести ръцете си на раменете ѝ.

– Съобщението не засяга Меридийн Макгиливри. То се отнася до принцесата на Инвърнес.

– Колко удобно за теб! Когато ти изнася, ти заявяваш, че не мога да бъда едната, без да съм другата. А сега, понеже искаш да ме отстраниш, казваш, че въпросът не се отнася до мен.

– Ще стане твоя работа, когато признаеш истината, скрита в сърцето ти.

Сводът от ароматни борови клони сякаш слезе по-близо над нея.

– Каква истина?

Ривъс взе една шишарка и започна да скубе семената ѝ.

– Една традиция, която презираш, макар да се справяш със задълженията на принцесата не по-зле от принцеса Кейтрин.

Принцесата, която бе съживила легендата за Чаплинг и Инвърнес, след като повече от век те бяха останали скрити. Нейният съпруг бил най-добрият воин с меч за времето си, също както Ривъс.

– Справям се с церемониите и с обучението на прислужниците.

– Това са задължения за благородници, Меридийн. Аз не съм искал да поемам такава голяма отговорност. Бях щастлив като син на месар. – Той разтроши шишарката. – Ти и традицията, която те е създала се превърнахте в моя съдба. Докато другите младежи крадяха целувки, аз се учех да чета.

– Майката на Гиби ли ти беше учителка? – Меридийн трепна от собствената си жестокост. – Съжалявам.

– Мери беше по-голяма от мен – смекчи се изразението му. – И, да,

донякъде тя беше мой учител.

Меридийн се почувства засрамена, но не можа да сдържи любопитството си.

– Обичаше ли я?

Ривъс погледна покрай нея.

– Не бях безразличен към нея, но не е нужно да бъдеш ревнива.

Проклет да е, загдето четеше мислите ѝ. За да го подразни, тя съчини на бързо една лъжа и си измисли въображаем ухажор.

– Тогава няма нужда да завиждаш на маршала на Скарбъроу за чувствата му към мен.

– О, но аз завиждам на този англичанин. Дано никога не ми се изпречва на пътя, защото ти ми принадлежиш, Меридийн. – Той метна настрани останките от шишарката и придърпа Меридийн до гърдите си. – Така е решил Бог. Вярно, че двамата бяхме млади на церемонията, но времето работи в наша полза. Това, а също и великолепия начин, по който изконсумирахме клетвите си.

Въздухът миришеше остро на напирашката пролет, а наивността на гласа му я подканваше да разголи душата си пред него.

– Ако баща ми дойде, аз няма да съм причината за обсадата на замъка Олдкеърн.

– Ами ако твоя английски маршал обсади манастира Скарбъроу, ти ли ще бъдеш причината?

Той имаше предвид измисления от нея поклонник.

– Сам знаеш отговора.

Той я завъртя с гръб към себе си и я притисна към гърдите си. С един замах на ръката си ѝ показа полето, обсипано с бели лилии.

– Виж тази земя. В краката си имаш кралство и любов. Много мъже те желаят, но ти принадлежиш на мен. – Като я обърна отново с лице към себе си, той я прегърна силно. – По-скоро бих се заклел във вярност на сарацините, отколкото да те оставя да си идеш.

Докато той покриваше с целувки шията ѝ, тя намери слаб момент в думите му.

– Мислиш за мен, като за своя собственост.

– Моя, за да те държа – устните му се насочиха към нейните. – Моя, за да обожавам. А аз съм твой, за да ти давам наслада.

Първата им целувка превърна думите му в шега, а самотата от последните няколко дни се скри като пчела по залез слънце. Едно късче отпор все пак остана.

– Какво съобщение ти изпрати баща ми?

Устните му бяха влажни от целувката, а погледът му – замъглен от усилието да се сдържи.

– Съобщението му е до принцесата на Инвърнес – той я погледна право в очите. – Ти ли си тази жена?

В главата ѝ веднага се оформи отказа, но той беше бледо подобие на обичайните ѝ отговори.

– Аз съм негова дъщеря. Вместо мене ли отговори?

Ривъс въздъхна и се загледа в далечината.

– Не завиждаш ли на доверието, което цари между Съмърлед и Сирина? На мен истински ми се иска да имаме тяхното щастие.

Тъй като знаеше, че пак ще се върне към въпроса за писмото от баща ѝ, Меридийн остави Ривъс да се отклони от темата и погледна към младата двойка. Съмърлед крачеше из полето. Сирина се смееше.

– Какво правят? – попита Меридийн.

– Съмърлед бележи размерите на замъка, който възнамерява да построи за нея. Когато е в нейната компания това е второто му любимо занимание.

Сирина направи недоволен жест и Меридийн попита:

– Не е ли съгласна с проекта му?

– Последният път, когато ги чух да обсъждат дома си, тя му се кълнеше, че е готова да живее с него дори в най-схлупената къщурка. Обикновено определя плановите му като амбициозни.

Сладостта на техните чувства напълни със сълзи очите на Меридийн.

– Тя е погълната от любов по него.

Ривъс замачка раменете ѝ.

– Не винаги е било така.

– Какво промени мнението ѝ?

– Тя опозна нежната душа, която се крие във воина.

Обзе я слабост.

– Не очаквай от мен да си помисля, че го е научил от тебе. Ти не си агънце, Ривъс Макдъф, и нехаеш за съветите на жените.

– Не използвах ли лък и стрели, за да разреша спора си с отец Томас? – каза той на ухото ѝ.

– Да, така беше.

– Защото, кълна се в душата си, твоята идея беше по-добра от нашата.

– Ласкаеш ме, само за да постигнеш целите си.

– Границата между ласкателството и признателността е тънка. Аз

бях много ядосан, а ти каза истината за Томас. Вiniш ли ме за това, че послушах добрия ти съвет?

– А ако те посъветвам, че е по-добре да ме върнеш в Англия?

– Ще те нарека хитруша, а после ще заговоря за други неща.

– За какви неща?

Той остана загледан толкова продължително в двамата влюбени, че Меридийн си помисли, че няма да ѝ отговори.

– Бих насочил разговора към Гиби – каза той най-накрая. – Приятно ли ти е с нея?

Искреността му я обезкуражаваше.

– Да. Тя е много въодушевена, но мисля, че ѝ липсва възможността да събира растения и прави бои.

– Би ли се съгласила да си облечеш някоя стара рокля и да отидеш с нея за билки?

Меридийн се опита да призове старата вражда, но не успя.

– А ти придружавал ли си я?

– От деня, когато за първи път каза думата ягода. Взимах я на раменете си, за да стигне клоните на офиката. Дал съм ѝ за зестра гората край Елдърс Боу.

Споменаването на това древно патриархално задължение я накара да се замисли за собствения си баща.

– Какво съобщение ти изпрати баща ми?

– Не мога да ти кажа, макар че съм много обезпокоен.

По-добре да ѝ бе отговорил: „Няма да ти кажа“.

– А ако аз се обявя за принцесата на Инвърнес?

– Тогава ще трябва да поискаш меч.

– Сорша не го е искала. Просто наредила да изковат нов меч. Бих могла да сторя същото.

– Баща ѝ е бил убит и меч му се изгубил. Сорша наредила да направят същия този меч, който сега носи баща ти.

– Не можем ли да му направим дубликат? Защо да не можете двамата да бъдете крале на Хайлендс?

– По същата причина, поради която може да има само един крал на Шотландия.

– Опитваш се да ме измамиш – каза тя.

– Не, Меридийн – той я хвана за ръка и я поведе към разрушената каменна стена. Опитвам се да те обичам и да се сприятеля с тебе.

Меридийн потрепери, но дали от хлад или от желание – сама не разбра.

Той се притисна към устните ѝ. Отначало я захапа леко, после я целуна дълбоко, за да усети вкуса ѝ. Меридийн се отпусна, защото знаеше, че близостта им имаше граници. Накрая Ривъс се отдръпна задъхан и със замислен вид.

– Харесва ли ти това място?

Без съмнение той не бе имал предвид да обсъждат пейзажа. Тя го погледна внимателно и отвърна:

– Каква е била тази постройка?

Ривъс прекара длан по древните камъни.

– Било е селище. Тук са живели предците ни. Примитивно е, но е по-добро от пещера. Отишли сме далеч напред, откакто онези хора са стъпили в тази страна. Надявам се някой ден да павирам пътя до Елджин Енд, а покрай него ще има магазини. Може би дори страноприемница.

Ентузиазмът в гласа му я увлече. Меридийн разбра, че амбициите му не свършваха с мечата на Чаплинг и короната на Хайлендс.

– На какво се усмихваш? – додаде той.

– На амбициите ти. Би могъл на това място да направиш град като Лондон.

– Да. Просперитетата се ражда от търговията. Увереността му ѝ подсказа една истина: той се стремеше към величие.

– Няма да ме прелъстяваш отново, нали?

За нейна изненада Ривъс се разсмя.

– Не се надявай да прехвърлиш на мен вината за изгубената си невинност. Искаше ме, макар да поставяше под въпрос мотивите ми. Окуражи ме и в следващия миг ме обвини, че съм те желаел, само заради политическите си домогвания.

– Все още го твърдя, Ривъс.

Той разрови мъртвите листа върху старата стена. Меридийн знаеше какво си мисли той. Беше сгрешил като се бе поддал на желанието. Нямаше да го стори отново. Трябваше да бъде щастлива от това откритие. Вместо това реши да го подразни.

– Ще отречеш ли, че желаеш короната на Хайлендс?

Ривъс се обърна към нея и погледите им се срещнаха.

Меридийн сепната ахна от болката в очите му, която той не бе успял или не бе могъл да скрие. Почувства се привлечена от него така, както утехата се привлича от страданието.

– Ривъс...

– Не. – Той извърна очи, преструвайки се, че е погълнат от

развалините. – Ти каза, че има много неща, които не знам за тебе. Бих искал да поправам това. Разкажи ми за коня си в Англия и за местата, където си яздила.

Говореше за живота ѝ в Англия така, сякаш беше част от миналото, подобно на цивилизацията, населявала някога тези руини. Но някак си не можа да открие в себе си желание да спори.

– Имах кобила на име Ерджънт.

– Подарък от маршала?

– Не.

– Ти си го измисли, заради майката на Гиби, нали?

Беше прозрял истината. Но ако чакаше от нея признание, можеше да си остане така, докато на английския трон не седнеше шотландец.

– А какво ще кажеш за твоите двайсет наложници?

Очите му проблеснаха насмешливо.

– Искаш ли да те науча да се биеш с меч, за да можеш да прогониш многобройните ми любовници?

– Те са добре дошли при тебе. Имат дори благословията ми.

– Някога искаше да изтръгнеш сърцето ми и да го дадеш на змиорките. Днес си готова да ме изхвърлиш като скъсана ръкавица.

Сякаш бе минала цяла ера откакто тя го бе проклела с такъв плам. Сега чувствата ѝ към него бяха по-меки – любовни и... опасни.

– Знам, твоята съдба не е да станеш примамка за риба.

– Благодаря ти – засмя се леко той.

– Какво искаш да кажеш?

– Мислех си само, че е имало определени предимства да си син на свещаря.

– Защото тогава нямаше да те накарат да се ожениш за мен?

Нито с изражение, нито с движение той не показва какво му е на сърцето, но Меридийн подозираше, че съжалява, загдето се е оженил за нея.

– Каза, че ти е харесвал ергенският живот – притисна го тя.

– Бях ти много сърдит. – Той въздъхна и добави: – Всеки мъж иска наследник.

Не беше помисляла за това.

– Нали имаш Гиби.

– Тя би трябвало да има братя и сестри.

Братя, които да водят междуклановите войни. Сестри, които да бъдат продавани като говеда или заточени в далечни земи. Никога.

– Трябва да видим какво правят Сирина и Съмърлед.

Ривъс се поколеба, после я хвана под ръка. В края на развалините той спря и я дръпна назад.

– Ш-шт!

– Дебел язовец вървеше с поклащане през гората, хванал в уста едно от малките си.

– Мести се от едно скривалище в друго – тихо й каза той. – Стой мирно, иначе може да изостави другите малки.

Меридийн остана загледана в животинчето, което се скри в храстите. Спомни си за майка си и за болката от раздялата. Не почувства нищо. Някъде из пътя Меридийн се бе помирила в своите мисли с майката, която я бе родила, а после я бе изоставила. Имаше още нещо, за което да я вини, а заедно с това и да я презира. Майка ѝ бе пренебрегнала и занемарила задълженията си като принцеса на Инвърнес и не бе предала наследеното от своята майка на дъщеря си.

Тези мисли бяха породени не защото Меридийн искаше да носи офиковата корона. Твърде дълго бе презирала тази роля. За първи път, обаче, си задаваше въпроса дали отказа ѝ е нейно дело. Майка ѝ никога не бе говорила гордо за това, че е принцеса на Инвърнес. Такива бяха обучението и подготовката на Меридийн за нейната съдба.

Ривъс стисна по-здраво ръката ѝ. Меридийн изостави тревожните съмнения и видя язовеца отново да пресича пътеката. Животното отиваше към мястото, където бяха вързани конете им.

Меридийн се наклони към него и прошепна:

– Дали конете няма да я изплашат?

Ривъс я придърпа обратно зад заслона на развалините.

– Само хората я плашат.

– Можем да спасим малките.

– Можем, ако се наложи, но е по-добре да оставим майчинството на майките.

В гърлото на Меридийн заседна буца. Извърна поглед встрани.

– С изключение на случаите, когато става дума за тебе – нежно добави той и я привлече към себе си. – Помниш ли последните думи, които ти казах, преди старият крал да те отведе със себе си?

Почувства се изоставено дете, което има нужда от грижи.

– С нищо няма да помогнем, ако повтаряме обещанията на едно момче.

– Заклех се, че ще дойда за теб. Дадох обет пред душите на всичките си предци, че ще ти помогна да изпълниш предопределението си.

За няколко седмици той бе променил мнението ѝ за деня, отбелязал

прелом в живота им. С нежни думи и несекваща решителност той бе превърнал в мил спомен онова време на горчивина.

След това я целуна така, както обичаше – необуздано, силно, но същевременно до болка нежно. Привличаше я топлината му и доволството, което я очакваше.

Лек ветрец погали кожата ѝ и разведри горещината, която тлееше между тях. Гората притихна и ако копнежа беше песен, то тя живееше в ударите на сърцето ѝ и в ромона на горещата ѝ кръв, течаща във вените ѝ.

Изпуснатият му на свобода копнеж ѝ говореше с езика на интимната близост и я подканяше да направи последната стъпка. Да му предаде душата си. Капанът на убеждението се затвори около нея. Тя пренебрегна на гласа на разума и му отдаде сърцето си.

– Не трябва – агонизиращо рече той.

Вместо да я сепне, отговорът му я накара да промени решението си. Ръцете ѝ, които вече познаваха формите му, погалиха тънкия му кръст, а после се насочиха към твърдата издупчина на желанието му.

Стенанието му срещна в отговор въздишката ѝ. Той разпери пръсти и започна да мачка задника ѝ, а устата му се впи в нейната в дяволски дълбока целувка. Хладен въздух докосна глезените, коленете, бедрата ѝ. Макар да не знаеше как, тя бе сигурна, че Ривъс ще прави с нея любов тук, на мястото където стояха.

Тя плъзна ръка в панталоните му, нетърпелива като него. Когато ръцете ѝ се склочиха около него, Меридийн почувства, че коленете ѝ треперят от слабост. След това той я повдигна, разтвори краката ѝ и тя разбра какво ще направи.

Главата ѝ се замая от очакването. Тя дръпна туниката му нагоре и смъкна панталоните му. В следващия миг се сляха в едно.

Облекчение, чисто като небесна светлина, се разли из нея, но това беше само началото. Той опря гръб в стената и със здраво забити в меката пръст крака проникна в нея. Продължи да я люби с ритъм, който подклаждаше нуждата ѝ и разгаряше желанието ѝ. Доведе я почти на ръба на екстаза, но тя не искаше бърз край и прекъсна целувката им.

– Полека, Ривъс.

Той отвори очи и в тях тя намери толкова радост, че изгуби контрол над себе си. Щом тя се отдаде на първата тръпка на задоволството, той се усмихна и се присъедини към нея. Тръпнещи в унисон, в съвършена хармония, те се притискаха здраво един към друг, докато кулминационния момент не отмина, а след това се изпълниха с абсолютно

спокойствие.

Целунаха се сладко, а после той я прегърна с такава сила, че насмалко не й счупи костите.

– Кълна се – каза той, – нямах намерение да правя нищо друго, освен да ти държа ръката.

Направено след бурното им любене мъчително признание я накара да се усмихне.

– Искаш ли да поема вината, че съм те покварила?

Той трепна, остави я на земята и оправи дрехите си.

Тя направи същото, без да откъсва очи от загриженото сбърчено лице.

– Какво те тревожи, Ривъс?

– Какво ще стане, ако заченеш следващата принцеса?

Еуфорията още не беше преминала и държеше на заден план опасенията й.

– Ако забременея, сигурна съм, че ще бъде момче.

– Откъде знаеш?

Беше нещо обичайно жените да разговарят помежду си за ражданията, които бяха преживели. Разговорът с мъж по този въпроса, обаче, я притесняваше. Глупава мисъл, трябваше да признае, като се имаше предвид близостта, която току-що бяха споделили.

– Не се срамувай. Сподели мислите си с мен.

Странно, но това я успокои.

– Майка ми е имала трима сина преди мен. Както нейната майка и баба й. Принцесите раждат първо синовете си.

Ривъс изтръска листата от раменете си.

– Винаги ли?

– Винаги.

– Откъде знаеш това? Не съм чел подобно нещо в Завета.

Със самодоволна усмивка тя прекара пръсти надолу по средата на туниката му.

– Не цялата легенда е записана.

Тази идея го сепна, но въпреки това той притисна ръката й към себе си.

– Женските тайни ме вдъхновяват.

Беше й приятно, че знае нещо повече от Ривъс поне по един въпрос, защото той бързо ставаше експерт по всичко.

– За какво те вдъхновяват?

Ривъс притегли ръката й към устните си, и целуна дланта й.

– Ще ми се да смъкна тази красива синя рокля от теб и да те любя отново, освен ако не искаш да проверим какво правят Съмърлед и Сирина.

Самообладанието ѝ изчезна в миг.

– Ела, любима, денят отминава – добави той.

* * *

Четиримата препуснаха един до друг. Върнаха се в замъка, като през целия път си разменяха шеги и се смяха. Шерифът ги посрещна на двора с намръщено лице.

– Само две думи, Ривъс – повика го Броуди.

– Ще почакаш, приятелю – отвърна той, хванал Меридийн за ръка.

– Боя се, че е наложително.

Ривъс спря. Тя измъкна ръката си от неговата и остави другарите си на стъпалата. Тъкмо когато отваряше вратата чу, че Ривъс я вика да се върне. Застина на прага като ударена от гръм, защото вътре, край една маса близо до камината, седеше възрастен свещеник. До него седеше мъж, който толкова приличаше на баща ѝ, че тя се сви.

– Добре дошла у дома, малка Принцесо.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Ривъс изкачи на бегом стъпалата и се втурна вътре.

Меридийн гледаше брат си с изпънат гръб и сплетени ръце, а той се вирираше в нея с неприкрита обич. Свещеникът местеше поглед от единия към другия.

На огъня в камината къкреше котел. Пейките и табуретките бяха подредени край масите за вечеря. Всичко изглеждаше нормално, с изключение на напрежението, което беше надвиснало като буря във въздуха.

Ривъс бързо застана до нея, но тя не забеляза присъствието му.

– Мислех, че никога вече няма да те видя – в гласът ѝ нямаше нито топлина, нито презрение.

Широките рамене на Уилям хлътнаха, а устните му изтъняха. Дори в разочарованието си носеше поразителна прилика с баща си. Дали това сходство възпираше Меридийн или тя бе казала истината, че в сърцето ѝ няма любов към роднините ѝ?

– И аз, сестричке. Макар да се молех за вест от теб. Добре ли си? – Търсешият му поглед се премести към Ривъс.

– Напълно добре, Уилям.

Никакви остри забележки за Шотландия. Никакви похвали за Англия. Ривъс погледна към нея и тя му напомни момичето, с което се бе запознал и оженил в един и същи ден преди много години. Времето и обстоятелствата все пак я бяха променили. Смелото момиче се бе превърнало в самоуверена жена.

– Добре дошли, Уилям и отец Джон – Ривъс наруши напрегнатата тишина. – Бяхме на разходка – Той помоли с поглед Уилям за търпение. – Бихте ли ни извинили, трябва да се оправим.

Той почувства, че тя е усетила присъствието му в мига, преди да погледне, към него. Ривъс не беше подготвен да види зелените ѝ очи лишени от емоции. Само преди час те бяха блестели от възбуда и страст.

Ривъс преглътна мъчително.

– Няма ли да свалим от нас миризмата на коне и гора?

„Моля те“ – казваше изражението ѝ.

Обхвана го състрадание и се прокле загдето си бе помислил, че присъствието на брат ѝ ще я направи щастлива. Дали демоните от кошмарите ѝ се осмеляваха да излязат на дневна светлина?

Той взе ръката ѝ. Трепереше като крилата на изплашено птиче, а дланта ѝ беше мокра от пот.

Като момче не бе успял да я защити. Не се бе справил по-добре като мъж. Мислите му не бяха стигнали по-далеч от възможните телесни рани, които можеше да е получила. Едва сега стъписан проумя, че раните на Меридийн лежаха по-дълбоко. Това беше едно горчиво признание за човек, който се гордееше със способността си да разбира и води народа на тази страна.

Обърна се и я последва извън залата.

– Меридийн – извика Уилям, сякаш не желаше да я види как си отива. – Донесох ти нещо. – Той вдигна голяма торба, завързана с въже и ѝ я подаде. – Вътре има писмо от благоверната ми и подаръци от децата.

Дишането на Меридийн стана повърхностно, а ръката ѝ започна да трепери силно. Ривъс пое пакета. Озадаченият Уилям килна глава настрани.

– Другото е твое по право и титла.

Тя остана безмълвна като камък и позволи на Ривъс да я изведе от стаята. Щом влязоха в стаята ѝ тя освободи ръката си и си наля чаша вода. Личеше как столчето на чашата се тресе, макар да го държеше с две ръце и да дишаше така дълбоко, че раменете ѝ се повдигаха и спадаха.

Ривъс реши, че ѝ е нужно време, за да събере мислите си и отиде до любимото ѝ място. Полузавършеният нов гоблен изобразяваше масивно дърво, но дънерът на дървото преминаваше в торс на мъж, хванал в ръка празен колан за меч. Вместо клони към края на гоблена се протягаха две ръце и хвърляха сянка върху горския под, където лежеше мечата на Чаплинг. Чи ли лице щеше да увенчае творбата?

Брилянтно замислена като тема и изящно изпълнена до всеки ход на совалката, творбата щеше да предизвиква спорове. В незавършен вид тя извикваше любопитството му.

Както и създателката ѝ.

– Защо е дошъл Уилям?

Ривъс мигновено забрави за гоблена и се приближи до нея.

– Не те ли радва пристигането му?

– Да ме радва ли? – лицето ѝ сияше. – Да не очакваш от мен да се веселя при вида на един Макгиливри?

Ривъс се почувства сам, сякаш стоеше пред портите на вражеската крепост, а зад гърба си имаше само коне без ездачи.

– Твоето щастие е най-голямата ми грижа.

Меридийн остави чашата и с голямо усилие приглади гънките по роклята си.

– Мисля, че беше безопасността ми.

Уилям ѝ бе писал, че тя се намира в опасност.

– Страх ли те е от него?

В очите ѝ проблесна предизвикателен пламък, но бързо изгасна.

– Не го познавам.

Но познаваше себе си и твърде добре владееше емоциите си. Чувствата ѝ бяха скрити, добре заключени в сърцето ѝ. Там трябваше да отиде.

– На вид прилича на Кътбърт.

Тя извърна глава настрани и скръсти ръце отпред.

– Да, доколкото си спомням. Всичките ми роднини са светли и русокози.

Уилям беше приблизително на възрастта на Ривъс. Само с няколко години по-млад, откогато Меридийн за последен път бе видяла баща си. Нищо чудно, че трепереше. Отминалите години не бяха променили образа на мъжа, който бе разговарял с юмрук с дъщеря си, а после я бе запратил в ръцете на чуждия крал.

Раните ѝ бяха стари, но не зарастаха и Ривъс трябваше да ѝ помогне да ги излекува.

– Каж ми какво чувстваш, Меридийн?

Тя седна на облегалката на креслото и заразглежда ноктите си.

– Честно казано, не знам.

– Натъжена ли си? Или разгневена?

– По-скоро се чувствам някак разкъсана.

Ривъс коленичи до нея.

– Трябваше ли да те попитам дали искаш да го видиш?

– Сякаш щеше да ме послушаш – опита се да се усмихне тя.

Самосъжалението нямаше да помогне, особено ако трябваше да се срещне с духовете на миналото и да ги победи. Успокоителните думи дойдоха сами.

– Заповядай ми, тогава – каза той. – Аз съм твой до последен дъх.

Меридийн въздъхна и докосна рамото му.

– Какво ти тежи на сърцето? – умолително я подкани той.

Очите ѝ бяха пълни с тъга, а гласът ѝ беше далечен.

– Минали болки и вълнения. Желанието да избягам. – Тя погледна през прозореца. – Липсата на цел.

Тя се отдалечаваше от него досущ цвят, носен от бавно течаш

поток. В отчаяното си желание да я задържи, той сграбчи ръката ѝ.

– Ако избягаш при мен, аз ще те послушам. Кълна се, че ще стоя до теб и ще ти дам дори живота си, за да те удовлетвори.

Брадичката ѝ потрепери и тя я притисна с пръсти.

– Знам, че очакваш твърде много от мен.

Измежду всички мъже, жени и деца, които познаваше, само дъщеря му разговаряше толкова открито с него. Гиби му се доверяваше. Дали Меридийн също започваше да му вярва?

– Каж ми какво желаеш да направя?

Подканата заслужаваше да бъде осмяна. Какво можеше да стори тя? Той не ѝ бе предложил да отпрати Уилям. Не я бе уверил, че баща ѝ не следва брат ѝ. Ривъс беше решен да я изправи лице в лице с миналото, надвиснало над нея като огромна черна пустота. В това се криеше цялата трагедия, защото в рамките на един-единствен ден тя се бе извирила до небесата, само за да се сгромоляса в дълбините на отчаянието. Чакаше я несигурността и неизвестността.

В бележката си Уилям бе споменал, че тя е в опасност. Откъде? От кого?

Страхът стисна гърдите ѝ. Копнееше да се скрие в някое тихо кътче, където я чакаха само безобидни мисли и щастливи дни.

Ривъс ѝ подаде пакета.

– Ще приемеш ли подаръците на Уилям?

Меридийн не беше свикнала да чува името на брат си, произнесено така небрежно. Не знаеше какво да чувства към единствения от братята си, който си бе направил труда да се сприятели с нея. Но Уилям не беше търсач на приключения. В отсъствието на Меридийн той се бе сдобил с обична жена и деца. Никакво задължение не му пречеше да следва сърцето си. Никакви традиции не диктуваха бъдещето му.

Тъжните мисли вгорчиха радостта, която бе изпитала същия ден. Трябваше обаче да се движи, иначе щеше да затъне безпомощно в бламото от тъга.

Ривъс правеше, каквото можеше, за да ѝ помогне и тя му вярваше. Причините, поради които я искаше бяха ясни. Той не бе прикривал амбициите си с любовни думи или с измами. От мига, в който бе застанал очи в очи с нея прямо ѝ бе казал целта си.

Любовта ѝ към него дойде по-късно. Дори при тези обстоятелства бъдещето ѝ изглеждаше мрачно.

– Да – додаде тя с цялата увереност, която успя да събере. – Да видим какво е донесъл Уилям.

– Обичам изненадите – чевръстите пръсти на Ривъс се справиха с възела. Беше толкова мил и така готов да изпревари неприятностите.

Надърна любопитно в чувала.

– Писмо за теб – той го извади и го сложи в скута й.

Уилям бе споменал за писмо от жена си. Нещо й подсказваше: „Прочети го после. Виж какво друго е донесъл“ – нашепваше смелостта й.

– Подарък от... – Ривъс приближи малката торбичка към носа си и я помириша. – Оригиналната и много рядка ароматна билка изтравниче. От племенницата ти. – Вързопчето се присъедини към писмото. – Кръстили са момиченцето на теб, най-добрата от целия клан Макгиливри. – Той помръдна вежди. После добави: – Откакто Хейкън е завлякъл сьименницата ти в пещерата си.

Меридийн усети, че комичната картина, която описваше и несръчният му комплимент разколебаха безразличието й. Ривъс се преструваше, за да й достави удоволствие, а това разкриваше още една възхитителна страна на човека, когото тя вече смяташе за очарователен.

Без да чака коментара й, той бръкна отново в торбата.

– Наниз от перца – обяви той. – От сина на Уилям за любимата му леля. Нали знаеш, перушината от черен петел носи щастие.

– Престани, Ривъс – нетърпеливо каза тя. – Момчето не ме познава. Не е възможно да бъде любимата му леля.

Изражението на престорена обида му придаде весел вид. С голяма церемониалност той отново бръкна в торбата. Той размърда ръка, опипвайки нещата вътре. Извънтя метал. Той го пропусна и продължи търсенето си.

– Ривъс? – Ръката му застина. Лицето му стана сериозно. – Какво намери?

Бавно и много колебливо той извади кадифена торба. Платът, някога много хубав, беше протрит на места и кърпен на още повече. Ривъс разхлаби връвта, която притягаше в единия край торбата, без да откъсва поглед от Меридийн. Обърна я и в скута на Меридийн се изсипа златна верига.

„Другото е твое по право и по титла.“

Първата й мисъл беше да отхвърли символа, но трябваше да преодолее тази страхливост, която я караше да трепери. Помъчи се с усилие на волята да успокои ръцете си и вдигна веригата.

Писменото описание на Кейтрин не преувеличаваше красотата на веригата, определяща поста на принцесата. С грубите сечива от времето

си, златарят беше направил нещо достойно за изкуството си. Големите колкото листа на карамфил звена на веригата, оформени като петолистници, бяха съединени с малки дискове, върху всеки от които беше изобразен магарешки бодил – древният символ на клана Чаплинг. Коланът символизираше брака на принцесата с краля на Хайлендс.

– Коланът на принцесата ли е това? – попита Ривъс.

Без съмнение беше той, макар Меридийн никога по-рано да не го бе виждала.

– Защо майка ми никога не го е носила? Нали наричаше сама себе си принцеса.

– Може би е била като Айсъбел и е поела само някои от задълженията. Не всички принцеси са притежавали авторитета и всеотдайността, Меридийн.

Тя покри с ръце вещите в скута си.

– Не търся наследството си, Ривъс. Освен това съм неподготвена за толкова много отговорности.

Ривъс я погледна внимателно.

– Изборът е твой. Освен това трябва да призная, че ключовете на замъка Олдкеърн сигурно ще повредят златната верига.

Без особени усилия му се отдаваше да бъде чаровен. Още едно от качествата му, заслужавашо възхищение. При това изглеждаше уязвим. Странно, като се има предвид, че не той, а тя бе изправена пред демоните си. Но нямаше да бъде сама, ако пожелаеше помощта му.

Ривъс решително прибра нещата в торбата, като особено внимаваше с перата.

– Решението ти ще почака – рече той, сякаш избора ѝ не го засягаше ни най-малко. – Сигурен съм, че искаш да се изкъпеш.

Меридийн си помисли за горещата им любов сред покритите с мъх камъни. Може би това беше последният спокоен миг в живота ѝ, защото всичко край нея се менеше необратимо.

– Заради това, което направихме сред руините ли?

– Не – целуна я той по носа. – Защото миришеш на *другия* жребец.

После се изправи, преди тя да успее да възрази на вулгарността му.

– Ще ти пратя прислужниците и ще накарам Сим да покаже на отец Джон стаята на Томас. След това ще настаня Уилям в южната кула.

– Колко дълго ще остане?

– До Свети Дух – жално отвърна той, – освен ако не реши нещо друго.

До Свети Дух оставаха още две седмици.

– Ти ли го повика или е дошъл по заповед на баща ми.

– Уилям смята да скъса с Кътбърт. Дори носи карето на Макгиливри, а не дрехите на Чаплинг.

Не бе обърнала внимание на облеклото на Уилям, защото не бе успяла да откъсне очи от лицето, което помнеше така добре.

– Той ме нарече малка принцеса.

– За първи път ли го използва?

– Не, но защо би ме наричал така, ако не мисли, че съм се върнала доброволно в Шотландия?

Ривъс се изкашля и се загледа в пода.

– Не мога да говоря от името на Уилям Макгиливри.

Отбягваше темата. Защо?

– Накарал си хората в Елджиншър да повярват, че с радост съм се върнала.

Ривъс се почеса по крака с вид на човек, който не знае какво да прави с празните си ръце.

– Признавам, че съм виновен за това.

– Но не изпитваш угризения на съвестта.

– Така е. Аз съм, както сама каза, амбициозен и горя от желание да остарея в мир сред тези хора. Бих искал да видя кръщавките на всички мои деца и на всички техни деца.

Казана така просто, благородната му мисъл говореше ясно за чувството му за дълг. Меридийн толкова рядко бе ставала свидетел на подобна всеотдайна служба в полза на другите, че се почувства задължена да го изкаже с думи.

– Хората на Елджиншър са щастливи, че те имат.

Той поблагодари на комплиментата ѝ с мъчителна усмивка.

– Какво ще направиш?

Първо имаше нужда от баня, после от малко време, за да се съвземе, а след това щеше да се срещне с брат си.

– Помоли Уилям да вечеря с нас. Ще отидем ли на масата заедно?

Торбата се стовари на пода. Широка му усмивка в миг го превърна в момчето, което познаваше отпреди много години, сина на месаря, който бе обещал да дойде за принцесата на Инвърнес.

Той я дръпна в прегръдката си и я притисна силно.

– Разбира се, моя любов.

Обожанието му я обезоръжи. Трябваше да внимава какво прави, иначе скоро щеше да се озове в краката му с офицова корона на глава, затънала до носа в шотландски интриги.

– Хей! – подвикна той и я отдалечи на една ръка разстояние. – Ами ако Монфише поднесе английска храна?

Проблемът така го бе погълнал, че Меридийн реши да се възползва от случая, за да разведри настроението му.

– Бъркани яйца и зелена салата ли?

– Не – натъртено рече той, – това е храната на типичния шотландец.

Странни думи, като се имаше предвид, че той беше всичко друго, но не и типичен.

– Тогава предполагам, че една порция няма да ми стигне – рече тя. – А Уилям ще има възможност да вкуси нещо ново. Какво ще правиш, ако Монфише поднесе пай с телешки дроб?

Ривъс мразеше пая с дроб.

– Ще пропусна вечерята – рече той, като я погледна право в очите. После добави: – Новият гоблен е изключително красив.

Изпълни я гордост. Почти беше готова да се хвърли на врата му, но бе прекарала твърде много години сама с чувствата си и благоприличието ѝ надделя.

– Благодаря.

– Не забравяй – сериозно рече той. – Последният път, когато си видяла Уилям, си била хитро момиченце. Искаш ли да му кажа в каква морска сирена си се превърнала?

Развалините. Любовта им под зеления балдахин на листвениците. Ако Ривъс имаше предвид техните...

– Нямам предвид *онова*, Меридийн. – Той застана с ръце на кръста и я изгледа с такъв поглед, сякаш беше оскърбен до дъното на душата си.

Смущението сгорещи бузите ѝ, а доброто настроение изви устните ѝ в усмивка. Ривъс бе направил всичко по силите си, за да прогони страховете ѝ. Трябваше да отвърне на услугата му с приятелство.

– Ти си цял дявол, Ривъс Макдъф.

– И Броуди казва така, но, кълна се, от твоите уста звучи по-сладко. – Той сложи длан на бузата ѝ. – Наричай ме най-големият глупак в цял Хайленд, но мисля, че е време да повикам прислужниците.

Учтивата забележка и любвеобилният жест намирисваха на измъкване, защото Ривъс Макдъф си оставаше мошеник. Напираше да си тръгне, но защо? Освен ако...

Истината изплува наяве и Меридийн не беше сигурна дали да го обвини в интригантство или да му направи комплимент за вниманието.

– Искаш да говориш насаме с Уилям.

Той облиза устни и се загледа в скута ѝ.

– Искам да успокоя разтревожения ти ум и чакам да ми кажеш какво да правя.

Ривъс не помръдна и Меридийн се досети, че сам е влязъл в капана си от противоречия. Трябваше да го накара да се размърда в бърлогата си, за да научи истината. Дързостта беше нейно средство.

– Значи ще си тръгнеш, без да напълниш ваната ми? – повдигна вежди тя.

Ривъс застана нащрек и погледна дълбоко в очите ѝ. Благословено да бъде мошеническото му сърце, но той започна да обмисля възможностите си.

– Меридийн, не е честно точно сега да ме поставяш в затруднено положение.

– Самият ти не винаги си бил честен към мен.

– Честността често няма смисъл, когато се отнася до сърдечните въпроси.

Дяволът сам подбираше думите ѝ.

– Нямах намерение във ваната да се занимавам със сърцето ти.

Той я зяпна е отворена уста и примигна изненадано няколко пъти.

Една непокорна усмивка гъделичкаше бузите ѝ, но Меридийн успя да запази самообладание.

– Морска сирена не ти подхожда – закани ѝ се с пръст той. – Поскоро трябва да те нарека кавгаджийка.

Тогава тя се усмихна, а щом той присви очи, Меридийн реши, че размяната на остроти е била особено приятна.

Ривъс размърда устни, а мислите му се изписаха ясно в погледа му. После изражението му стана умолително.

– Чуй ме добре. Ако остана и дам воля на желанието, което намира в слабините ми, ще се забавим неоправдано дълго. Признай, че това би било проява на лоши маниери във всеки дом и за всеки домакин.

Страните ѝ горяха от срам, но тя продължи да подклажда огъня.

– Особено когато става дума за страст към една жена, за която се знае, че е целомъдрена?

– Ако ти си целомъдрена – подчертано рече той, – тогава аз съм родом от Корнуол.

– А пък аз изчерпах остроумията си.

Той стисна брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към себе си. Приближи се до нея и промърмори:

– Достатъчно сол сложи в раната.

– Изчезвай, Ривъс.

– Знай, че ако облечеш за вечеря онази розова измишльотина, ще се живеея в ролята на Хейкън.

– Никога не би посмял!

„Напротив, ще го сторя в миг“ – помисли си той и остави желанието да премине, като вълна през него. Слава на свети Кълъмба, жена му беше истинско съкровище. Застави се да я целуне по бузата, а му се искаше да засмуче гърдите ѝ.

– Проклет да си, Ривъс Макдъф. Пак ме въвлече в едно от твоите затруднения. Аз обожавам розовата рокля.

Остави я в стаята загледана в него с дръзко вдигната глава. Все още пламнал от желание, той се отправи в търсене на Уилям Макгиливри.

* * *

– Надявах се на много повече при първата си среща с нея. Какво се е случило с Меридийн?

Уилям стоеше близо до тесните, високи прозорци на южната кула, подпрян на прозоречната рамка. Ривъс седеше на дървена пейка край мангала, а мислите м кръжаха нерешително. Избра пътя на истината.

– Меридийн е изстрадала доста в ръцете на роднините си. – Вината го накара да добави: – И в моите също, защото идеята да се върне в Шотландия не ѝ допадна.

– Накарал си я насила?

– Тя е моя жена.

– Но отвличането...

– Нямаше да бъде необходимо, ако преди тринайсет години клана Макгиливри не я бе изоставил.

Уилям се загледа към двора с присвити очи.

– Лошо нещо е да имаш Кътбърт Макгиливри за баща.

– Особено ако си единствената му дъщеря.

Уилям поклати глава със свити устни.

– Тя беше будно момиче. Проходи по-бързо и учеше по-лесно от всички нас. Нашата малка принцеса.

– Тя забеляза, че си я нарекъл така.

Прозвуча първата камбана, призоваваща хората на вечерна молитва. Скоро суматохата в селото щеше да стихне. Сергиите щяха да спуснат кепенците си и вярващите хора на Елджиншър щяха да се стълпят за вечерна молитва.

– Ще отидеш ли на църква? – попита Ривъс от учтивост.

– Не днес. Придружавам отец Джон от Инвърнес дотук. По пътя той изслуша изповедта ми.

Уилям беше дълбоко нещастен и Ривъс се почувства задължен да го ободрят.

– Вярвам, че ще успееш да съживиш обичта ѝ, ако подходиш бавно и внимателно.

– Така ли каза тя?

– Не с толкова много думи, но съм сигурен, че е така.

– Какво друго каза тя за миналото?

– Чудеше се защо майка ви никога не е носила колана на принцесата.

– Защото баща ми винаги го е държал при себе си. Взех го последния път когато бях в Килбартън.

– Какво ще направи, когато разбере, че го няма? – изплаши се Ривъс.

– Коланът беше скрит в съкровищницата, заровен под дебел слой прах – изсумтя Уилям.

– Майка ти никога не е настоявала да получи колана, нали?

– Поне аз не съм чувал. Майка ни е... – той спря и въздъхна. Когато заговори отново, в гласа му се усещаше извинение. – Баща ми никога не е почитал традициите на принцесата. Обичаше да казва, че ако майка ми не раждала хубави деца, отдавна щял да я прогони. Слава Богу, че роди здрави всичките си деца.

Ривъс го погледна объркано.

– Не е ли помятала?

– О, не – разпалено възрази Уилям. – Не и нашата майка.

Лъжа. Майка им бе пометнала първото си дете. Ривъс беше сигурен за това. Тя сама го бе записала в Завета.

Жалко, че не бяха засегнали тази тема преди години, когато Уилям бе участвал в хайлендския турнир, организиран в Елджиншър. Все пак Ривъс възнамеряваше да узнае, каквото успее, за новостите в клана Макгиливри.

– Майка ти не е записала нито една дума в Завета. Никакви думи. Само дати.

– Така е. Баща ми се похвали с това. Но ти откъде знаеш?

Ривъс се почувства, както винаги, част от традицията. Годишните изучаване на хрониките го бяха направили.

– В деня, когато ни венчаха, Меридийн ми даде книгата, за да я

пазя.

Уилям прекоси стаята и седна в креслото, което гледаше към Ривъс.

– А-ха! Татко се чудеше откъде знаеш толкова много за традициите. Той те нарича псе, което предпочита церемониите за жени и казва, че си прекалено страхлив, за да посмееш да му отнемеш меча в бой.

За тази обида Ривъс бе научил от клюките. А също и дузина други подобни.

– Кътбърт прави грешка, като се позовава на зелената ми младост.

– Опитва се отново да те подтикне към война.

През есента на 1307 година, подкрепен от армията на Брус, Кътбърт бе заповядал на Ривъс да се предаде, защото иначе ще опожари Неърн. Значително превъзхожден числено, той не е имал друга възможност, освен да отстъпи. Ривъс бил измамен. Два дни по-късно дошла вестта за падането на Неърн. След като научил за подлостта на Кътбърт, Брус се бе оттеглил от хайлендската политика. Кътбърт си бе върнал трона на Хайлендс но подигравките продължили.

Ако отново предизвикаше Ривъс, щеше да се изправи пред нов воин.

– Короната на бащата ти е изцапана с кръв.

Уилям се разсмя, но гласът му не беше весел.

– Ти знаеш по-добре от мен жестокостите, на които е способен.

Гърлото на Ривъс се стегна.

– Меридийн знае. Няма прошка за стореното от него. Него никога не го е било грижа за нея.

– Как би могъл да не се безпокои от нея, когато само тя и Бог могат да променят съдбата му? От мига, в който тя разбра важността на рожденото си право, съдбата беше предрешена. Той знаеше, че един ден ще трябва да й отстъпи силата си.

Ривъс посегна към камата си.

– Да не го защитаваш?

– Не, за Бога. И прибери ножа си. – Уилям продължи, след като Ривъс прибра оръжието. – Баща ни рядко поглеждаше към Меридийн и то винаги с презрение. Горкото дребосъче!

Обичта към това окаяно момиче изпълни Ривъс с гняв.

– Той е глупак.

Уилям скочи на крака.

– Никога не го наричай така, Ривъс. Той е по-скоро хитър, отколкото каквото и да е друго. Ако цениш твоя и нейния живот, побързай и изпрати сестра ми в Килбартън да поиска меча.

– По-лесно е да се каже, отколкото да се направи, Уилям.

На лицето му се изписа тъга.

– А сърцето ѝ на кого принадлежи?

Ривъс се усмихна с голяма гордост и задоволство.

– Сърцето ѝ е мое, заедно с обичта ѝ.

– Тогава защо бави предявяването на рожденото си право? Като малка говореше предимно за това. – Споменът го накара да се засмее. – Споменаваше Завета толкова често, че накрая го прибраха и забравиха съвсем.

А, значи някога тя е почитала традицията!

– Бои се от срещата с Кътбърт. Какво крои той?

Уилям потри лицето си, после поклати глава, сякаш искаше да я проясни.

– Кралят на Хайлендс подаде петиция до краля на Шотландия. Ако Меридийн не предяви правото си на меча до Свети Дух, баща ѝ ще поиска от Брус да изпрати армията си на север и веднъж завинаги да сложи край на претенциите ти към клана Чаплинг.

Единството щеше да се разруши. Мирен Хайлендс щеше да се върне към страната на воюващите кланове.

– Робърт прави обиколка на добра воля из страната. Поне така ми каза в парламента. Но ще видим. Меридийн не знае за ултиматума на баща си.

– Това честно ли е спрямо нея?

– Нужно ѝ е време, Уилям. Тя е прекарала повече години далеч от нас, отколкото с нас.

– Разбирам какво имаш предвид.

– Добре. Тук съм, между другото, да те поканя на вечеря с нас.

В очите на Уилям блесна надежда.

– Твоя ли беше идеята или нейна?

– И на двама ни. Едно предупреждение, приятелю. Когато говориш за детството, припомняй само щастливите мигове.

– Много от тях съм споделял с Меридийн.

Ривъс стана с доволен вид.

– Чудя се какъв ли деликатес е приготвил Монфише.

– С удоволствие бих вечерял и помия и огризки, шом наградата е компанията на сестра ми.

* * *

Меридийн избута настрана лука и продължи да човърка

задушеното заешко в чинията си. Разговорите край многолюдната маса се бяха превърнали в глуха глъчка. Начело на масата Ривъс заемаше господарското място. Броуди седеше на отсрещния край заедно с най-добрите войници. Съмърлед се бе настанил между Сирина и Лизабет. Елън бърбеше с Глени Форбс. Гиби седеше отляво на новия свещеник и точно срещу Меридийн.

Вниманието на Меридийн се насочи към мъжа отляво.

Стомахът ѝ се сви при мисълта, че Уилям, брат ѝ, седеше на същата маса. Ривъс я хвана за ръката.

– Направих ужасна грешка.

Седнал начело на масата, той изглеждаше така сериозен, че безпокойството ѝ нарасна.

– Какво си направил?

В очите му блесна немирно пламъче.

– Предупредих те да не носиш розовата рокля, Но съм сбъркал. Зелената е още по-приятна за очите ми... и за някои други части.

Напрежението я изостави, изместено от прилив на нетърпение. Тя закри устата си с ръка и додаде към него:

– Не ми пука нито за теб, нито за другите ти части. Говориш така, само за да ме развлечеш.

Той я погледна, очарователен като принц в деня на коронацията си, а усмивката му стана още по-широка.

– Как се справям?

– Достатъчно добре и ти го знаеш – поклати глава тя. – Би трябвало да те зашлевя.

– Какви по-приятни възможности имат тези ръце!

– О, да – подразни го шепнешком тя. – След като свършим с вечерята, ще взема царя ти с дванайсет хода.

– Меридийн – подвикна Уилям. – Помниш ли плодовите торти, които готвачът ни правеше?

Тя се хвана за възможността да се измъкне от разговора с Ривъс, като удавник за сламка. В ума ѝ изплува един приятен спомен.

– Да, помня тортите.

– А ореховата торта с играчките в нея за рождения ти ден?

Тогавя готвачът не беше сбъркал нищо. Просто тортата, изпечена заедно с различни дрънкулки, беше част от традиционните новогодишни блюда, а рожденият ѝ ден се бе паднал точно в неделя преди Нова година. Потръпна, като си помисли каква ли щеше да бъде тортата, ако се бе родила по сенокос.

- Ти си счупи зъба в един малък барабан.
- А ти насмалко не глътна един малък меч.

Уилям повиши глас, за да го чуят всички.

– Веднъж брат ми Робърт открадна от мазето едно буре с октомврийска бира. Скрихме се в тъмницата и се напихме до прилошаване. Беше точно по Нова година и родителите ни бяха в Инвърнес. Ако Меридийн не ни беше намерила преди тях, сигурно още щяхме да наричаме подземие то наш дом.

Меридийн си припомни случката и се усмихна.

- Намерих ги по миризмата на повръщаното.
- На колко години си била тогава? – попита Ривъс.
- На пет, мисля.

– Грещиш – намеси се Уилям. – Беше само на четири и все още беше достатъчно малка, за да се криеш под леглата ни и да ни шпионираш.

– Но все пак се е осмелила да влезе в тъмницата и да ви спаси – отбеляза Ривъс.

Уилям кимна с блеснали от привързаност към сестра му очи.

– Да, тя винаги е била смело момиче.

Ривъс заби очи в една точка над рамото на Меридийн. Тя се обърна, но не видя никого зад себе си.

– Какво има?

Това Ривъс се подсмихна.

– Какво? – настоя тя.

Той само поклати глава и се заля в смях.

– Една партия шах, Ривъс? – предложи Уилям.

– Само ако милейди ме наблюдава как ще спечеля – сърдечно рече той.

Настроението на Ривъс стана още по-добро, след като за втори път взе царя на Уилям.

Уилям шляпна с длан по масата, после се изправи.

– Две загуби стигат.

Ривъс докосна рамото на Меридийн.

– Ще играеш ли? Наумил съм си да спечеля едно цветно пени.

– Ривъс ти е дал цветни пенита? – Уилям погледна от единия към другия.

Ривъс беше съживил една любима на всички приказка за истинското рицарство, но цената трябваше да плати Меридийн.

– Той е винаги изключително щедър, щом се отнася до принцесата.

Възхищението смекчи чертите на Уилям.

– Помниш ли старото пени на баба Ейлис?

– Да.

– Сега децата ни ще си имат свои собствени пенита – Уилям тупна доброжелателно Ривъс по рамото. – А те ще ги предадат на правнуците ни.

Меридийн бе вкусила от горчилката на наследяването. Дори от собственото си семейство тя бе получила най-лошото, като изключеше майка си.

– Ако децата не бъдат изгубени в битка или продадени.

Уилям й хвърли поглед, който тя познаваше от баща им.

– Аз ценя децата си.

Годините на самота се стовариха върху нея.

– Сигурно си научил този урок, след като семейството ми ме продаде.

Ривъс се изкашля.

– Леки сънища, Уилям.

Меридийн го изгледа свирепо, носле премести поглед към брат си.

– Пращат те да си лягаш.

– Меридийн...

Увещанието в гласа на Ривъс прозвуча толкова бащински, че й напомни за баща й.

– Ще ми се да бях видяла лицето на баща си, когато е научил за завръщането ми.

Уилям разглеждаше щитовете по стената. Всички други в залата, от Броуди до Сирина, стояха в очакване на думите на Ривъс. Само Гиби не бе забелязала настаналото напрежение.

– Е? – подкани го Меридийн. – Какво каза той?

Мълчанието беше нарушено от Ривъс, който вдигна ръка и протяжно заяви:

– Обзалагам се, Кътбърт се е изплашил да не превърнеш цветните ми пенита обратно в злато и по този начин да ме направиш най-богатият човек в целия християнски свят.

Цялата зала се покри със смях на облекчение. Меридийн подкани Уилям с тихо упорство.

– Не отговори на въпроса ми.

Погледите им се срещнаха.

– Не бях там, когато е научил новината.

Уилям знаеше какво е станало, но предпочиташе да запази

информацията за себе си. Така беше по-добре, защото Меридийн не би дала дори кална обувка за думите на баща си. Тя просто искаше да знае какво той смята да направи. Колко ли беше изплашена?

– Във всеки случай – додаде Ривъс – вече е късно да засягаме въпроси, свързани с хайлендската политика. Мислех да питам Уилям дали помни как се покрива къща със слама. „Търпението на Макдъф“ все още чака.

Не успяха да заблудят Меридийн.

– Бихте ли ме извинили, но смятам да се занимая с превръщане на дървото в злато.

– Докато пълниш съкровищницата ми – каза Ривъс, можеш да разкажеш на прислужничките историята на Хейкън. Всяко момиче трябва да бъде подготвено.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Меридийн се оттегли след тази негова, умело замаскирана, заплаха. Застана до стана и се загледа в Гиби, която подкладе огъня и провери дали прозорците са добре затворени. Елън приготви нощницата на Меридийн и оправя леглото. Лизабет ѝ помогна да се съблече, след това разреса косата ѝ и я сплете.

Беше твърде развълнувана, за да заспи, затова изпрати Гиби да вземе Завета от стаята на Ривъс. Когато момичето се върна тя се извини на трите и им пожела лека нощ. Запали светилника, настани се в леглото и разпечата писмото от жената на Уилям.

До Меридийн, принцеса на Инвърнес

Слава Богу, че се върнахте у Дома, милейди. Умолявам ви в името на вашите предшественички, които лежат погребани сред нас, да вземете нашата кауза присърце, да побързате да поемете задълженията, за които сте родена. Не ни изоставяйте повече.

Да ги изоставя ли? В гърдите ѝ се надигна горчив смях и тя захвърли писмото. Къде беше загрижеността им, когато малкото шотландско дете плачеше самотно в тесния креват в манастира и само стените го чуваха? Английските ѝ приятели продължаваха да ѝ липсват, а хората от Елджиншър се бяха приготвили за завръщането ѝ.

Да приеме каузата на клана Макгиливри присърце? Коя точно от каузите им? По дяволите семейството ѝ. Нищо не им дължеше. Техните нужди не я засягаха.

Отвори Завета на страницата, написана от баба ѝ.

„Аз съм принцеса Ейлис, дъщеря на Сорша и се боя, че дадох собствената си дъщеря на едно чудовище. Кътбърт Макгиливри почтено дойде да поиска ръката на Елинър. Кълна се в безсмъртната си душа, че не знаех за жестокостта му и за манията му да сложи край на легендата за принцесата. Ако го кажа на съпруга си, той ще разруши замъка Килбъртън и ще поиска да си върне детето. Но на Кътбърт му харесва титлата, а за уменията му с меча се носят легенди. Няма да изложя на опасност живота на любимия си. Аз съм най-нещастната майка и най-окаяната от Принцесите.“

Тъгата стисна гърлото на Меридийн, защото помнеше баба си като

доволна и любезна жена, която им разказваше приказки за злодеи, превърнали златните монети в цветни пенита. Тя бе призовала Меридийн да почита традициите на принцесата.

Сега последните ѝ думи към Меридийн добиваха ново значение. Беше преди години, по време на пътуването на Меридийн на юг по повод на годежа ѝ с Мори. По това време тя беше дете, което със страхопочитание гледаше древната дървена монета.

„Твоето време ще дойде, Меридийн – бе ѝ казала Ейлис. – Моята Елинър те нарече на името на първата и най-добрата от нас. Моля се да ти се падне мъж, който да ни почита и да запази Хайлендс от гнева на Едуард Плантагенет.“

Меридийн си помисли за Ривъс. Ако Ейлис беше жива днес, тя щеше да изпадне във възторг от съпруга на Меридийн. Бракът им беше особено комичен, защото беше сключен по заповед на същия този крал на Англия, от който Ейлис се бе бояла.

Баба ѝ се бе оказал права в преценката си, като бе нарекла Кътбърт Макгиливри чудовище.

Сега Меридийн трябваше само да прелисти страницата и щеше да прочете майчините си думи. Дали Елинър бе оплакала живота си? Дали бе проклела съпруга си? Ридала ли бе над загубата на дъщеря си?

Не помръдна ръка по ред причини. Беше ѝ жал за майка ѝ. Елинър заслужаваше по-добър съпруг от Кътбърт. На всяка жена ѝ е нужен мъж, който да я обича и почита, който да я пази и да отглежда всички нейни деца, а не само синовете.

Едно движение на китката ѝ щеше да разкрие размишленията на майка ѝ. Дали думите ѝ към Меридийн най-сетне щяха да бъдат любезни и ласкави? Щеше ли да открие съжаление за пренебрегнатите от нея догми?

Вратата се отвори. Меридийн вдигна очи и видя Ривъс да влиза в стаята. Той затвори вратата предпазливо, подобно на момче, което се бои да не го усетят. Но щом се обърна към нея, на лицето му се изписа изражението на мъж, готов да потърси съпружеските си права от жена си.

Раздразнението от деспотичното му поведение още не беше преминало, така че тя го изгледа иронично и затвори книгата.

– Какво искаш, Ривъс? Или да те наричам Хейкън?

Вече беше виждал това нейно изражение на сдържано търпение. За по-голям ефект той спусна резето.

– Сигурен съм, че стига да поискаш, можеш да познаеш защо съм

тук.

– По-добре споря на английска земя.

Той изпухтя и се приближи към нея.

– Кавга ли искаш да направим, Меридийн?

Сигурно наглостта му трябваше да я изненада, но не се случи нищо подобно.

– По-скоро бих спорила с ревящо магаре. Креватът изскърца под тежестта му.

– Стига да искаш, мога да прескоча до селото и да ти намеря някое.

Тя се примъкна настрана от него.

– Само ако селото, което имаш предвид, е Лийдс.

Ривъс се разсмя и издърпа Завета от ръцете ѝ.

– Не можеш да ме нараниш с езика си. Не и когато Уилям ти го е изострил. Знаем, че не си ми истински сърдита.

– Ти го подкрепи, когато той не искаше да ми отговори.

Ривъс раздразнено обърна глава към гоблена над леглото.

– Направих го, за да запазя спокойствието в замъка си. А ти можеш да спориш някъде другаде. Защо Броуди и другите трябва да ви гледат как с Уилям се дърпате като деца?

Не беше се замисляла над това. Дори не беше си представяла, че спора им може да бъде прието като разногласия между брат и сестра. През повечето време тя мислеше за себе си в единствено число.

– Нямахте да се стигне до разпр依ия.

– Оставаше ви ей толкова – Ривъс приближи палеца и показалеца си.

Меридийн подвиг крака под себе си и седна върху тях.

– Ха! Не го познавам достатъчно добре, за да влизам в спор с него.

Ривъс се отпусна по гръб върху кревата с ръце под главата си.

– Никога не говориш открито за себе си, когато те слушат външни хора. Ти си потайна личност, макар и не такава, каквато беше, когато отначало дойде тук. Все пак боях се, че може би ще съжаляваш, ако разкриеш публично толкова много от себе си.

Така е, беше се променила. Фактът, че той бе предусетил чувствата ѝ я изпълни с радост.

– Искал си да ми спестиш сетнешното притеснение.

– Да. Познавам и двамата ви. Прекарал съм с Уилям години в пиене и задяване на момите... – той спря и я погледна с болезнено изражение.

Меридийн не пропусна да се хване за думата.

– Задявки с момите ли?

Ривъс изведнъж доби приветлив вид.

– Виж какво, Меридийн, не беше нищо особено. Просто пирувахме и... и водехме глупави разговори.

Сигурно щеше да се наслади на гърченето му, ако не беше толкова ревнива.

– Глупави ли? Съмнявам се. Сигурна съм, че напълно сериозно сте гонили момите.

– Предполагам, не смяташ да погледнеш на онези времена като на подготовка за брачния ми живот?

Това беше последното нещо, което очакваше да чуе от него. Отговори му с първото, което й дойде наум.

– Бях затворена в манастир и предпочитам да не вярвам на подобни празни дрънканици.

Ривъс умолително повдигна вежди.

– Тогава може би ще приемеш, че се дължи на нещастното детство на един син на месар?

За мъж с неговия ръст и сила, той се гърчеше елегантно, с грация и чар. Меридийн преливаше от задоволство.

– Дори когато сте се задявали с беззъби старици ли?

– Щеше ли да предпочетеш целомъдрен съпруг? – додаде той, докато чертаеше с пръсти кръгове по покривката на леглото. – Тук, в леглото си?

– Бих предпочела изобщо да нямах съпруг.

Той докосна ръката ѝ с върховете на пръстите си.

– Не можеш да отречеш, че интимностите ни ти допадат.

Искаше му се да зарежат темата за прегрешенията му. А тя настояваше, като се наслаждаваше на неудобството му.

– Да не би да ти се е приискало да изпробваш наученото? Тук и сега?

Повече от разумно, той отговори:

– Съпрузите не могат да се задява с жените си.

– Трябва ли да съм ти признателна за тази необорима логика?

Ривъс се стегна.

– Не търся признателност.

О, не! Не и Ривъс Макдъф. Излежаваше се в леглото ѝ, сякаш беше неговото собствено. Всъщност, според закона беше точно така. Леглото му принадлежеше, заедно с цялото му друго съдържание

– Нима се надяваш да ме накараш да забравя жалкото ти минало?

– Надявам се отново да те чуя как произнасяш на един дъх моето и

Божие то име.

По корема ѝ се разля топлина. Той се надигна и се премести над нея, на една ръка разстояние от лицето ѝ. Очите му бяха изпълнени с томление.

– Ако имах право само на едно-единствено желание, щях да поискам тази нощ да те държа в ръцете си и между нас да има хармония.

Да се разговаря с него беше най-лесното нещо на света. От Ривъс струеше топлина и честност.

Тя се усмихна на това друго негово похвално качество.

– Знаеш ли какво е казал баща ми, когато е разбрал, че съм се върнала у дома?

Защо ли бе нарекла Елджиншър свой дом.

Ривъс скочи рязко и остави Завета на масата до светилника. Седна на ръба на леглото и заби поглед в стената.

– Не. Бих дал мястото си в рая, стига да можех да бъда там.

Говореше сериозно и Меридийн почувства как след тези думи станаха още по-близки.

– Ти го познаваш по-добре от мен. Какво мислиш, че е направил?

– Каквото прави всеки изплашен страхливец. Намерил е някой слаб човек и е излял злобата си върху него.

– Изплашен страхливец? Баща ми?

Той я погледна през рамо.

– Сигурно е, че се страхува от теб. Бои се дори повече от теб, отколкото от краля на Шотландия.

– Това е абсурд. Защо ще го е страх от мене?

– Защото, мое възпитано в манастири момиче, той трябва да предаде властта си на теб, принцесата на Инвърнес.

– Не бъди толкова сигурен в това. Дори ако аз – а аз не го казвам – обявя, че съм принцесата на Инвърнес.

Ривъс я чукна по носа с показалеца си.

– Прекалено дълго си била настрана. Омаловажаваш значението си за този, който носи кралската корона на Хайлендс.

Цял живот не би стигнал да забрави Кътбърт Макгиливри.

– Баща ми няма да ми даде меча.

„Напротив, ще го даде“ – казваше изражението на Ривъс.

– Той няма друг избор, особено когато пред него са застанали хората му, а синовете му са се наредили край него.

– Искаш да организирам публичен спектакъл! – сви се тя.

– Не можем ли да говорим за по-приятни неща? – той се

претърколи по гръб и отпусна широките си рамене на дюшека. – Изморен съм да говоря за шотландската политика, а като спомена баща ти получавам киселини.

– Тук имаш пълното ми съгласие – заяви тя.

В ума ѝ, обаче изплува образът на баща ѝ, предаващ меча на Чаплинг в ръцете на онеправданата от самия него дъщеря.

– Ще ми кажеш ли какво ти пише жената на Уилям?

Какво ще стане, ако Кътбърт разбере, че тя вече не е девствена и публично я засрами, заради това? Избяга от ужаса на тази възможност и премина към темата за снаха си.

– Би ли изслушал написано от нея, дори ако то е на политическа тема?

Той изрита пантофите от краката си.

– Вземам въпроса си назад. Кажи ми нещо весело. Разкажи ми какво планират Съмърлед и Сирина за най-хубавата си нощ.

Пламъкът на светилника потрепна върху лунната сцена на гоблена над главите им. Както и самите събития под гоблена или поне така ѝ се струваше на Меридийн.

– Тяхната сватба също е политическа.

– Тогава ти забранявам да... Как биха могли да повтарят думите на свещеника...? – Лицето му доби лукав вид. – Пошегува се с мен.

Тя го погледна дръзко.

– Да.

– За моя сметка.

– Изцяло.

– Добра стопанка си имам, няма що – намигна ѝ той.

Поласкана чак до пръстите на босите си крака, тя му се усмихна и си помисли, че е поне толкова щастлива, колкото първата си съименница.

– Наистина приличаш на Хейкън – присмя му се тя.

Ривъс въздъхна доволно и затвори очи.

– Престани. По-добре ми разкажи за твоя хубав английски кон.

– Защо?

– Мисля да прескоча за няколко нови коня и малко деликатеси.

Деликатеси? Изведнъж го разбра. Не искаше да ѝ каже, че ще ходи до Англия без нея. Преди време беше похвалил английските пристанища за пресните им плодове. Споменът за този техен разговор се бе запазил така добре, че на Меридийн ѝ се стори, че винаги бе знаела вкусовете му.

– Сигурно коня не е давал да го яхат и е имал лош ход. По-добре ми разкажи пак онази история за колана на целомъдрието. – Смехът разтърси гърдите му и затанцува в очите му. – Обзалагам се, че ти си играла ролята на немирното момиче.

Приятните моменти в миналото ѝ напиреха да бъдат разказани и споделени с Ривъс. Той хвана ръката ѝ и тя му разказа за деня, в който кобилата ѝ беше надминала прехваления ловен кон на Джоана Бенисън.

Той ѝ разказа за хайлендските игри в Елджиншър и за годината, в която херцогът на Рос разменил сто овце за едногодишно жребче от коня на Ривъс.

После я целуна за лека нощ и си тръгна. Меридийн потъна в дълбок сън. Събуди я странен шум. Отвори очи и изпищя ужасено.

По завесите на леглото пълзяха пламъци.

* * *

Няколко часа по-късно Меридийн се взираше в разрушенията, които огънят бе нанесъл. Сирина попиваше мръсната вода от каменния под. Съмърлед махаше обгорения дюшек от леглото. Сим сваляше опърлените останки на завесите от балдахина. Гибите стоеше сгъшена в ъгъла с лице заровено в дланите си. Раменете ѝ се тресяха от плач. Терриерът скимтеше объркано в краката ѝ.

Ривъс крачеше напред-назад с опърлена коса и омазано със сажди лице. Във въздуха витаеше лютивата миризма на дим – свидетел, че красивото убежище на Меридийн е било посетено от огъня. Слава Богу, че по пода не бе имало рогозки. Становете и дрехите ѝ бяха останали незагаснати. Огънят се бе задоволил с леглото и няколко малки килимчета по пода.

Кой ли бе причинил тези поразии?

Отговорът криеше нещо повече от обвинения за случилата се трагедия. Той ѝ показваше колко отчаян бе баща ѝ и колко изплашена от него трябваше да бъде. Този пожар несъмнено беше негово дело, защото тя нямаше други врагове в Шотландия.

Собственият ѝ баща отново се бе опитал да я убие.

Това откритие я обърка и тя се обърна с намерението да излезе от стаята.

Точно в този момент на прага се появи Уилям.

– Мили Боже, какво е станало тук?

Меридийн погледна към брат си и си припомни безчетните, дълго потискани в нея спречквания с Кътбърт Макгиливри. Не се опита да

скрие презрението си.

– Мисля, че е очевидно.

– Ранена ли си?

– Не – поне никъде, където някой би могъл да види.

– Съжалявам, че се спречкахме, но мислех, че правото ти не те интересува.

Първата ѝ мисъл бе да замълчи, но нуждата да говори победи.

– Не съм те питала какво е казал баща ми за завръщането на принцесата.

Уилям отвори уста, после я затвори.

– Не те разбирам. Та ти си принцесата на Инвърнес.

Дори Уилям не можеше да отличи жената от легендата. Поколеба се дали да не му напомни, че освен това беше дете на Кътбърт и Елинър Макгиливри, както самият той, но това също нямаше да разбере.

Някой я докосна по рамото.

– Знам какво имаш предвид – каза Ривъс, после се обърна към Уилям. – На помощ ли си дошъл?

– Да. Какво мога да направя?

Ривъс кимна с глава към Съмърлед.

– Помогни му да изнесе каквото е останало от леглото. После ще обсъждаме какво е станало тук.

За облекчение на Меридийн Уилям кимна, хвана единия край на почернелия кожен дюшек и го повлече към вратата. Сим го последва, сграбчил в ръце повредените кадифени завеси..

Сирина се подпря на дръжката на парцала.

– Какво ли е могло да се случи?

„Един баща опита да убие дъщеря си“ – мрачно си помисли Меридийн. Но дали Ривъс бе познал, когато бе казал, че баща ѝ заговорничи срещу нея по-скоро от страх, отколкото от омраза? Дали майка ѝ знаеше и прощаваше коварствата на Кътбърт? Може би отговорът се криеше в Завета? Меридийн погледна към книгата и разбра, че трябва да намери сили да прочете написаното от майка ѝ. Но за тази вечер бе преживяла достатъчно стресове.

– Вината е моя – с хълцане призна Гиби сред настъпилото мълчание.

Ривъс коленичи до дъщеря си.

– Не е, дете.

– Лошо накладох огъня. – Тя погледна към Меридийн. – Съжалявам.

Нещастието ѝ подтикна Меридийн към действие. Тя също отиде при момичето, за да го утеши.

– Мангалът беше много добре разпален.

– Всичко развалих. От мен не става прислужница.

Ривъс я притегли към себе си и Гиби се загуби в прегръдката му.

– Не говори така, миличко.

– Станало е случайно – заяви Меридийн, повече от състрадание към момичето.

– Някой подлец го е сторил – рече той.

Гиби се разплака още по-силно.

– О, нещастната аз!

Ривъс стисна очи.

– Не. Ти си моят безценен божи дар.

Момичето се отпусна назад и погледна баща си в очите.

– Не трябваше да идвам да живея тук – каза тя с трепереща брадичка. – Държиш се мило с мен, само защото ме обичаш.

Ривъс не каза нищо, а само я вдигна на ръце и я притисна силно към гърдите си.

– Не е била твоя грешката, Гиби – каза той и я занесе до прозореца.

– Стъклото е било счупено отвън. Виждаш ли парчетата по пода? Ако беше станало отвътре, стъклата щяха да изпаднат навън, в цветната лека.

Ривъс говореше за нападател. Гиби имаше предвид самия пожар. Меридийн се намеси, за да оправи недоразумението.

– Гиби, ти ли подряза фитилите на свещите, които Лизабет беше забравила?

Гиби сви ръце. Жълтата ѝ престилка се бе изцапала със сажди.

– Да.

– Елън не ти ли благодари два пъти вчера, защото избърса пода заради нея, тъй като тя се бе забавила прекалено дълго в общата зала?

Гиби подсмъркна и потри носа си.

– Да, но тя ми донесе табуретка, за да стигна прозорците.

– Изпълняваш всички задачи с похвално усърдие и се сприятели с другите прислужнички. Освен това похожденията на Елън дори не те разсмиват.

Ривъс хвърли пълен с признателност поглед към Меридийн и каза на Гиби:

– Ти си добро момиче, което никога не си губи времето с празни неща.

Тя заби брадичка в рамото му.

– О, татко!

– Пожарът не е започнал от мангала – настоя Ривъс.

Гиби огледа стаята.

– Тогава как е станало?

– Един дявол влязъл през прозореца.

Сирина изпусна дръжката, на която беше омотан парцалът. Дървото изтропа силно върху каменния под.

Гиби ококори почервенелите си от плач очи.

– Някой се е опитал да нарани лейди Меридийн?

Това обяснение нямаше да свърши работа: Меридийн трябваше пак да се намеси.

– И двамата грешите – вмъкна тя, като запази спокоен и разумен тон. – Вратичката на мангала беше здраво затворена, както и прозореца. Стъклото се е счупило от горещината при пожара. Четях книга и забравих да загася свещта. Аз бях невнимателна, а не ти. – Тя погледна ядосано към Ривъс. – И определено никой не се е опитвал да се вмъкне.

По-сериозен, отколкото изобщо Меридийн го бе виждала, Ривъс възрази:

– Аз никога не украсявам истината пред Гиби.

– Това хайлендска традиция ли е? – подхвърли предизвикателно тя.

– На децата нищо не трябва да се спестява.

Той обърна глава към дъщеря си, но едва ли всъщност я виждаше.

– По-късно ще обсъдим това, Меридийн.

Меридийн реши да отстои мнението си, защото искаше час по-скоро Гиби да забрави за случилото се и да се превърне пак във весело и разбрано дете.

– Ще решим спора още сега, Ривъс Макдъф. – Тя се усмихна на Гиби. – Ще идете двете със Сирина при кожаря. Елън ще остане с теб при него, докато той ушие новия ми дюшек.

Гиби неуверено погледна към баща си, тъй като не знаеше как да постъпи.

– Ще се караш ли с лейди Меридийн?

– Със сигурност – побърза да заяви Меридийн, после се усмихна. –

Той се самозалъгва, че е много добър в словесните двубои.

Гиби се начумери и провлечено додаде:

– Наистина е добър.

Серена избухна в смях и излезе в коридора. Меридийн сложи ръка на кръста си.

– Тогава бих искала да го попитам доколко, е запознат с думата скромност.

– Татко, какво е скромност?

– Една черта, която трудно се придобива, миличка. Особено, когато една опърничавя жена го иска от мекосърдечния си мъж, чието мнение все пак е напълно вярно.

Гиби замислено сбърчи чело.

– Защото си агънце ли?

– Чак до дъното на шотландската си душа.

Тя се изкиска. Ривъс я остави на пода.

– Върви със Сирина и кажи на Елън да не досажда на кожата с романтичните си измислици.

Момичето се измъкна през вратата с териера по петите. Ривъс я затръшна и се обърна към Меридийн.

Бацината загриженост се смачка под тежестта на наранената му мъжка гордост.

– Е?

Смелостта ѝ се разлюля при вида на гнева му.

– Какво „е“?

– Защо се отнасяш лекомислено към цялото това разрушение? – той посочи обгарялото легло и опушения таван.

– Трябва ли да прибягам до замъка Килбартън и да обвиня баща си за палежа? Без съмнение това ще помогне много.

Обзе го каменно спокойствие.

– Можеш да му вземеш силата.

Ето какво било. Обобщението на всичките им различия.

– И да ти я предам?

Не беше очаквал такова открито предизвикателство. Недоумяващият му поглед го доказваше. Бързо се съвзе.

– Аз съм твоя съпруг. Заслужил съм короната!

– Докато аз ноц след ноц работех, за да спечеля със стана четиридесет пенса.

Ривъс с широка крачка отиде до прозореца и се подпря на рамката му.

– Нима си вярвала, че живота ти ще мине без нещастия или трудности? Никой от нас не може да очаква толкова много.

– Прости ми, че спестих на дъщеря ти едно разочарование.

– Живеем в тревожни времена. Но не за Гиби беше спора ни.

– Напротив! Нямам намерение да прехвърлям проблемите си на

едно невинно дете. А ако смяташ да ме убеждаваш, че проблемите на принцесата са грижа на всички, то аз ще...

Ривъс се обърна с лице към нея и кръстоса ръце пред гърдите си.

– Какво ще направиш?

Не ѝ дойде наум нито едно достойно възмездие.

– Бъди сигурен, че ще те направя нещастен.

– Сега съм прекалено ядосан, за да споря с теб – каза той и тръгна към вратата. – Трябва да кажа на Броуди да утроят охраната ти.

Още въоръжени стражи.

– Защо не ме приковеш с верига към кладенеца? Тогавя всички ще могат да ме виждат. На хората може даже да им хареса. Мълвата ще се разпростре във всяко село и ферма. Всички любопитни ще се скупчат в Елджин.

Той я погледна през рамо.

– Не постъпваш разумно, като ме дразниш, Меридийн.

– Защото после ще кажеш, че сама съм си виновна.

Ривъс шляпна с длан по касата на вратата.

– Не съм чак толкова горд.

Не. Просто той беше решен да поправи злото и да сложи на главата си корона.

– Мислех, че си невинен като агънце.

Това го спря.

– Мислех, че във вените ти тече кръвта на предшествениците ти. И престани да ме наричаш така.

– Ще забравя, че си агънце, ако ме върнеш в Англия.

О, този поглед. Дори със сажди по лицето и пепел в косата, той преливаше от съдържана учтивост.

– Забрави за Англия.

– Мразя Шотландия.

– Не ти ли харесват ливадите край замъка? Овесената каша на Монфише не е ли по вкуса ти? Прислужниците зле ли ти служат?

Въпросите му бяха нечестни. Той знаеше, че не можеше да се оплаче.

– Мразя коварството на клана Макгиливри.

– Мислиш ли, че Уилям е запалил пожара? – сериозно я запита той.

– Не – отвърна тя, без да мисли. После добави по-спокойно: – Той ти е гласувал доверие.

В очите му проблесна насмешливо облекчение. Избърса ръце в панталоните си и я погледна.

– Значи трябва да се възрадвам, защото намерих поне един Макгиливри, който разбира значението на думата вярност?

– Мислиш ли, че аз не го знам?

Тя стисна зъби с такава сила, че жилите на шията ѝ се изпънаха.

– Някои хора от твоя клан са прекалено нетърпеливи да ми покажат, че го знаят. Други – не.

Загадъчното твърдение заслужаваше отговор.

– Не съм те мамила. От самото начало знаеш, че не исках да имам нищо общо с... – тя почти каза „този живот“, но това не беше напълно вярно, поне напоследък. – Показах ти достатъчно ясно, че за мен не представлява интерес да бъда принцеса на Инвърнес.

– Значи ти си прекалено нетърпелива да покажеш *това*. – процеди той през стиснатите си зъби.

Меридийн отстъпи назад.

– Мислех, че си прекалено ядосан, за да спориш с мен.

Ривъс вдигна ръце и извика:

– Кълна се във всички светии, така е! Но знай едно, Меридийн Макгиливри, нашият брак не е банкет. Не можеш да избираш само онези неща, които ти харесвал и да оставяш огризките на някоя друга бедна душа.

Беше прав. Не събра достатъчно смелост дори да се защити.

– Не искам да говоря повече с теб, Ривъс.

– Нито ще имаш тази възможност, докато не промениш апетита си.

Ривъс изхвъркна от стаята така разгневен, че не видя купчината мокри гоблени в коридора. Спъна се, но се изправи бързо и продължи. Докато отиваше към казармите не спираше да се ругае, че бе нарушил клетвата си никога да не спори с жена, най-малкото с упоритата си съпруга, която подбираше хубавите неща, предлагани ѝ от брака, но не поемаше нито една отговорност.

Принцесата на Инвърнес.

Спря близо до мишената на учебната арена. Не беше честен към Меридийн. Тя беше нещо повече от една титла. За разлика от Ривъс Уилям не разбираше това. Подлостта на Кътбърт не беше насочена срещу дъщеря му, защото кралят на Хайлендс никога не бе гледал на Меридийн като на свое дете.

Все пак, въпреки егоизма на баща си, Меридийн имаше добро сърце и беше щедра към всички, с изключение на онези, които никога не бяха поглеждали отвъд разкошните ѝ зелени очи и гарвановочерната коса. Под пласта традиции, с които тя бе израснала, лежеше една наранено

и изплашено сърце, което беше страдало много.

Дори измъчена от коварството на баща ѝ, Меридийн първо бе помислила за Гиби.

Как бе могъл да пренебрегне болката на Меридийн? Предишната вечер тя бе нарекла Елджиншър свой дом. Почувства се някак гузен, защото трябваше да превърне замъка Олдкеърн в неин затвор, докато не поискаше меча.

Дали жаждата ѝ за отмъщение на Кътбърт щеше да вземе превес там, където любовта ѝ към Ривъс не бе могла? Всъщност, дали го обичаше истински? Под безразличието ѝ към шотландската политика се криеше една независима жена, която още осемгодишна бе започнала да се грижи сама за себе си в една чужда страна. Ако Ривъс успееше да я убеди да вземе меча по лични причини, а не заради традицията, резултатът щеше да бъде пак същия. Щеше да сложи короната на Хайлендс. Меридийн щеше да управлява заедно с него, смекчавайки силата му с доброта.

Намеренията му бяха изпълнени с клопки, защото тя виждаше във всяко негово действие опит за принуда. Болезнено беше това откритие, защото любовта му към Меридийн Макгиливри беше нещо повече от задължение. За него тя беше по-ценна от задълженията към народа на Хайлендс. Ако си бе позволил лукса да послуша сърцето си, щеше да се откаже от претенциите си към трона и щеше да зачете желанието ѝ да се откаже от ролята си на принцеса на Инвърнес. И по този прост начин старейшината на клана Макдъф и неговата съпруга щяха да владеят Елджиншър. Щяха да процъфтяват, докато някой от убийците на Кътбърт не успееше да си свърши работата.

Мисълта, че може да я изгуби накара Ривъс да се стегне, а сърцето му да забие бързо. Дочу някакъв шум откъм двора. Гъсарката караше ятото си през отворената порта към вира край външната ограда. Слънцето вече беше напълно изгряло и селото гъмжеше от живот.

Почувства безразличие към простите неща и това го натъжи, защото обикновено посрещаше с голяма радост настъпването на новия ден. Но вместо да наблюдава как слънцето изгрява над кралството му, той бе прекарал ранните утринни часове в борба с пожара, който можеше да унищожи бъдещето му. Кавгата му с Меридийн беше друго обезпокоително нещо. Тя трябваше да вземе меча. Другата възможност обричаше на бърза гибел хайлендското единство.

Той побърза към казармите с наново разпален гняв. Откри Броуди да говори с Глени Форбс и дузина от неговия клан.

– Трябва да арестувате и разпитате всеки непознат. Открийте кой е запалил стаята на лейди Меридийн и ми доведете този престъпник.

На шерифа му бе достатъчен само един поглед към Ривъс, за да нареди на хората си да излязат. Щом останаха сами Броуди мълчаливо зачака.

Ходът на събитията отвращаваше Ривъс. Застана до Броуди и заби поглед в редицата легла, без всъщност да вижда мебелите.

– Ставаме жертва на търговията, която сами създадохме. Убийците и похитители могат да идват и да си отиват, както търговците и пътниците. Никога няма да намерим кой е бил този престъпник.

– Така е, едва ли ще го хванем. Сигурно вече е на половината път до замъка Килбартън.

– Проклет да е Кътбърт Макгиливри!

Броуди намести бойните си гривни.

– Тя не е ли по-близо до решението да поиска меча?

– Така си бях помислил, но Кътбърт отново я обърна срещу нас. Надявах се, че ще поиска меча, ако не по друга причина то от желание за мъст.

– Ти търсиш съпругеска вярност, млади ми приятелю.

– Млади приятелю! – замисли се Ривъс. – Не си ме наричал така от години.

Броуди стисна дясната ръка на Ривъс – тази, с която той държеше меча. Веселият му тон даваше невярна представа за настроението му, като се имаше предвид сериозното му изражение.

– Откакто ме победи с тази ръка.

От този ден сякаш бе изминал цял живот. По онова време Ривъс навивно си мислеше, че ще открие Меридийн, ще я върне обратно у дома и ще започнат веселото си властване над Хайлендс. Сега трябваше да моли за съвет и помощ краля на Шотландия, защото не можеше отново да изложи на риск живота на Меридийн. Ако сериозно се замислеше над мотивите си трябваше да признае, че търсенето на помощ накърнява гордостта му, но беше по-добре да понесе този удар по честта си, отколкото да изгуби Меридийн.

Тръсна глава, за да прогони ужасната мисъл и насочи вниманието си към Броуди.

– Брус трябва да е пристигнал в крепостта Морейвия на гости при Джон Съдърленд. Изпрати Макферсън с бележка за опита на Кътбърт да убие Меридийн. Нека изчака отговора на Брус.

Броуди кимна.

– Момчето трябва да вземе кораба от Елджин Енд. Ако има попътен вятър ще е тук отново след седмица. Остава ни малко време... преди Свети Дух.

– Направи както ти казах и изпрати един часови на южната кула. Заповядай му да наблюдава оттам прозорците на Меридийн. Не искам някой друг да влиза в стаите й.

– Аз и Съмърлед ще си разпределим това задължение, освен ако не смяташ да прекратиш нощните си посещения.

Ривъс едва ли щеше да потърси пътя към стаята й, ако гневът му се проточеше. Тя не беше безразлична към него, беше сигурен в това. Любовта й, обаче, не беше достатъчна, за да се изправи пред баща си. Тази истина нараняваше Ривъс най-дълбоко.

– Тя има нужда от уют и защита – каза той по-скоро на себе си, отколкото на наставника си. Смяташе, когато отново заговорят с нея за търканията по между им, да я остави сама да засегне този въпрос. Той нямаше да го повдига. Прекалено много пъти бе намирал този кладенец сух.

– Кажете на жените от селото по-често да се навъртат край нея. Накарай ги да вярват, че тя скоро ще отиде за меч.

– Това сигурно ще помогне на бедното момиче въздъхна Броуди. – Не е честно за втори път да страда от гнева на баща си. Ако беше успял, щеше да изгуби душата си, защото ти щеше да му вземеш живота.

– Боже, прости ми – рече Ривъс, – но ми е приятна самата мисъл да нахълцам на парчета това копеле.

Той се насочи към вратата с наново разпален яд.

– Къде отиваш? – последва го Броуди.

– В работилницата на бъчваря. Кръвта ми ври. Със същата ръка, с която бе учил Ривъс да върти меч и която му бе помогнала да нареди камъните върху могилата на баща си, Броуди го тупна по гърба.

– Типично за теб, Ривъс, и добре правиш. По-добре да си изкараш гнева в цепене на дърва, отколкото да разсечеш нечия глава.

* * *

Но дори след като денят вече бе отминал, Ривъс все още не можеше да забрави последното й проклятие срещу Шотландия и непрестанните й уговорки да бъде върната в Англия.

Дали знаеше каква болка му причиняват думите й? Това засягаше ли я? Не дойде на вечеря и Ривъс отиде на южната кула. Тази гледна точка му предлагаше необезпокояван изглед към прозорците на стаите

й. Както Ривъс си мислеше тя изглеждаше окаяна. Седеше пред стана си, сред петно от златна светлина, а ръцете ѝ не спираха да местят совалката напред-назад.

Спря и взе от малката масичка до нея една книга. Ривъс предположи, че е Заветът на принцесата. Един поглед през далекогледа го потвърди. С помощта на инструмента тя изглеждаше само на една ръка разстояние. Достатъчно близо, за да я докосне, но този образ, подобно на самата жена, беше измамен.

Меридийн понечи да отвори книгата, после спря. Пое дълбоко дъх и се взря през прозореца. След това отново посегна към хрониките на предците си.

Все още се колебаеше.

– Направи го – прошепна той, подканвайки я да разрови миналото и да намери силата, която щеше да върне величието на жените от рода ѝ.

Желанието да иде при нея, да я убеди, да я накара да направи, се надигна у него, като приливна вълна. Но не можеше. Беше направил всичко по силите си и тя се бе възпротивила.

Пред недоумяващия му поглед тя остави настрана книгата, духна свещта и с това угаси светлината на надеждата, която той бе пазил толкова дълго в сърцето си.

* * *

В понеделник изпрати Гиби да попита Меридийн дали иска да излезе на разходка с него. Тя отказа, като се позова на общи задължения със Сим.

Във вторник изпрати Сим да ѝ предложи да прекарат деня на ливадите. Тя се извини с оправданието, че ще предава урок на Гиби.

В сряда Ривъс нареди на Сирина да покани Меридийн да гледа конните състезания във външния двор. Обяснявайки, че има среща с Уилям, тя изпрати извиненията си на Ривъс.

В църквата коленичеха един до друг. За страничните наблюдатели всичко бе по старому. Но щом излезеха от църквата, Меридийн поемаше по свой собствен път.

В четвъртък Ривъс ѝ написа бележка, заплашвайки я, че ще ѝ поръча колан на целомъдрието. Тя му отвърна със своя заплаха: „Направи го, Ривъс, и ще кажа на цялото село, че сме спали заедно.“

Те пак щяха да спят заедно, закле се мислено той. Меридийн не беше истински ядосана на мъжа си. Шотландската политика бе убила благоразположението ѝ.

Ривъс можеше да я изчака. Меридийн нямаше къде да иде, поне докато я следваха въоръжени стражи или цели тълпи жени.

Когато седмица по-късно тя го потърси, първите й думи го шокираха.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

– Дошла съм да ти подстрижа косата. Станал си рошав като куче.

Още след първите си думи на Меридийн ѝ се прииска да си ги вземе обратно, защото не бе целяла да звучи заповедно или сдържано.

Меридийн остави Завета върху масичката му, но не влезе по-навътре в стаята.

Седнал близо до камината, Ривъс дялкаше гребен от парче гладко, тъмно дърво. Тъмночервената му дреха контрастираше красиво с русата му коса и тъмните му очи. Но видът му беше точно така изморен и така самотен, както се чувстваше самата тя.

Без да погледне към нея, той додаде:

– Не очаквай от мен да вдигна лапа и да се моля, както прави Джейкън.

Меридийн стисна по-здраво ножиците и се приближи към него. Беше дошла да промени нещата. Трябваше да започне отначало.

– Студенината между нас не може да продължава. Не трябваше да говоря толкова остро, но и не очаквай от мен да лазя пред тебе.

– Ти? Да лазиш пред мене ли? – Като вдигна гребена към светлината, той го огледа, след това издуха стърготините и продължи да го дяла. – По-скоро бих се молил за несметни богатства и лице, красиво като на младия Съмърлед.

– Не е нужно да се правиш на скромен. Достатъчно си хубав... особено с този цвят. – Ривъс повдигна вежди и тя побърза да добави: – Това, което имаш в повече, е гордостта.

Той килна глава и се усмихна леко, преструвайки се на отчужден.

– За разлика от теб ли?

– Може би моята е повече, бих казала, но ти си инат, а аз не съм. Нашата кавга се отразява неблагоприятно на двамата ни. Елън не се е влюбвала нито веднъж, откакто се скарахме. Свещеникът продължава още и още да говори за светостта на съпругеската всеотдайност. Гибите объркана и обвинява себе си за станалото.

– Не си дошла тук да обсъждаш дъщеря ми, нито косата ми, нито пък моя инат.

Мошеник. Изопачаваше думите ѝ.

– Нямах намерение да...

– ...бъдеш упорита ли? Ти? Никога – подигравателно се разсмя той.

– Трябва да уредим този въпрос.

Той заби поглед в ръката ѝ.

– Тогава защо дойде при мен? Сайбил би ме подстригала и без допълнителни доводи.

Дяволът възнамеряваше да направи мисията максимално трудна. Беше сгрешила, като бе пренебрегнала жестовите му на помирение, но тогава я тормозеха объркването и страха. Искаше да се помирят. Особено сега. Може би една шега щеше да свърши работа.

– Може би е вярно, че Сайбил би могла да се погрижи за вида ти, но тя не би могла да извика предшественичките си да ти отхапят мъжествеността.

Това привлече вниманието му. Ръцете му замръзнаха, а оценяващият му поглед я огледа от главата до петите.

– Решила си да използваш чара си, за да върнеш мира между нас?

– Чар ли? Казах го, само за да придам малко хумор на разговора.

Ривъс почука с гребена по бедрото си.

– О, много добре! – възкликна тя. – Казах го с цел да засегна мъжеството ти.

– Тогава си сгрешила, защото не разбираш смисъла на шегата.

Всички, дори търговеца на прежда, се кълняха, че Ривъс не можеше да се гневи дълго време. Жалко, но грешаха, защото той не показваше с нищо, че доброволно ще се помири с нея.

Меридийн се приближи към него.

– Моля тя, просвети ме.

– Пламенният мъж смуче гърдите на жената. Ако и тя е така разпадена му връща услугата, като смуче мъжествеността му.

Живата картина, която се появи в главата ѝ, я засрами и я накара да се изчерви.

– Не съм заченала, а и не виждам защо трябва да използваш подобни груби думи.

Защо му бе разкрила нещо толкова лично, като идването на цикъла ѝ?

Ривъс остави ножа и гребена.

– Груби ли? Едва ли. Ти сама повдигна този въпрос, а и смукането на гърдите е второто ми любимо занимание през свободното ми време.

Как смееше да я нарича инат! Пъпчива жаба, такава!

– Значи първата ти любов е шотландската политика?

Той ѝ се усмихна немирно и се разсмя.

– Отново грешиш.

Търпението ѝ се изчерпа.

– Опитвам се да водя приятен разговор.

– Ако на това му викаш приятен разговор, тогава сигурно говориш на френски. – След това добави по-меко – Менструацията ти болезнена ли е?

Макар и любезно зададен, въпросът я хвърли в затруднение.

– Не. Нищо особено – тя потрака с ножиците. – Искаш ли да подравня косата ти?

– Да, но не ми режи ушите. – Той ѝ подаде полузавършения гребен. – Опитай с това.

Ривъс беше издълбал петолистник в дървото. Тя се досети, че гребенът е бил предвиден като подарък за нея. Като предложение за мир. Винаги беше досетлив и щедър, щом ставаше въпрос за нейните нужди.

Меридийн въодушевено се зае със задачата си. Заобиколи Ривъс и прекара гребена през косата му. Косата му, гъста и вълниста, нагоре се събираше в неравни, опърлени кичури. Сред порой от искри той бе потушил огъня и по този начин бе спасил живота ѝ.

Искаше ѝ се да го прегърне през шията и да му каже, че никой никога не бе поставял нейното добро над своето собствено. Малко бяха жените, които се радваха на такава съпругеска всеотдайност.

– Нещо не е ли наред с гребена?

– Не – гласът ѝ бе станал плътен от напирашите емоции. Изкашля се и добави: – Гребенът е много хубав.

Ривъс само сви рамене, а на нея ѝ се искаше да може да види лицето му. Докато подстригваше опърлените краища на косата му, Меридийн се помоли мислено той час по-скоро отново да ѝ заговори с приятелския закачлив тон, който така ѝ липсваше.

За да го окуражи, тя подметна шеговито:

– Искаш ли да те подстрижа късо, както предпочитат мъжете в Нормандия?

– Само посмей и ще те хвърля в блатото при гъските и жабите.

Меридийн се наведе близо до него и прошепна:

– Елън каза, че трябва да ти оставя коса за плитки над слепоочията.

– Ривъс потрепери, а тя продължи: – Те са белег на мъжете с голяма важност.

Ривъс преглътна шумно.

– Ти как мислиш?

– Тогава косата ти ще ми пречи да те хапя свободно по ушите.

Той килна глава на една страна и отмахна косата си, разкривайки

едното си ухо.

– Готов съм, ако желаш.

Думите, които трябваше да каже още в самото начало, дойдоха на езика ѝ като порой.

– Трябваше още преди да ти кажа, че съм ти признателна затова, че загаси пожара и съжалявам, че си изгори косата.

Ривъс отпусна ръце, обърна се и я погледна със уверен поглед, сякаш знаеше, че тя има да му казва нещо повече.

– Държах се опърничаво, а и бях изплашена.

– Не искам да те обиждам, но за мен ти се беше заинатила безпричинно.

Явно искаше да каже, че тя би трябвало да вземе предвид чувствата му.

– Така е.

– А аз бях заслепен от ярост, защото не успях да те предпазя.

Това наистина можеше да бъде източник на страдание за един мъж, така могъщ и почитан, като него. Реши да облекчи затруднението му.

– Не се безпокой. Аз съм в такава безопасност, че само елджинските мухи, могат да ми досадят. – Той кимна леко и Меридийн реши да засегне друг един важен въпрос. – Уилям ми каза, че си изпратил съобщение на крал Робърт за това, което баща ми направи.

Без да откъсва поглед от устните ѝ, Ривъс се облиза.

– Значи сте разрешили търканията си с брат ти?

Беше довършила новия гоблен под погледа на Уилям. Двамата заедно бяха преброили с разказите си годините на раздялата. Той вече не беше онова весело малко момче, нито пък бе станал студен и умислен като баща ѝ и другите ѝ роднини.

– Признавам, че той ми харесва.

Погледът му се плъзна към очите ѝ.

– Даде ли му цветно пени?

Беше почти готова да сваля звезди от небето за Ривъс Макдъф, стига да бяха нейни. Но неговите чувства бяха така добре защитени, че Меридийн не можеше да прочете нито емоция, нито нужда в очите му.

– Дадох на Уилям две цветни пенита. Те са за неговите деца. Какво мислиш, че ще направи кралят?

Ривъс примигна и извърна поглед.

– Мисля, че няма да направи нищо. Добре ли спиш? Имаш ли кошмари?

– Щеше ли да дойдеш при мен, ако се бях събудила от страх?

Вниманието му в миг се върна към нея, подобно на стрелката на компас.

– В миг. Задължение на съпруга е да утешава жена си.

Сякаш обсъждаха гредите по тавана. Така приятелски беше разговорът им, толкова необвързани думите. Ривъс не показваше никакви чувства, освен онзи слаб блясък в очите му, който Меридийн смяташе да проучи по-подробно. Най-добре беше да започне с някой неутрален въпрос.

– Гиби се учи да тъче.

– Похвали ми се.

Над тях се спусна покривалото на очакването. Сърцето на Меридийн започна да бие по-силно.

– Разбрах, че в понеделник си бил с нея на разходка.

В отговор той замълча.

Беше я поканил, но тя бе предпочела да демонстрира инат и гордост, вместо да приеме.

– Трябваше да дойда с теб – призна тя. – Съжалявам, че не дойдох.

Той я погледна сериозно.

– Щеше повече да ми хареса, ако ми бе дала меча на Чаплинг. Съжалявам, че не го правиш.

Думите му, казани така прямо, достигнаха право до сърцето ѝ. Ривъс го чакаше разочарование и заради това тя съжаляваше искрено. Пое дълбоко дъх, за да събере кураж.

– Не мога да предявявам претенции към трона на баща си. Вече не съм девствена.

Ривъс застана нащрек.

– Значи си обмисляла да поискаш меча? Минавало ти е през ум, нали?

След тяхната свада тя не бе правила почти нищо друго, освен да мисли за бъдещето си и за мъжа, когото обичаше, но с когото в момента бе скарана. Ако се изправеше пред баща си можеше да открие насладата на отмъщението. Искаше да получи възмездие след толкова страдания, които бе изтърпяла от ръцете му.

– Да, но това вече няма значение, защото съм спала с теб.

– Майка ти също е спала с Кътбърт, преди да му даде меча.

Недоверието ѝ се превърна в озадачение.

– Откъде знаеш това?

– Как бих могъл да не го знам? – той посочи книгата. – Написано е в Завета за всички, които искат да го видят. Елинър е пометнала две

седмици, след като се венчала за баща ти.

Беше дошло времето на истината. Меридийн остави ножиците и отиде до пиедестала, на който стоеше Заветът. Там, където Ривъс го бе държал толкова години. Някога за него тази книга бе значела повече, отколкото за нея, но това вече не беше така.

– Още не съм чела хрониките на майка си.

– Никога не е късно, но при всички случаи помниш лошото отношение на майка си.

Лошо отношение. Едно уместно описание на майчините грижи на Елинър. Това новооткрито прегрешение не изненада Меридийн, тъй като майка ѝ се бе отдръпнала от децата си, още докато те бяха малки.

– Като дете не ми даваха да пипам книгата. Майка ми я заключаваше заедно с колана на принцесата. – И просто защото сега можеше да го направи, Меридийн сложи ръце върху книгата и погали древната корица.

– В деня, в който ни венчаха, ти ми даде книгата да я пазя. Беше ти лошо от отровата, но съм сигурен, че помниш.

Помнеше, но болката от онзи ден си бе отишла, заедно с много други душевни страдания, изживени в младостта.

– Дадох ти я само един ден, след като майка ми я бе сложила в ръцете ми. Не можех да допусна английският крал да я види. Докато пътувахме насам не оставах сама нито миг, освен през нощта, а пазачите не ми дадоха лампа.

Ако очите можеха да говорят, то неговите горяха от желание да ѝ кажат колко му се иска да сподели с нея този миг.

– Беше толкова хубава, Меридийн. Все още помня миризмата на чисто от дрехите ти и мекотата на кожата ти. Ти беше най-красивото нещо, което някога бях виждал.

Комплиментът му я поласка, а заедно с това ѝ върна един спомен. Той ѝ бе казвал вече тези думи, а заедно с тях и много други. Синът на месаря, който се боеше за собствения си живот, все пак бе намерил сили да подкрепи изплашеното и изоставено момиче.

– Ти беше най-галантното момче, което някога бях познавала.

– Значи не знаеш какво е написала майка ти в книгата?

Меридийн бе взимала книгата безчет пъти, но не бе намерила кураж да прочете написаното от майка ѝ.

– Не.

– Искаш ли да ти разкажа? Ще приемеш ли думите на сина на месаря?

Може би ако думите идваха от него, те нямаше да бъдат толкова болезнени? Меридийн се отпусна и се облегна на високата масичка.

– Моля те. Какво е записала?

На лицето му се изписа тъга.

– Не е писала нищо с думи. Само датите, на които е раждала децата си и на които е помятала.

Това откритие сигурно трябваше да натъжи Меридийн, но тя бе свикнала с егоистичното държание на родителите си. Една майка, която бе проклела детето си, не би си губила времето да търси окуражаващи думи, дори ако тя беше принцесата на Инвърнес и бе задължена да осигури продължението на традицията. Сигурно собствените ѝ трудности са предизвикали безразличието ѝ, защото Ейлис от своя страна бе поела вината за това, че бе дала Елинър на Кътбърт.

– Майка ми е помятала два пъти.

– Да и първият път е бил две седмици, след като дала меча на Кътбърт. Второто дете изгубила между раждането на Уилям и твоето.

Безразличието към майка ѝ премина в презрение.

– Значи е мамила! Била е омърсена, когато е поискала меча от баща си.

– Не е била първата. От Завета подразбрах, че ѝ други твои предшественички, по добри или лоши причини, също са изпреварвали венчавката.

Меридийн се отпусна в креслото. Беше объркана и разочарована.

– Имаш ли доказателства, че те също са получили меча с измама?

– Само подозрение и рождени дати, които са твърде близки до деня, в който са се венчавали.

Всичките ѝ предшественички бяха записали датите, в които бяха родили новите Принцеси, но само някои от тях споменаваха за ражданията на синовете си. Макар да се досещаше, че Ривъс бе преровил всички тези подробности, подтикван от амбициите си, не можеше да отрече, че той бе проявил похвален интерес към рожденото ѝ право.

– Не знам какво да кажа.

– Не трябва да мислиш лошо за тях. По времето на Мери е било нашествието на викингите. Бащата на Сорша е бил из Светите места и тя изпреварила брака си, защото иначе рискувала изобщо да сложи край на традицията. Ти си свидетел на разпадането на хайлендското единство. Не бих могъл да кажа, че ще станеш измамница, тъй като аз те прелъстих.

Във вените ѝ нахлу познатата приятна топлина.

– Кътбърт е прелъстил майка ми.

– Знаеш ли, че за първи път каза името му, без в гласа ти да има страх? – Той се наклони леко напред и протегна ръка към нея с длан нагоре. – Забрави за баща си. Мисли за днешния ден и за бъдещето ни. Аз не съм чудовище, Меридийн. Аз съм твоя съпруг, който те обича.

Щастието я изпълни и тя се хвърли в обятията му.

– Аз също те обичам.

Страстната ѝ целувка обещаваеше и загатваше. Но щеше ли тя да последва предопределената ѝ съдба?

Ривъс отстъпи, преди да е изгубил контрол над страстта си. Замечтаният ѝ поглед почти му взе ума.

– Мислиш ли, че ще намериш спокойствие в Англия, след като си живяла сред хора, които са ти направили място в сърцата си?

– Имам приятели в Англия. Жената на рибаря, например.

– Тогава ще позволя на съпруга ѝ да лови риба във водите ми.

– И над морето ли имаш власт?

– Не съвсем. Бащата на Джейми Форбс може да го направи.

– И той ли ти се е заклел във вярност?

– Да. От него получаваме предостатъчно риба за Монфише. Ако английският рибар и жена му предпочетат да останат да живеят там, където са сега, можеш да им пишеш толкова често, колкото пожелаеш. Мисля, че няма да прозвучи прекалено амбициозно, ако кажа, че някой ден скоро ще имам пратеници, които ще кръстосват цяла Шотландия.

Това беше още един от прогресивните му планове. Нямаха ли край благородните му намерения?

– Тези мъже ще обикалят страната с единствената задача да разнасят писма, така ли?

– Дори и съобщенията на простите хора. Идеята допадна на краля – гласът му неочаквано стихна. – Ще поискаш ли меча?

Животът на Меридийн се разпростря пред нея, радостен и пълен, а в далечината видя една дъщеря с гарнановочерни коси и зелени очи, и един баща, готов да умре, за да защити децата си.

Клеър беше мъртва. Джоана бе намерила щастието си с Дръмънд Маккуин. Какво ли наистина очакваше Меридийн в абатството Скарбъроу? Нищо, трябваше да признае. Животът ѝ беше тук.

– Ще възобновиш ли славата на жените от рода си? – добави той.

Меридийн си помисли за първата Елинър, бременна и прикована към стената на тъмницата. И за застаряващата Маргарет, която се бе пожертвала, за да роди следващата принцеса. Спомни си хладните думи на

майка си: „Жените като нас не избират съпрузите си. Ние сме като кучките, които водят за награда на най-силното куче в glutницата“.

Меридийн погледна към Ривъс. Под приятната му външност беше чисто и вярно сърце. По-добър мъж нямаше да намери.

– Да, ще поискам меча на баща си.

Ривъс затвори очи от облекчение, а на лицето му се изписа усмивка голяма, колкото Шотландия. Слава Богу!

Самата Меридийн беше като замаяна от облекчение.

– Трябва да поблагодариш и на жените от селото. Те сигурно са повтаряли молитвите си сутрин, обед и вечер.

– Много мило от тяхна страна.

– Мило ли? По-вярно ще бъде, ако се каже, че са изпълнили заповедта ти.

По-радостен от всякога, той отметна глава назад и се разсмя.

– Не са им нужни нарежданията ми, за да те харесат. Те те обичат много, а това не можеш да оспориш. Вече ги виждам как ще танцуват по улицата, щом сложиш офиковата корона.

Офиките. Клетвите. Писмото ѝ до папата...

– Какво ще правим, когато Леели се върне с разтрогването на брака ни?

– Ще... тъ-ъ – той се размърда неспокойно, а очите му последователно обшариха огнището, светилника, масата. – Този мост ще преминем, когато му дойде времето.

– Нещо се запъваш. Какво има?

Той я погледна така, сякаш се бе задавил с рибешка кост или може би това беше истината?

– Каж ми.

– Сетих се – шракна с пръсти той. – Ще се оженим отново. Ще кажем брачната клетва доброволно и цялото село Ще ни гледа. О, какъв празник ще бъде!

– Ривъс?

– Ще има танци и шегички. А ти ще хвърляш на децата цветни пенита. Имаш ли достатъчно.

– Стига си увъртал. Пристигнало ли е анулирането? – Самата мисъл и възможните последици, я накараха да изхвъркне от прегръдката му.

Ривъс я придърпа пак към себе си.

– Не. Никакъв отговор няма.

Странен беше отговорът му. Прекалено окончателен и прекалено уверен.

– Откъде си толкова сигурен?

– Сигурен съм, че анулирането ще пътува дълго време.

Щом трябваше да вади думите с ченгел от устата му, щеше да го прави.

– Не си изпратил писмото ми, нали?

– Изпратих го – възрази той. – По младия Леели.

Притеснението му бе така очевидно, че ѝ се искаше да се размее. Но ситуацията никак не беше забавна.

– Изпратил си писмото по младия Леели, но... Какво друго?

– Но му казах първо да посети роднините си във Франция и да почака раждането на първото дете на братовчедка си.

Истината и облекчението едновременно дойдоха при Меридийн.

– А това раждане ще се забави доста.

Той сви рамене, а изражението му стана лукаво, като на крадец.

– Около десет години, мисля. Макар че братовчедка му вече е сгодена, тя все още е дете и продължава да си живее в детската стая.

Ако го наречеше нагъл, дори приблизително нямаше да опише този месарски син, който бе спечелил и сърцето, и верността ѝ към Хайлендс.

– Би трябвало да те намразя за измамата ти.

– Но вместо това ме обичаш. Кажи го.

– Макар да съм сигурна, че вечно ще се тормозя заради това, да, така е.

– Ти ще станеш най-добрата майка.

Деца!

– Не дължа на Макгиливри потомство.

– Макгиливри ли каза? Ами Дъгласови? Сорша е била от техния клан. Ейлис е била от клана Макдоналд. Мери – от клана Леели. Принцесите са се свързвали с много кланове. Нима ще изоставиш всичките тези хора, чиято кръв тече във вените ти, само заради едни прокълнати Макгиливри?

Доводът му беше наистина убедителен, но все още Меридийн беше резервирана.

– Ако ти родя дете, то ще бъде Макгиливри.

– *Когато* родиш децата ми, те ще бъдат Макдъф. И всички до едно ще бъдат хубави.

Беше толкова уверен в това, че Меридийн не се съдържа и го подразни:

– А какви имена ще им дадеш? Хейкън, например?

Ривъс бързо се усети и потърка брадата си.

– Не бях помислял за това. Хейкън... – Той опита вкуса на името. –

Хейкън е някак...

– Ужасен избор на име.

– О, да – но идеята му бе допаднала и той все още я обмисляше.

– Ривъс! – предупреди го тя.

– Напълно немислимо и лишено от романтика, както би казала Елън. Какво име би избрала ти?

След като бяха отхвърлили Хейкън, тя бе готова да потърси по-подходящо име.

– Дънкан или Кенет.

От Ривъс буквално струеше любов.

– Ами нашата мъничка принцеса?

Джоана беше любимото ѝ име, но... стоп. Едно дете би променило живота ѝ.

– Не мисля, че бих искала веднага да имам дете.

– По този въпрос ще си кажат думата Бог и тялото ти.

– Но аз не съм сигурна, че искам да имам дете.

– Защо не? Имаме толкова много добри черти. Като оставим горещия ти нрав. С едно „агънце“ като мен за баща, сигурен съм, че доброто ще победи.

– Как успя да ме откъснеш от темата за развода?

Той я целуна по бузата.

– Може би защото разговорите ни винаги се насочват към приятни неща.

Истина беше, но искаше да сподели с него още няколко възражения, докато все още говореха откровено.

– Няма да търпя да ходиш насам-натам.

– Страх те е за безопасността ми ли?

Самодоволното му изражение я подтикна да се пошегува.

– Не. Не ми се иска да губя монети, за да те откупвам.

Ривъс кимна, погълнат от този проблем.

– Това, най-вероятно, би ни разорило.

– Имаш високо самомнение.

– И ценя бъдещето си с тебе.

Меридийн си спомни заканата му да нападне конюшните на абатството.

– Достатъчно ли ме цениш, за да докараш коня, който оставих в Скарбъроу?

– Един хайлендец да купува кон от англичанин? – Ривъс се разсмя, сякаш бе чул нещо абсурдно.

– Англичаните казват същото. По много неща приличат на теб. Обичат жените и децата си. Казват си молитвите и се качват на конете си от лявата страна, досущ като тебе.

– Те искат да завладеят Шотландия.

Меридийн му отвърна с увереност, каквато никога не бе предполагала, че може да има:

– Защото тази страна си струва.

Секунда по-късно Ривъс разбра важността на казаното от нея. Тя вече не мразеше Шотландия и измежду всички въпроси, които уредиха тази вечер, този най-много стопли сърцето му. Меридийн го обичаше. Щеше да потърси правото си и най-накрая бе обикнала родината си.

Очите му се замъглиха от сълзи и той я притисна силно към себе си. Меридийн освободи ръцете си, обхвана лицето му и го притегли към устните си. Прегръдката им разпали въглените на страстта, които бяха струпали преди няколко дни. Желанието им избухна в пламъци и Ривъс почувства, че трябва да спрат.

– Ривъс!

Гласът на Броуди достигна до него през мъглата на желанието.

– Пратеничката, лейди Елизабет Гордън, иска аудиенция.

– Кой? – не разбра Меридийн. Приповдигнатото му настроение се стопи.

– Пратеничката на нашия крал.

– Олеле! – Меридийн се опита да се изправи. Ривъс ѝ помогна.

– Спокойно. Ти си моя жена, а тя е само пратеник на краля – Ривъс бе уверил крал Робърт, че Меридийн се е завърнала по своя воля. Пратеничката щеше да търси внимателно някакъв признак на несъгласие между Ривъс и жена му. Любовната прегръдка подхождаше идеално за случая.

– Добре ли я познаваш?

– Толкова добре, колкото всички мъже, без един.

– Не мисля, че казаното ми харесва.

Ривъс обичаше много звука на нейната ревност, но предпочете да не отговаря. Втората най-почитана дама в Шотландия, жената, за която в двора се носеха най-много клюки, влезе в стаята.

Беше облечена в дълга до глезените дреха от златисто кадифе, украсено с пурпурните лилии, символ на краля на Шотландия. Движенията ѝ бяха отмерени и грациозни. Беше доста висока и но слаба,

отколкото я помнеше. Сивите ѝ очи гледаха с хладна решителност.

Лейди Елизабет свали шапката си с пера и от тях се разлетяха капки вода. Червената ѝ коса бе прибрана на стегнат кок, привличайки около към стройната ѝ шия и сърцевидната форма на лицето ѝ. Докато правеше официален поклон погледът ѝ се закова върху Меридийн.

– Наистина ли сте принцесата на Инвърнес? – попита тя.

С лице почервняло от смущение, Меридийн скочи на крака от скута на Ривъс.

– Да. Аз съм Меридийн, съпруга на Ривъс Макдъф. Крал Едуард Първи ме отведе в манастира Скарбъроу, където прекарах дълго време.

Ако гордостта издуеше още малко гърдите му, жилетката му сигурно щеше да се пръсне по шевовете. Съпругата му. Беше дадено едно обещание, една молба беше чула.

Тържествено, както повеляваше дълга ѝ, Елизабет Гордън обяви:

– Добре дошла у дома, милейди. Радвате ли се, че отново сте сред нас?

Ривъс затаи дъх, докато не чу Меридийн да казва:

– Доволна съм.

Елизабет кимна. Изражението ѝ стана мрачно.

– Мога ли да отнема малко от времето ви, лорд Ривъс?

– Бих предпочел по-просто обръщение. Аз съм син на месар.

Устните ѝ се свиха в усмивка.

– Както искате, *Ривъс*.

Тя беше шотландка, потомка на благородна фамилия, по-стара от повечето други кланове, но все пак служеше като пратеник. Елизабет Гордън беше загадката на Рендолф Маккуин. Ривъс имаше друг бизнес с нея.

– Каква вест ми праща крал Робърт?

Тя преплете дългите си пръсти. Ръкавиците ѝ бяха от мека кожа, боядисана в същия цвят както дрехите ѝ. Гласът ѝ беше истинска музика.

– Макар нашият владетел да разбира затрудненото ви положение, той ви напомня, че Кътбърт Макгиливри е крал на Хайлендс.

– Кътбърт наема чужденци, които нападат всеки противопоставил му се клан. Това не е начинът, по който трябва да властва над сънародниците си хайлендци.

– Не кралят на Шотландия дарява короната на Хайлендс.

Ривъс погледна към Меридийн.

Тя трябваше да обяви намерението си сега, пред пратеника на

краля. Нямаше път назад. Трябваше да погледне баща си в очите и да го застави да ѝ даде всичко скъпо, което имаше. Трябваше да приеме властта над Хайлендс с достойнство и чисто сърце. А после трябваше да я предаде на Ривъс Макдъф.

– Ще поискам меча от баща си.

Несигурността напусна Ривъс. Тринайсет години на мъчения и надежди бяха зад гърба му. Искаше му се да докосне Меридийн, но Елизабет Гордън щеше да забележи облекчението му. Кралят трябваше да повярва, че в бракът на Ривъс с принцесата на Инвърнес беше сполучлив.

Той срещна погледа на пратеничката и предизвикателно повдигна вежди.

В отговор тя кимна с глава, леко, едва забележимо.

– Тогава ми позволете от името на крал Робърт да ви изразя почитта си. – Лейди Елизабет коленичи на едно коляно и наведе глава. – Нека властването ви бъде дълго и успешно, принцесо Меридийн, а дъщеря ви да бъде дар за онези, които идват след нас.

Меридийн беше прекалено завладяна от ставащото, за да каже нещо повече от:

– Така е рекъл Бог.

Елизабет се изправи с голяма грация.

– Кога ще поискате меча?

– Още не е уточнила датата.

– През юни, на Еньовден.

Пратеничката застина.

– Но тя трябва да отиде преди Свети...

– Не – прекъсна я той, решен да попречи на пратеничката да разкрие на Меридийн ултиматума на Кътбърт. – Меридийн ще изпълни дълга си тогава, когато сама реши. Не по-рано.

Лейди Елизабет разбра мисълта му и кимна. После сложи шапката си.

– Съжалявам, че така бързо трябва да ви напусна, но се налага да замина.

– Накъде? – попита Ривъс.

Елизабет сякаш улови името от въздуха.

– За Кале.

Лъжеше, Ривъс беше сигурен в това.

– Значи, да казвам, че сте заминала за Франция, дори ако кралят ме попита?

Елизабет се обърна и тръгна към вратата.

– Нашият владетел ще ме намери.

– Но не и Рендолф Маккуин. Сигурна ли сте, че отивате натам?

– Лейди Меридийн – каза тя, като игнорира Ривъс и по този начин смени неприятната тема. – Преди да съм забравила исках да ви кажа, че ви нося съобщение от лейди Клеър. Тя казва, че англичаните са кротки като агънца в сравнение с шотландците. Тя ви умолява да внимавате с непочтените нрави на хайлендците.

Ривъс ококори очи.

Меридийн почти загука от удоволствие.

– Колко мъдро наблюдение! Съгласна ли сте с него? Сивите ѝ очи се превърнаха в извори на тъга.

– Не, доколкото мога да преценя от опита си – Елизабет бързо възвърна самообладанието си. – Лейди Клеър каза също така, че шотландците са грубияни и ви моли да не им обръщате внимание.

Ривъс се разсмя, но може би прекалено весело.

– Тя не е имала Дръмънд Маккуин предвид, когато се е изказвала по този начин.

– Напълно съм сигурна, че съпругът ѝ е включен в преценката ѝ с целия си колорит. Дръмънд не ѝ дава да вдигне дори перо за писане, за да провери сметките. Сестра Маргарет постоянно е край тях.

– Добре ли са те? – попита Меридийн. – Имам предвид Клеър и игуменката.

– Добрата сестра се радва на отлично здраве, а лейди Клеър, като се има предвид колко е упорита, просто цъфти.

– Типично за англичаните – промърмори Ривъс, – да учат на инат невинните момичета.

– Нека не се спираме на жестокостите на мъжете към по-добрия и по-интелигентен пол. Ако ми позволите, бих искала да тръгвам.

И тя излезе с бодра крачка навън. Една вихрушка от достойнство с кралска осанка.

– Изключително загадъчна и красива жена – рече Меридийн.

– Историята на любовта ѝ е достойна да влезе в Завета.

– Разкажи ми.

– Само ако седнеш при мен.

Меридийн седна пак на мястото си в скута му и Ривъс я прегърна леко.

– Елизабет Гордън отдаде сърцето си на Рендолф Маккуин, но краля я държи при себе си, защото са сключили сделка да му служи.

– Значи в това се крие грубостта на Рендолф.

– Да, той често си пати от лошото ѝ настроение.

– Колко дълго нашият крал ще ги кара да чакат?

Нашият крал! С всяка дума тя се привързваше по-здраво към народа на отечеството си.

– Брус има нужда от нея сега. Тя е единственият пратеник, на когото може да вярва.

Меридийн въздъхна и раменете ѝ се прегърбиха.

– Радвам се, че пред нас няма такива спънки.

Меридийн не го знаеше, но риска, който носеха Елизабет Гордън и Рендолф Маккуин, бледнееше пред отговорностите, които тя бе обещала да поеме. Просто беше прекалено наивна по отношение на шотландската политика, за да го прозре.

– За какво разговаряхме, преди тези важни въпроси да отвлекат вниманието ни? – попита той.

Тя го погледна с изражението на жена, знаеща повече, отколкото ѝ се полагаше и се усмихна.

– Тъкмо бе почнал да ми обяснява как една неопитна жена трябва да отхапе мъжествеността на съпруга си.

Мисловните му способности се стекоха в миг в слабините.

– Нищо ли няма да кажеш?

– Не е честно да ме дразниш точно сега по този начин.

– Е, добре тогава. Нека обсъдим новото ми легло. Знаеш ли, че кожарят е смесил сламата с гъши пера? Дюшекът е много мек и тих.

– Само да ти свърши менструацията и ще ти се отплатя, загдето ме дразниш така.

– Значи имам още цял ден да те дразня и предизвиквам.

Срок, не много дълъг за един търпелив мъж. Но когато две вечери по-късно, Ривъс влезе в стаята ѝ, той я намери смъртно болна, а от устните ѝ се носеше миризма на отрова.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Забравил корони и тронове, Ривъс коленичи край леглото на Меридийн и се помоли два пъти на всички светии, които знаеше, да спасят живота на възлюбената му.

Ечемичената отвара, която бе пила миналата вечер, беше отровена. Обезумелият Монфише бе събудил Ривъс по зазоряване, защото бе открил труповете на две дузини пилета, след като им бе дал сварените зърна, както правеше винаги, когато приготвяше отвара. Пилетата сега бяха струпани на куп и щяха да бъдат изгорени! Ривъс заповяда всяко зрънце ечемик в замъка Олдкеърн да бъде изгорено на кладата.

Не бяха виждали никой да се промъква в кухнята или в хамбара. Никой не бе влизал в складовете. И не е било нужно. Монфише, в желанието си да угоди на Меридийн, бе купил отровния ечемик от непознат, който го заговорил пред пивоварната. Готвачът не заподозрял нищо нередно, защото често му се случвало да купува храна от амбулантни търговци. Не е било възможно да знае, че човекът е бил изпратен от Кътбърт Макгиливри.

Дали Меридийн щеше да оживее?

Стомахът на Ривъс се сви при мисълта за алтернативата. Прокле се мислено, загдето си бе помисли, че ще успее да я предпази от коравосърдечния човек, който беше неин баща.

Кожата ѝ изглеждаше бяла като сняг на фона на черната ѝ коса. Лежеше така неподвижно, че Ривъс навлажни пръста си и го сложи пред носа ѝ. Дишането ѝ беше едва доловимо, като докосване с перце, но това му стигаше, за да разбере, че Меридийн се е вкопчила в живота.

– Дръж се здраво, любима – прошепна той.

Сълзите стегнаха гърлото му и опариха очите му, но Ривъс не ги остави да потекат. Ако тя се събудеше и го видеше толкова разстроен, можеше да изгуби всяка надежда.

А надеждата бе всичко, което имаха, според лечителя. Отровата бе свършила работата си и си бе пробила път до сърцето ѝ, което с всеки удар биеше по-слабо.

Лекарят на стария крал Едуард веднъж я бе спасил, но тогава тя бе отпила само глътка от отровата на Кътбърт. А миналата нощ Меридийн бе изпила цяла халба, по думите на Гиби и Лизабет.

– Тя е в Божиите ръце – бе рекъл лечителят. Нима последното

нещо, записано в Завета, сякаш да бъдат думите на един лишен от съпругата си мъж, който бе подценил врага си и бе видял с очите си как неговата принцеса умира? Щеше ли традицията да свърши с една жена, наречена на името на онази, която бе поставила началото ѝ? Беше ли това завършека на един голям цикъл време?

– Не, Господи, моля те! – прошепна той и стисна ръката ѝ.

Кожата ѝ беше топла, а пръстите гъвкави, но безжизнени.

Ривъс мълчаливо отправи молитва към Господ да я спаси. Предложи себе си през всеки миг до края на живота си в замяна на нейния живот.

Вратата се отвори зад него. Уилям пристъпи вътре.

– О, Ривъс, защо? Защо я върна в Шотландия?

Ривъс стана и отиде при него. Болката и обвинението в очите на Уилям почти го унищожиха.

– Не знам, но ще отида в гроба в търсене на отговор, който да облекчи ума ми. А ако тя оживее, кълна се в душата си, ще я изпратя на безопасно място. Знаеш ли, Едуард беше прав. Ние сме страна от зверове.

Тихо, сякаш искаше да убеди сам себе си, Уилям додаде:

– Тя има силна воля. Дори като дете не отстъпваше лесно.

Като дете тя бе станала невеста – неговата невеста. Тогава бе видял как се е вкопчила в живота, но знаеше, че баща ѝ е също тъй решен да я унищожи.

Годините изчезнаха и той отново се превърна в изплашеното момче, застанало пред краля на Англия. Гнева на Едуард и решението му да я спаси от шотландските зверове, му се бяха сторили героични. Може би защото тогава не я обичаше, поне не със страстта на мъжа и със задълженията на съпруга. Никога не бе помислял, че това може да се случи. Като момче не бе изпитал съсухрящата душата тъга и болката, която разкъсваше сърцето му при мисълта, че може да я изгуби.

Животът беше дар от Бог, поне така го учеше свещеникът. Но сега, с убеждение, по-силно от всичко, изпитано от него дотогава, той си помисли, че Бог нямаше пръст в това коварство. Хората бяха избрали руслото, което щеше да поеме живота на Меридийн. Беше време Ривъс да поеме вината и да изиграе своята роля.

Вдигна глава и срещна погледа на Уилям.

– Тя е създадена да живее в хармония, където хората я обграждат с обич, а не с един съпруг, син на месар, който си мисли, че е надминал себе си или с баща, чиято душа се е вкоравила от грехове.

Уилям избърса сълзите от очите си.

– Не се вини за коварството на баща ми. Тя те обича силно, Ривъс. Ако оживее, Меридийн няма да те напусне.

– Би могла да ме обича също така, силно и от Англия – той сграбчи дрехата на Уилям и като го придърпа към себе си така, че носовете им почти се опряха, той добави: – Трябва да ми помогнеш да я убедя. Накарай я насила, ако това е единственият начин. Ще я изпратя с теб обратно в манастира Скарбъроу... ако си свършим добре работата.

– Каква работа?

Ривъс му разказа плана си. Уилям примирено въздъхна.

– Ще направя както казваш, стига тя да оживее.

* * *

Меридийн чувстваше болка навсякъде. Стомахът я свиваше. Чувстваше се така, сякаш беше яла бодливи камъни. Суха горчивина изпълваше устата ѝ. Какво се бе случило? Чувстваше се изпита, изтощена. Едва ли бе яла гранясала храна. По ръцете ѝ нямаше петна от чума. Въпреки това се чувстваше така, сякаш бе обърната наопаки... сякаш отново беше... отровена.

Раменете ѝ се напрегнаха. Да, болестта, горчивината, болезненото изтощение. Същите признаци, както след онази отровна глътка, която бе изпила преди толкова години.

Баща ѝ бе изпратил един великодушен колар. Когато коларят се бе провалил, той ѝ бе изпратил наемник, за да подпали стаята ѝ. А сега отрова. Дори неприятният вкус в устата ѝ беше същия както преди.

Омразата се надигна в нея. Посегна към халбата, оставена до леглото. Слабостта и страха замъгляваха главата ѝ, но след няколко глътки студена, чиста вода, мислите ѝ се проясниха. Усети, че има някой до нея.

Ривъс. В леглото ѝ. Помисли си, че е толкова странно да усеща самото му присъствие. Човекът, който се бе заклел да я пази, беше край нея. Сигурно мразеше до смърт баща ѝ и се самоизмъчваше до болка. В бъдеще трябваше да внимават повече. Щом Ривъс сложеше короната, Кътбърт не би посмял да опита отново да я убие.

Изпълни я страх, а след него дойде и изтощението.

– Проклет да си, Кътбърт Макгиливри! – каза тя на глас.

Надигна се и седна в леглото, стиснала с две ръце каната с вода. Погледна към Ривъс, като мислеше, че той спи. Оказа се, че е буден и я наблюдава.

– От пая с дреболии е – каза той. – Всичките ти прислужнички са на легло, а и половината Форбс се разболяха.

– В ечемичената отвара имаше отрова.

– Не. Никой друг не я е пил, а много хора се разболяха. Между другото, това не се случва за първи път. Преди две години чифт водни кокошки ни накараха първо да тичаме до тоалетната, а после всички се натръскахме в леглата.

Ривъс не бе разбрал нищо.

– Баща ми се опита да ме отрови. Той изпрати онзи Маклийд след мен, след това накара някой да подпали леглото ми. А сега е накарал някого да отрови пая.

– Невъзможно е. Никой друг, освен Монфише, не го е докосвал. Той винаги сам чисти карантите. Дори Сайбил не му помага, когато приготвя пая с дреболии – той се разсмя иронично. – Хитруша е тази Сайбил. Така или иначе, ти си виновна.

Как можеше да бъде толкова сигурен?

– Не съм виновна и престани да се опитваш да ме заблуждаваш.

Той се присви и разтърка стомаха си.

– Снощи ме придума да ям от пая, Меридийн. Откакто напуснах бащината си къща не съм вкусвал това проклето нещо. Докато ти не ме накара.

Опитваше се да бъде галантен, дори след като бе понесъл последиците от отравата.

– Щом не искаш да изопачаваш истината пред Гиби, защо го правиш пред мен? Казвам ти – беше отрова, независимо в коя храна.

– Не, беше развален дроб от един стар елен. – Той се надигна нагоре в леглото и приглади гънките върху завивката. – Монфише е готов да се закълне в това.

Наистина Ривъс изглеждаше болен. Очите му бяха зачервени, а върху лицето му се бе отпечатало изтощение. Щом Монфише беше сигурен за разваленото месо и другите също бяха болни, значи вината се криеше в пая.

– Радвам се, че разбираш – каза той. – Освен това Сайбил наказва съпруга си за лошата работа – Той млъкна и разроши късата си коса. – Ама че остър език има тази Сайбил.

– Какво точно му е казала?

– Не знам точно, но Коунал каза, че не би и помислял да й прави колан на целомъдрието, а по-скоро намордник, който да й затваря устата.

Меридийн си представи, как кльошавият като фиданка готвач бе ядосал топчестата си жена и картината я накара да се усмихне.

– Тя не би могла да си сложи колан на целомъдрието.

Ривъс извъртя очи.

– Не, разбира се. Тежестта на подобно нещо би я смазала.

Разговорите им винаги се насочваха към приятни неща. Меридийн се разсмя, а носле простена, защото ребрата я боляха от повръщането.

Ривъс отмахна завивката.

– Ще извикам Сайбил да ти помогне. Сигурно искаш да се изкъпеш.

Изглеждаше нервен и беше напълно облечен, а тя носеше само една тънка нощница. При други обстоятелства би направил комплимент на дрехата ѝ. Защо сега не я забелязваше? Дали болестта не му бе отнела въображението?

С надеждата да го накара да се чувства по-добре, Меридийн запита:

– Да не се опитваш да ми кажеш по любезен начин, че мириша?

Очите му добиха странно изражение. Той я погледна с тъжен копнеж.

– Не – дрезгаво рече той и се измъкна от леглото.

– Можем да се изкъпем двамата и да проверим дали записаното в книгата за мъжкото дете е вярно.

Вместо да се усмихне и да ѝ отвърне с някоя неприлична забележка, той преглътна мъчително и погледна към часовата свещ. Беше девет сутринта.

– Броуди и другите ме чакат.

После излезе бързо, а Меридийн остана със странното усещане, че Ривъс изобщо не беше болен.

* * *

По обяд отиде в кухнята. Монфише имаше вид на човек с угризения на съвестта за неизпълнен дълг, а Сайбил изглеждаше отвратена от съпруга си.

– Проклетият Макгроу! – изруга готвача. – Убил е този елен преди седмица, а не преди два дни, както ми се кълнеше, когато го купих. Покоро турците ще тръгнат да се разхождат из тези земи, отколкото да дам петак, за да купя лова му друг път. Имаме пресен ечемик от Ейбърхорн. Тази сутрин го докараха. Искате ли да ви направя отвара, милейди?

Сайбил, застанала край масата, само изсумтя и заби в тестото

свитите си в юмрук ръце. Коунал ѝ се закани с пръст.

– А ако ти само ме предизвикваш, жено, ще отида при ковача да му поръчам онова специално украшение за глава, което ти обещах.

Жена му загреба една шепа тесто и го хвърли по него. Докато той успее да изчисти лицето си от лепкавата маса, Сайбил вече бе изчезнала през задния вход.

Меридийн потисна напирания смях и се насочи към килера за продукти.

Сим също бе ял от проклетия пай, но неговият разказ за преживените неволи беше прекалено многословен. Той беше обикновено тих човек или поне си служеше скъпернически с думите.

Седеше пред писалището си, а счетоводните му книги бяха струпани накуп.

– Ужасна нощ прекарах, милейди – продължи той, като мачкаше в ръце перото. – Бях толкова безсилен, че само можех да мигам – веднъж за вода и два пъти, за да ме заведат до онова място.

Сим почти рецитираше думите си, а изборът им беше странен, защото Меридийн в никакъв случай не можеше да си го представи да споменава нещо свързано с личността си. Поне не на нея или на друга жена. В това Меридийн беше сигурна.

– Отвратителна болест, милейди, за всички, които я хванаха.

За всички ли?

– Някой оправил ли се е?

– Да. Ривъс се справи най-бързо. Току-що замина да превозва новите мебели за „Търпението“.

В никакъв случай. Местенето на мебели беше последното нещо, с което той би се захванал, когато знаеше, че тя току-що е станала от леглото. Погледна през прозореца. Глени и Съмърлед се упражняваха с къси мечове, но Ривъс не беше сред зяпачите.

– Сигурно грешиш, Сим.

– Не. – Той извърна поглед от нея, после бързо наведе глава към книгите си. – Видях го да кара фургона на дърводелеца, когато ми каза, че отива към „Търпението“. Каза, че ще си бъде вкъщи преди вечерня. Но вие да не го чакате.

Меридийн не го дочака. Потърси старата броеница. Отсега нататък щеше да се моли с броеницата на принцесата, а старата щеше да даде на Гиби. Намери я в нишата, където Ривъс я бе държал през всичките тези години.

Съругът ѝ. Ривъс Макдъф. На вечерната молитва тя поблагодари

на Бог, че я е благословил с такъв добър мъж. Най-добрият мъж в цял Хайлендс, както казваха селяните за него.

Изхвъркна щастлива от църквата. Ривъс бе отишъл в хижата, защото искаше да ѝ пригответи там някаква изненада, някакъв знак на внимание, който да стопли сърцето ѝ.

Щеше да се престори на изненадана, само за да му достави удоволствие. После щеше да му направи един подарък. Новият гоблен. Щеше да му го даде довечера, в компанията на техните приятели и на всички слуги.

Побърза към замъка, за да успее да го вземе, преди той да се е върнал. В общата зала седеше само Съмърлед.

– Къде е Сирина? – попита тя.

– Отиде с войниците да изпрати Гиби до Ейбърхорн. Но Сим бе казал, че другите още са на легло и се оправят.

– Защо? Гиби още ли е болна?

– Не, момичето е добре, както и моята Сирина. Ривъс изпрати момичето си у дома.

За да бъде с баба си и дядо си. Най-вероятно те се безпокояха за нея.

– Значи Ривъс си е дошъл?

– Да. Дойдохме си преди вечерня – докато говореше, той неусетно въртеше една от бойните си гривни. Жестът беше неуместен, защото се хвалеше с тях само на Сирина. Те не бяха играчки, а и самият Съмърлед взимаше задълженията си присърце.

Изведнъж Меридийн се досети. Липсваше му любимата и чакаше завръщането ѝ.

При мисълта, че самата тя ще види своя любим, Меридийн забрави за гоблена и почти се втурна нагоре по стълбите. Сигурно Ривъс бе решил да се изкъпе, преди да се види с нея и заради това не ѝ се бе обадил, когато се е върнал.

Откри го в стаята да изучава една разгъната карта. До него седеше Уилям. Когато тя влезе нито един от тях не вдигна глава.

– Да не си решил да строиш път? – попита тя, като си спомни какво ѝ бе казал за пътуващите вестносоци.

Брат ѝ се сепна, но Ривъс я удостои само с едни кратък поглед.

– Това е замъкът Килбъртън и околностите му. Сигурно можеш да ги познаеш.

Гласът му звучеше някак хладен и строг. А сутринта се опитваше да я избегне.

Меридийн си помисли, че отново се е разболял и застина.

– Трябваше да останеш на легло още един ден.

– О, не. Горя от желание да видя лицето на баща ти, когато му поискам короната.

Когато той му поиска короната ли? Измежду всички странни неща и непривично поведение, които бе видяла днес, това беше най-особеното.

– Мислиш ли, че ще се изненада, като ме види?

Меридийн вече знаеше отговора, но трябваше да попита.

Ривъс отпи дълга глътка от халбата.

– Няма да му доставя това удоволствие. Достатъчна е декларацията ти. Ето тук има хартия, перо и мастило. Просто я напиши, а аз ще я отнеса на Кътбърт.

Меридийн се сепна. Този Ривъс, когото познаваше, никога нямаше да ѝ откаже мига на отплата.

– Какво ти става?

Погледите им се срещнаха за миг. После Ривъс преглътна мъчително.

– Имам важна работа.

– Да, важна работа, която засяга мен. Поне така разбирам.

– Така е. Рано или късно трябва да я напишеш. – Вниманието му се отклони към колана на принцесата. Меридийн го носеше за първи път. – Така се препоръчва в Завета.

Ривъс говореше истината, но Меридийн бе сигурна, че ще успее да промени решението му, Така че отиде до писалището и написа традиционните думи, с които предявяваше правата си. Като се изключеше гордото туптене на сърцето ѝ скърцането на писеца по тънкия пергамент беше единственият звук в стаята. Все пак я обезпокои факта, че Ривъс не каза нищо по повод на златния колан, който бе сложила. Беше ѝ казал, че избора е неин, но щом се отнасяше до въпросите, свързани с принцесата, той беше специалист по традициите!

След като се подписа и скицира петолистника на принцесата, тя поръси пергаментата с пясък. Когато мастилото изсъхна, тя подаде листа на Ривъс.

Погледът му се плъзна по пергаментата, после го нави на руло и го мушна в старейшинската торбичка на пояса си.

– Кога ще тръгнем за Килбъртън? – попита тя.

– Без тебе. – Той отново седна със странно отчужден вид. – Ти ще останеш тук.

– Само когато на рибите им поникнат пера!

– Оставаш тук!

Не беше в стила му да се държи заповеднически. Сигурно още мислеше, че тя е прекалено изплашена, за да застане пред баща си.

– Откакто ме доведе у дома говориш само как ще наблюдаваш изражението на баща ми, когато му поискам меча.

– Не само затова – многозначително промърмори той. – Знаеш добре любимата ми тема.

Палавата забележка почти ѝ хареса, макар да бе изречена в присъствието на брат ѝ. Но Ривъс нямаше да я придума да се откаже от възможността да види лицето на баща си. Особено след като той знаеше, че той вече беше нейна съдба.

– Какъв фарс разиграваш?

– Не е фарс, Меридийн. – В очите му се четеше откровеност. – Освен ако не искаш да ме видиш как убивам баща ти и набучвам главата му на копие.

Коленете ѝ се подкосиха от ужас.

– Върни ми писмото.

– Не се гневи. Прекалено дълго си била далеч оттук. – Той се облегна назад и с едно докосване по ръката привлече вниманието на Уилям.

– Ако Кътбърт се изправи пред армия от жени, той само ще се разсмее. Нали така?

– Напълно вярно, Меридийн. Много неща са се променили и не всички са за добро.

Как бе възможно да планират отстраняването ѝ? Застанали един до друг, те бяха доста убедителни, но Меридийн още не се беше предала.

– Проклет да си, Уилям, че се съгласяваш с благородния ми съпруг. – Тя хвърли убийствен поглед към Ривъс. – Аз съм важна за цял Хайлендс. Хората ще подкрепят искането ми. Това е част от традицията.

Ривъс грубо ѝ махна с ръка да спре.

– Всичко е прекалено украсено. От теб хората очакват миловидност и цветни пенита и за тяхна радост ти им ги даваш. Но няма да се церемоним толкова с вземането на меча.

– Аз сама ще преценя кои от ритуалите на принцесата ще извърша и кога.

Ривъс грабна халбата и отново отпи, сякаш за да събере сили. После я трясна върху масата и заяви:

– Очаквах да се заинатиш, но този път това няма да помогне. Ще направиш така, както казва съпруга ти.

Меридийн стъпи по здраво на краката си.

– Отивам в замъка Килбъртън.

– Много добре, Меридийн. Ще ти кажа всичко, след като не ми оставяш друг избор. – Той избърса уста с ръкава на туниката си. – Баща ти се закле, че ако отидеш да поискаш меча според традицията, той ще убие всяка жена, която дойде с теб. Това ли искаш?

Вече не се боеше от баща си.

– Родът му няма да го подкрепи, а Уилям ще бъде с нас.

– Уилям не значи нищо за Кътбърт.

Тя премести поглед към брат си в търсене на потвърждение на тези думи.

– Ривъс казва истината, а аз не искам да умирам заради една церемония. Наемниците на баща ми ще получат премия за всеки мъж, жена или дете, убити от тях. Наградата за твоята и моята глава е по една тежка кесия. Ривъс е единственият, когото те няма да докоснат. Баща ни си е запазил това удоволствие за себе си.

– Ето, чу всичко – каза Ривъс с нетърпящ възмущение тон. – Никой от нас не иска да загине, само за да те види как слагаш на главата си офиковата корона и казваш няколко думи от тази книга.

Повече не можеше да понася страхливостта им.

– Тогава прогони наемниците от Шотландия.

Уилям пристъпи по-близо до нея.

– Как бихме могли да го сторим, когато те носят цветовете на Макгиливри? Кой ще ги различи от нашите братя шотландци?

– Не се безпокой, Меридийн – усмихна се без капка топлина Ривъс. – Ще ти донеса короната.

Беше различен – студен и безмилостен. Искаше да разбере защо.

– Ти се закле, че няма да се пролива кръв. Каза, че искаш мир, постигнат с договори и прогрес.

Думите, които трябваше да изрече причиняваха на Ривъс по-голяма болка, отколкото ако бяха забили меч в сърцето му. Трябваше да я отпрати надалеч и то бързо.

Започна да повтаря думите, които вече бе наизустил.

– Излъгах те, Меридийн. Ще се пролее много кръв. Кланът Макферсън напусна Кралската общност. Сама щеше да го забележиш, ако бе обърнала внимание на щитовете, които намаляват дори докато говорим. Дори Мънроу преминаха към Кътбърт. Ще има война. Ако падна в битка, ти ще попаднеш в ръцете му.

Меридийн се олюля, сякаш я бяха ударили. След това се съвзе и

отвърна:

– Мое право е да ти помогна да върнеш обратно тези съюзници. Двамата заедно ще сплотим клановете на Шотландия.

– Така ще бъде – прекалено бързо каза той. – Ти ще ми помогнеш, като ме дариш с пълен замък Макдъфчета, които ще оженим за други фамилии.

Дори да живееше още три пъти по толкова, Ривъс нямаше да забрави агонията по лицето ѝ, която тя дори не се опитваше да прикрие. Не трябваше да отстъпва. Меридийн трябваше да напусне Шотландия. Ривъс бе получил достоверна информация от свещеника, че в момента баща ѝ напредва с армия към замъка Олдкеърн.

– Няма да ти позволя да разменяш децата ми като овце.

– Стига, Меридийн – намеси се брат ѝ, като прекоси стаята и застава до тях. – Ривъс не е героят, за който го мислиш.

– Защо го правиш, Ривъс? – умолително каза тя. – Не приличаш на себе си.

– Боя се, че това е истинският му образ – мрачно рече Уилям. – Винаги е бил такъв, докато ти не дойде.

Ривъс усети, че сърцето му се свива, но трябваше да играе ролята си. Ако тя не си тръгнеше, тогава щеше да премине към другия си план. План, който щеше да съкруши духа ѝ.

– Всичко беше една голяма измама, нали, Ривъс?

Още миг, само няколко още груби забележки и тя щеше да се отправя към безопасността си.

– Това е шотландската политика, проста и ясна. Самата ти си възпитана с нея. Не се преструвай на друга.

– Но ти не си като баща ми. Ти искаш мир.

– И ще го получа с върха на ето този миротворец. – Той сграбчи дръжката на големия си меч. – А ти ще стоиш зад тези стени.

Уилям сграбчи ръката ѝ.

– Винаги е такъв преди битка.

– Битка ли?, Мислех, че се шегува. Мислех, че...

– Мислеше, че ще дам писмото на Кътбърт, а той ще изскочи от богушите си от бързане да ми даде меча ли?

– Обеща да не ѝ казваш, че... – извика Уилям.

– Знаеш как стоят нещата, братко – Ривъс скочи на крака и им обърна гръб. – Меридийн ще трябва да свикне.

Меридийн реши, че Ривъс отново е прекалил с пиенето. Защо иначе ще се олюлява, а ръцете му ще треперят? Носеше същите дрехи, като

тази сутрин и изобщо не изглеждаше зле от яденето на разваления пай.

Реши да почака, да чуе извинението му и да му прости. Преди също бяха имали разногласия. Отново щяха да спорят. Но на следното утро, след като не го видя до себе си на молитва, Меридийн се отправи да го търси.

* * *

– Той е в „Търпението“ – обясни й претрупания със задължения Броуди.

Стояха на прага на конюшната, а шерифът оглеждаше един хамут.

Любимият кон на Ривъс не се виждаше в нито един обор. Явно, че нямаше махмурлук. Самата тя се чувстваше много по-добре, поради което реши да продължи по-нататък разследването си.

– Тогава ще отида дотам. Как да намеря това място?

– Не можете да отидете в „Търпението“, милейди. Това е негово лично място. Той току-що сложи легло там и... Не би искал да ви види там.

Меридийн смутено обшари с поглед физиономията на Броуди в търсене на някакъв знак, че се шегува. Обветреното му лице беше непоницаемо, както винаги. Жалко, че не го бе опознала по-добре. Освен по време на хранене, тя почти не бе разговаряла с наставника на Ривъс.

Най-доброто средство против упоритостта беше прекия подход. Извика на коняря да й оседлае нейния кон, после отново се обърна към Броуди.

– Ако не вие, тогава някой друг ще ми каже къде е хижата.

Хамутът се счупи и Броуди го захвърли настрана.

– Едва ли, защото всички се подчиняват на заповедите му.

– Значи Ривъс ви е казал да държите в тайна местонахождението на хижата му... дори от мен?

– Малцина знаят къде се намира. Дори дърводелецът не знае къде е хижата.

Сим бе казал, че Ривъс сам бе откарал натам фургона с мебелите. Защо беше тази потайност? Изведнъж си спомни.

– Шериф Броуди – търпеливо каза тя, – обещавам да се правя на изненадана.

Той я зяпна с отворена уста.

– Наистина ще се получи голяма изненада, ако отидете там.

Само Уилям се съгласи да я придружи. Докато яздеха през ливадите един до друг, Меридийн забеляза в очите на брат си съжаление и

несигурност.

Сгушена в един речен завой, напълно уместно наречен от местните хора Змийски, хижата беше по-малка от апартамента на Меридийн. Стените на постройката бяха изградени от измазани с хоросан груби греди, а покрива беше от слама.

Уилям намръщено ѝ помогна да слезе от коня.

Меридийн извади гоблена от торбата си. Смяташе, че сега е подходящият момент да го даде на Ривъс.

– Нещо не е ли наред, Уилям? – попита тя. – Изглеждаш така, сякаш отиваме на погребение.

Той я погледна разсеяно и я поведе към вратата.

– Сигурно още не съм се оправил от онзи гранясал пай.

Първото впечатление, че нещо не е наред достигна до Меридийн в мига, в който дочу откъм хижата женски кикот. Гол до кръста и със събути ботуши, Ривъс седеше на един от столовете, а на ниската масичка пред него бе разгъната омразната карта.

Въздухът беше изпълнен с миризма на току-що отрязано дърво. Очите ѝ се спряха на ваза със свежи лилии.

Ривъс изненадано вдигна глава, после погледна свирепо към Уилям.

– Нали знаеше, че не трябваше да я водиш тук?

Меридийн не можа да помръдне краката си.

– Аз настоях.

Ривъс хвърли поглед към леглото.

– Не почука, преди да влезеш.

Очакваше да срещне съпротива у съпруга си, но войнствеността му беше нещо ново.

– Ривъс – изчурулика нечий глас иззад завесата на леглото, – прати ги да си ходят и се връщай в леглото. Нали ти обещах още един път да ти изгризкам мъжествеността.

Меридийн трепна и зяпна като вкаменена към леглото. Там имаше жена, която използваше любовните фрази, изречени насаме с Ривъс от самата Меридийн. Беше докарал мебелите сам, за да не може никой друг да знае за това място, където щяха да са скрити греховете му.

Тя събра смелост и направи крачка напред.

– Отколко време имаш тази любовница?

Ривъс изведнъж се намуси и заби поглед в гредите на тавана. Уилям се размърда неспокойно до нея.

Меридийн стисна здраво гоблена и преброи до десет, после до

двайсет, но не получи отговор. Гневът нахлу в нея като горещ вятър.

– Пожелай сбогом на законните си наследници, Ривъс Макдъф. Връщам се в Англия.

Все още вдигнал глава нагоре, той цъкна с език.

– Пак ще дойдеш при мен.

– Когато язовците полетят!

Едва тогава той погледна към нея със студени от решителност очи.

– Кой ще плати престоя ти в манастира? Не очаквай това да е съпруга на една избягала жена.

Ярост, болка и унижение се бореха в нея. Победи яростта.

– Не се безпокой за мен, Ривъс Макдъф. Достатъчно добре съм се справяла сама години наред.

– Ще те отведе там – намеси се Уилям. – След час ще сме готови за път. Остави го на любовниците му.

– Виж какво, Меридийн – започна Ривъс, като понечи да стане.

– Стой си на мястото, проклета змия. – Вдигна тя ръка към него.

– Виж какво – подхвана отново той. – Минахме по каменист път, докато стигнем дотук, но сега, след като вече знаеш, ще бъде по-добре.

– По-добре ли? Предпочитам да ме срещне глутница гладни вълци, отколкото да остана да живея тук с тебе. Прелюбодеец!

– Не трябва да ми се сърдиш, само заради една жена.

От страх, че ще се разплаче, тя погледна умолително към Уилям. Той я хвана за ръката и на нея ѝ се прииска да се притисне към него.

– Ела, сестричке.

– Остави Завета – обади се Ривъс. – Но можеш да вземеш колана.

Меридийн изгуби контрол над себе си. Освободи се рязко от ръката на Уилям, отиде до Ривъс с решителна крачка и захвърли гоблена в лицето му. После изхвъркна из вратата със замъглени от сълзи очи.

Ривъс не посмя да се изправи. Коленете едва ли щяха да го задържат. Сви се в стола и разгъна платното. Продължи да гледа гоблена, дори след като ги бе чул да се качват на конете. Лицето, което увенчаваше творбата беше неговото собствено. Подобните на ръце клони държаха по едно момче или момиче, всяко хванало в ръце парчета плат с различните шарки на хайлендските кланове.

Бабата на Гиби се измъкна иззад завесата на леглото. Косата ѝ беше побеляла, макар по лицето ѝ да имаше по-малко бръчки, отколкото на много други жени на нейната възраст.

– О, Ривъс – проплака тя, – тъжно е това, което сторихме днес. Ти разби сърцето на момичето.

А също и своето.

О, Боже, как щеше да управлява без нея? Това, което някога му се бе виждало като величествено бъдеще, Сега изглеждаше като изгнание в чужда страна. Как щеше да коленичи в църквата и да говори искрено на Господа, когато в душата му имаше толкова чернилка? Как щеше да бъде честен, когато вече нищо нямаше значение?

Продължи да мисли над този въпрос още един ден и една нощ. Утехата дойде с мисълта, че тя сигурно е доста далеч по пътя си към Англия. Битката сигурно скоро щеше да почне, след като армията на Кътбърт маршируваше по ливадите пред замъка му.

* * *

Оставила го далеч зад гърба си Меридийн малко обръщаше внимание на хайлендския пейзаж. Сърцето ѝ бумтеше като тъпан. С всяка измината миля ударите му ставаха по-силни. Това усещане не беше ново. Веднъж вече беше го усетила, на борда на кораба, след като Ривъс я бе отвел от абатството. Знаеше, обаче, кой е източникът на притесненията ѝ. Трепетът в гърдите ѝ беше зова на Хайлендс. Родината я викаше да се върне обратно.

Сякаш по принуда тя погледна през рамо. Някога бе проклела Шотландия, но това беше преди време, преди да опознае хората на Елджиншър, преди да се срещне със Сирина и Съмърлед, с красивата Елън, с тихата Лизабет и с милата, сладка Гиби.

И с Ривъс. Стомахът ѝ се надигна като корк, но не беше от ездата. Яздеше най-добрата кобила от конюшните на Ривъс.

Ривъс. Сълзи пареха очите ѝ, но не искаше да ги оставя да потекат. Женкар като него не заслужаваше нейната любов и привързаност. Но защо се бе хванал с тази жена? Каква ли черта ѝ липсваше, която би подтикнала Ривъс да търси другаде женска компания?

Дали името „Търпението на Макдъф“ нямаше някакво друго, скрито значение? Да, помисли си тя. Там се бе изчерпало търпението му към съпружеската вярност и благоприличието. Дано този грях да бе почернил душата му.

Част от нея, обаче, не можеше да се примири със случилото се, защото този образ някак не му подходеше. В миговете, когато ума ѝ не беше замъглен от представите за онова, което я бе отблъснало от него, тя се чудеше дали всичко видно в хижата – жената и неразкайващия се съпруг – не ѝ се бяха привидели. Онзи мъж там беше непознат.

Беше разпитала Броуди, Уилям и онези от младите Форбс, които я

придружаваха като ескорт. Започна да ги подпитва още докато кулите близнаци на замъка Олдкеърн се виждаха.

Броуди направи само един кратък коментар по повод прегрешението на Ривъс:

– Жената трябва да се подчинява на мъжа си.

Глени Форбс само бе стиснал челюсти и бе забил поглед в пътя пред него.

Друг един от неговите роднини бе заявил:

– Мъжът има своите нужди. Но не бе прозвучал убедително.

Докато размишляваше, реши, че е сбъркала, като не е поговорила със Съмърлед. Защо при последния им разговор в общата зала той беше така намусен? Защо Сайбил просто бе изгледала мъжа си, вместо да го прекъсне и да го поправи? И защо Сим се бе държал така уклончиво и виновно?

Ето това характеризираше целия ден. Вината. Беше толкова огорчена от Ривъс, че дори не спря да каже довиждане на новите си приятели. Лизабет и Елън заслужаваха по-добро отношение от принцесата на Инвърнес. Сим заслужаваше лично да получи обратно кесията на баща си. Дали Гиби щеше да запомни Меридийн като мащехата, която се бе появила в живота ѝ само за няколко кратки месеца?

Ами онова момче с блеснали очи, което в деня на нейното пристигане ѝ беше подарило скъпоценната дървена чаша? Каква ли история щеше да измисли Ривъс в обяснение на прибързаното ѝ заминаване?

Но вината не беше на Меридийн. Ривъс бе пристъпил клетвата си. Ривъс възнамеряваше да започне война. Ривъс бе отпратил дъщеря си.

Защо?

Тази дума я тормозеше подобно на съсухряща болест. *Защо, защо, защо?* Ако Ривъс смяташе да тръгне към замъка Килбартън, за да се бие с Кътбърт, защо бе изпратил Гиби в онова заспало селце Ейбърхорн? Тя щеше да бъде на по-безопасно място зад стените на Олдкеърн.

Освен ако не възнамеряваше да поведе битка някъде другаде. Тази мисъл си проби път сред бъркотията в главата ѝ. Меридийн пришпори леко коня си, за да се изравни с Броуди.

– Ривъс възнамерява да обсади замъка Килбъртън. Затова искаше да си тръгна и пак заради това отпрати Гиби.

Броуди стисна юздите по-здраво и жребецът му пристъпи настрани.

– Не, милейди. Той не би започнал война без мен или Форбсови. Това би било безразсъдно, а Ривъс рядко е глупав.

В този аспект тя не познаваше добре Ривъс. Поне не този Ривъс,

когото бе оставила зад себе си. Защо не бе оставил Гиби в крепостта? И защо бе отпратил Меридийн?

Прозрението я озари подобно на сноп слънчеви лъчи след пороеен дъжд. Ривъс я бе отпратил. Болезнените му думи бяха само преструвка.

– Проклето да е благородното му сърце! – изруга тя на глас и дръпна рязко юздите на коня си. – Връщам се.

Броуди също спря коня си.

– Не можете.

Меридийн погледна към Уилям, но той извърна глава. Разбра, че брат ѝ бе помогнал на Ривъс да я измами. Само Глени Форбс срещна погледа ѝ. Ето защо Ривъс винаги караше Съмърлед да командва Форбсови. Младият Маккуин бе преминал през битка, но не бе устоял на очите на Меридийн, когато се бяха срещнали за последен път. Срамът го бе накарал да си играе с бойните си гривни, вместо да погледне Меридийн в очите и да я излъже. Сим се бе засрашил от нея. Коунал се бе държал непривично смело, а Сайбил се бе разгневила на странното поведение на мъжа си.

Но най-лошо от всичките им действия бе държанието на Ривъс към Меридийн. О, да. Той бе намислил да я изключи от надигация се конфликт. За негово нещастие не бе преценил, че тя също се чувстваше отговорна за запазването на мира в Хайлендс.

Баща ѝ се бе заклел да сложи край на легендата за принцесата. Със злите си дела той бе убедил за известно време Меридийн да стори същото. Но сега тя искаше да запази наследството си и да бъде достойна за жените, които векове наред се бяха жертвали, за да запазят хайлендския мир.

– Глени – подвикна тя, – ще ми помогнеш ли да науча Ривъс Макдъф, че жена му не е крехко цвете?

– Аз... ъ-ъ... – напълно объркан, той с мъка овладя коня си.

– Ще ме подкрепиш ли, за да му покажем, че не е правилно да се подценява принцесата на Инвърнес? – настоя тя.

Изведнъж той се превърна в истински воин. Изправи се на седлото си.

– Да, милейди. Върни се, Броуди! Всички Форбс, при мен! – изкомандва той.

Обкръжен от Глени и роднините му, Броуди нямаше друг избор.

– Този грях е твой, момче.

Глени изпъчи гърди, а очите му се присвиха уверено.

– Не беше правилно Ривъс да я отпраща. Мястото на принцесата е в

Шотландия.

Уилям приближи коня си до този на Меридийн.

– Тя трябва да се върне, шерифе – дрезгаво рече той. Погледна към Меридийн и добави: – Меридийн е единственият ни шанс. Събери смелост, сестричке моя, и помни, че ще искаш короната от едно чудовище, което е заповядало смъртта ти.

Меридийн дръпна юздите и насочи коня си обратно към дома.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

На следващия ден по залез слънце се изкачиха на хребета на хълма, надвиснал над замъка Олдкърн. В ниското се виждаше добре въоръжена армия, разположена покрай външната му ограда. Един пряпорец с герба на баща ѝ подсказва на Меридийн всичко, което искаше да знае.

Повика Броуди и му обясни какво трябва да направи.

– О, не, милейди. Прекалено опасно е. Ако шпионите на баща ви надушат, че...

– Знам пътя към задната врата, Броуди. Веднъж вече съм го използвала. Няма отново да падна в ръцете на този звяр.

Очите му блестяха като злато от светлината на залязващото слънце.

– Тогава вземете с вас Глени или Уилям.

Меридийн отново избра дързостта, за да го разколебае.

– Със същия успех мога да поведем пред себе си знаменосец, който да оповестява пристигането ми.

– Но те могат да ви помислят, че сте някоя от жените в обоза и ще се отнесат към вас по съответния начин.

Беше готова да се държи като истинска лека жена, за да се добере вътре.

– Тогава ще им кажа, че съм болна от френската шарка.

Броуди извърна глава, но устните му се извиха в насмешка.

Меридийн сграбчи лакътя му.

– Не се тревожи, Броуди. Аз съм принцесата на Инвърнес. Все пак, дай ми жълтия си шарф, за да скрия цвета на косата си.

Без да престава да мърмори в израз на несъгласие, Броуди направи както тя искаше.

– Тогава вървете тихо и внимавайте. – Той ѝ подаде една кама, мушната в кания. – Използвайте я бързо и се целете тук. – Той очерта линия напреки на гърлото си. – Ножът е по-остър от бръснач.

Меридийн преглътна с мъка при мисълта, че можеше да отнеме нечий живот, та дори и за да запази своя. Но трябваше поне с това да успокои шерифа. Тя кимна и мушна ножа в ръкава си.

– Освен това трябва да заобиколите езерото – настоя той, като ѝ посочи мястото. – Сигурно поят конете си там. Направете голям кръг на юг, но не излизайте от сянката на гората, докато не падне нощта.

След една последна прегръдка с брат си и кратка молба към Господ

да пази Уилям, Меридийн покри косата си с шарфа. След това придърпа качулката на наметалото си и навлезе в гората, където щеше да изчака мрака.

* * *

– Вземи – Елизабет Гордън, пратеничката на Робърт Брус, подаде една халба с ейл на Ривъс. – Това е най-доброто пиво в цял Хайлендс.

Стояха на върха на по-новата от квадратните кули на замъка Олдкеърн. Външната стена бе оброчена с палатки и лагерни огньове. Овцете и говедата бяха прибрани във вътрешния двор, а селото бе изпълнено с хора от близките ферми.

Ривъс обърна лице срещу нощния вятър и се взря във врага.

– Казваш, че е така вкусен, защото Рендолф го вари?

– Дали ще са неприятности или ейл, Рендолф е майстор в забъркването им – гласът ѝ се снижи. – Каж ми, какво си мислиш.

Успехът се крепеше на поддръжката на съюзниците му. Беше разпратил вестоносци при Съдърленд, Маккуин и при Брус. Елизабет Гордън не бе отишла в Кале, както бе казала, а в Елджин Енд, където бе научила вестта за похода на Кътбърт срещу замъка Олдкеърн. Беше се върнала незабавно и оттогава пренасяше съобщения между Ривъс и Кътбърт.

– Ривъс?

Той ѝ отговори с цялата си честност.

– Превъзхождат ни трима срещу един. Той исчица горите ми и пред очите ми строи обсадни машини. Кланът Дейвидсън държи пътя към Елджин Енд. Кътбърт ми предаде по теб съобщение да се предам. Пак по теб аз му отговорих да пропадне в ада дано. Хората ми седят като сакати полски мишки и чакат да ги грабне ястребът.

– Какво усещаш ти самият?

Ривъс знаеше какво има предвид и макар да се противопоставяше на тази мисъл, почувства че съпротивата му отслабва. Меридийн си бе отишла, а без нея той беше само една куха черупка.

– Чувствам се нещастен, Елизабет.

На другия ден щеше да има битка и съдбата на всеки мъж, жена, дете и звяр сред стените на замъка Олдкеърн беше в Божиите ръце. Този въпрос, обаче, му бе дотегнал, защото от пристигането на Кътбърт не бе говорил за нищо друго.

Предпочете да засегне един интригуващ въпрос.

– Ще се омъжиш ли за Рендолф, щом свърши службата ти при

краля?

– Да – тя му се усмихна кисело и му пожела лека нощ.

Останал сам Ривъс отново насочи вниманието си към полето. Откъм външната стена долетя звука на арфа и флейта, а заедно с тях гласове, които повече подхождаха на свине. На лунната светлина езерото блестеше като сребро, а гърбовете на бойните коне приличаха на черни камъни. Оттатък езерото и по-далеч на изток войниците почиваха в сянката на почти завършените обсадни машини.

Едно движение привлече окото му. Една блудница заобиколи по края лагера на стрелците с лъкове. От наблюдателницата жената изглеждаше на Ривъс не по-голяма от буболечка. Един от стрелците изостави топлината на огъня и се приближи до нея, но тя не му обърна внимание, вероятно с намерението да предложи услугите си на войниците с по-дълбоки кесии.

Леките жени и веселите компании бяха гледка, която можеше да се очаква преди битка, особено в една армия, сигурна, че ще победи.

За стотен път Ривъс се прокле, че не бе предвидил обсадата. Но доскоро беше погълнат първо от желанието Меридийн да приеме преопределението си, а след това да я накара да си тръгне.

В това поне бе успял. Все пак, докато оглеждаше отбраната си за последен път, си помисли, че щеше да бъде по-добре, ако тя беше край него. С тази егоистична мисъл се върна в стаята си. Така и не успя да я избие от главата си.

Сънят дойде трудно. Най-сетне Ривъс се унесе и заспа като мъртъв, което всъщност беше добре дошло. Когато се събуди, първата му мисъл беше за Меридийн, сякаш тя бе прекарала с него цялата нощ.

Знаеше, че този ден ще дойде. За Ривъс открай време мисълта за бъдещото неотменно се съпровождаше от тази да предизвика Кътбърт и отнеме меча на Чаплинг. Сърцето му се свиваше от болка, че по време на битката щеше да отнеме поне един човешки живот.

Стана и с помощта на Съмърлед облече плетената си ризница, сложи гривните си и бойните ботуши. Посегна към меча си, но откри в ножницата само един малък свитък.

„ Чака те по-хубав меч. “

Под думите, в средата на съвършено изрисуван петолистник, беше изписана буквата М.

Сим се втурна в стаята. Погледна го и изрече възторжено:

– Лейди Меридийн отива да вземе меча!

Сирина, Лизабет и Елън вървяха начело на тъпа жени. Преминаха

през вратите и навлязоха в площта, оградена от външната стена. Майките носеха невръстните си дъщери. Бабите водеха едва проходилите момиченца за ръка. Момичета на всякаква възраст и с различна външност вървяха ръка за ръка към пролуката в стената. Изглеждаха така, сякаш отиваха на панаир, а не в лагера на вражеска армия, готова за битка.

Цвилеха коне, лаеха кучета. Някъде на север избумтя гръмотевица. Оръжията на рицарите подрънкваха, докато те смутено пристъпваха от крак на крак.

Тогавя Ривъс я видя. От мястото си над главната врата на замъка той забеляза как Меридийн сваля наметалото си и разтърсва великолепената си черна коса. Върху нея беше закрепен венец от офика. Беше облечена в най-хубавата дреха от гардероба си. Роклята беше кървавочервена и беше оброчена със злато, както бе описано в Завета. Същата рокля бе носила първата принцеса на Инвърнес.

Сърцето на Ривъс се качи в гърлото му. Втурна се надолу по стълбите с намерението да я спре. Къде бяха стражите? Как, по дяволите, тя бе успяла да се вмъкне в замъка Олдкеърн и да остави онази бележка в ножицата?

Пресрещна го Съмърлед. Момъкът се опита да надвика гълчавата от женски гласове:

– Къде е Броуди?

Ривъс сви рамене и се опита да си пробие път сред движещата се тълпа жени. Скоро, обаче, го бутнаха. Той се спъна и с мъка запази равновесие. Сякаш те нарочно му препречваха пътя.

По гърба на Меридийн пролази мраз. Краката й се вдървиха като пръчки. Щом започнаха да вървят, тя потърси знамето, развяващо се над бащината й палатка и се насочи в тази посока. Всяка измината крачка отнемаше по малко от смелостта й.

Цял живот се бе бояла от него, а той повече от всички искаше да я види мъртва. Ако не беше огромната й любов към Ривъс, дори задълженията й като принцеса едва ли щяха да я накарат да раздвижи вдървените си крака в посока към човека, който бе направил живота й нещастен.

Офиковите листа боцкаха главата й, а морето от войници пресече решителността. След това чу зад себе си женските гласове и този радостен звук я тласна напред. Не можеше да избегне съдбата си.

Покривалото над входа на палатката беше отменнато. Със свито сърце видя как баща й излиза навън. Една фигура, по-висока дори от онзи човек, когото бе запомнила като малко дете. Беше облечен в толедска броня, а шлема си носеше под мишница. Хайлендската корона, тежкия

златен пръстен, украсен със символа на Шотландия, обрамчваше глава-та му. Косата му беше дълга до раменете, но възрастта бе изпепелила русия цвят.

Още няколко стъпки и тя прочете изписаната на лицето му омраза, но дори горчивината от това изражение не можеше да я разубеди. Веднъж завинаги щеше да детронира този недостоен крал, който бе властвал над нея със същата злоба и отмъстителност, с които се бе отнасял към целия народ. Те заслужаваха нещо по-добро и тя щеше да им го даде. Ривъс Макдъф. Нейният съпруг, мъдър и любящ, щеше да донесе мир и единство на Хайлендс.

Но дълбоко някъде в нея едно малко момиченце все така се свиваше и молеше баща си да не го изпраща надалеч. Меридийн се изправи гордо. Вече не беше това изплашено дете. Родителите ѝ я бяха довели на този свят със съзнанието, че един ден този миг ще настъпи.

Едва тогава майка ѝ излезе от палатката. Меридийн почувства нов прилив на решителност. Някога толкова красива, че бе вдъхновявала поетите, Елинър сега изглеждаше измъчена и стара. Черната ѝ коса, както обикновено, беше прибрана под прилепнала шапчица. Същата тази шапчица, която скриваше догмите на Завета и, която покриваше символа на мощта на принцесата.

Сравнена с образите, които Меридийн си бе изградила за съименничките си, за Сорша и за Мери, тази Елинър беше един блед израз на жените от рода си. Като видя майка си в този вид, Меридийн прокле баща си и мълчаливо се закле, че нейната собствена дъщеря ще предаде на бъдещето легендата с достойнство ѝ гордост.

Ривъс щеше да го направи възможно, защото щеше да обича и да се радва на дъщеря си така, както на Гиби. Дали я гледаше сега? Меридийн потисна порива да се обърне и огледа шумната гълпа зад гърба си.

Не можеше да си позволи да се разсейва. Имаше мисия, която трябваше да изпълни.

Днес нямаше да има война, като се изключи битката между дъщеря и баща. С тази мисъл на ум, Меридийн ускори крачка и се насочи към най-жестокия човек, когото наричаше баща.

За нейна изненада войниците, облечени в цветовете на Макгиливри, отстъпваха от пътя ѝ, сваляха шлемовете си и сведоха глави. Погледна към баща си.

Първо изненада, а после нещо като страхопочитание премина по лицето му. Беше я създал, беше я бил и се бе опитал многократно да отнеме живота ѝ. Какво ли можеше сега да накара очите му да я гледат

сепнато, сякаш бе зърнал собствения си призрак?

Коленете му се олюляха и за миг Меридийн си помисли, че той ще коленичи пред нея. Но една друга, лична злоба изпълни очите му. Злоба, насочена изключително срещу дъщерята, която можеше да разруши обсебилата го жажда за смърт. Меридийн усети, че този отминал миг на слабост беше Не заради нея, а заради легендата за принцесата. Заради задължението, което тя трябваше да изпълни. Не заради жената, която някога е била само едно малко дете, изцяло под неговия контрол.

Той също бе зашеметен от респекта, който тя извикваше.

В този ден нямаше да има клане на жени и деца, а само празненства. Мечът на Чаплинг щеше да смени господаря си. Една кралица щеше да се възкачи на трона си. Една жена щеше да подкрепи съпруга си.

Един войник сграбчи ръката на баща ѝ и привлече вниманието му. По близостта му с Кътбърт и по разговора им Меридийн предположи че по-младият мъж е Робърт, по-големият ѝ брат, който беше само една сянка в крайчеца на паметта ѝ. Сега той беше без значение, страничен наблюдател на един велик момент.

Брат ѝ отстъпи назад. Меридийн спря и тържествено погледна Кътбърт Макгиливри. Очите ѝ не трепнаха дори за миг.

С ясен и заповеден тон, тя изрече думите, които бе написала:

– Както Меридийн пред Хейкън и след тях през вековете, до Елинър, която ти е дала това право, аз заявявам пред Бог, че съм принцесата на това време. Заклех се в брачна вярност на Ривъс Макдъф, както и той на мен. Приех догмите на Завета и с властта, дадена ми от моята съименница и като продължение на жените от моя род, заповядвам ти да ми дадеш меч на Чаплинг и короната. Да се заклънеш във вярност на Ривъс Макдъф, новият крал на Хайлендс.

Устните на баща ѝ се извиха подигравателно, но зад тази усмивка тя съзря уважението, което той така бе искал да изкорени, към една легенда, омаловажавана от него до настъпването на този ден.

След това той огледа армията си и видя, че те се покоряваха. Примирено свали короната и я запрати към Меридийн, а тя я хвана във въздуха. После бавно изтегли меч на Чаплинг. Направи крачка към нея и бронята му иззвънтя. Очите му вещаеха смърт, макар ръката му да не стискаше здраво меч.

Елинър го пресрещна и сграбчи острието с голата си ръка.

– Аз ти дадох този меч, съпруже мой, и сега го взимам обратно.

Меридийн осъзна, че майка ѝ също бе предусетила намеренията на съпруга си и най-сетне бе намерила сили да му се противопостави.

Ако Кътбърт мръднеше, острието щеше да разреже ръката ѝ на парчета.

Пред очите на зашеметената Меридийн баща ѝ отстъпи за първи път пред жена си. Със свободната си ръка Елинър сграбчи дръжката на оръжието и се обърна към Меридийн. Държеше меча с почит, каквато не бе показвала към другите традиции, изисквани от поста, на който бе родена да служи. Съжалението затрептя в очите ѝ като сянка на бледата луна.

С мокро от сълзи лице Елинър подаде меча.

– Властвай дълго и разумно, Меридийн. А ако в сърцето ти има място за прошка, моля те, дай ни я.

Меридийн се олюля под смесената тежест на меча и чувството в думите на майка ѝ. Една ръка я подхвана през кръста и я задържа. Ривъс. Както винаги съпругът ѝ беше на мястото си, за да ѝ даде поддръжка и сила.

Двамата останаха неподвижни, докато Елинър, придружена от Кътбърт, напускаше бойното поле. Лишен от кралска титла, той вече беше един воин без армия. Малкото момиче в Меридийн изведнъж го съжали, но прошката ѝ щеше да свърши по-добра работа другаде.

Вдигна глава и видя новия крал на Хайлендс.

– Мисля, че този меч е твой – усмихна му се тя. Той посегна да го вземе, но тя го спря с думите:

– Но с него идват много отговорности.

– Тях търся, Меридийн, любима моя.

Той коленичи пред нея, а тя си спомни как веднъж си бе мислила, че короната ще подхожда на разкошната му коса. Сложи я на главата му. Той вдигна лице към нея, с чело, опасно с пръстен златни магарешки бодли. Меридийн си помисли, че той е най-хубавият и способен мъж в целия християнски свят.

– Вярвам – тържествено каза той, – че никога няма да видиш в действията ми слабост.

Тълпата започна да шуми. През гълчавата тя му отвърна:

– Само ако бях сляпа, бих открила слабост.

Той кимна, но очите му просветнаха дяволито.

– Тогава може би ще видиш в греха ми една мъничка грешка, направена от един замаян от любов мъж?

Като отмести меча настрана, тя се приведе над него и попита:

– Коя беше онази жена в леглото ти?

Ривъс почервения от смущение.

– Бабата на Гиби.

Меридийн му повярва и изпита такова облекчение, че трябваше да се облегне на меча. О, какъв негодник беше този Ривъс! Но беше нейният негодник.

– Ако ми простиш, Меридийн Макгиливри, ще прекарам остатъка от дните си в усилия да те направя щастлива. Обичам те повече от тази корона, която ми даде с любов, повече от този меч, който можа да ми дадеш, дори повече от следващия дъх, който ще влезе в гърдите ми.

– И аз те обичам, Ривъс Макдъф.

Тя отстъпи назад и сложи меча върху обърнатите си нагоре длани. С гордост и любов, тя пое задълженията си на кралица на Хайлендс.

– Чуйте ме, хора на Елджиншър – каза тя в настъпилата почтителна тишина. – Аз, Меридийн, предавам управлението на нашата страна и властта над нашия народ на Ривъс Макдъф и с това го наричам наш владетел и господар на моето сърце.

Настана всеобща веселба. В яркото синьо небе полетяха шапки и шлемове. Той взе меча от ръцете ѝ, а Меридийн направи дълбок поклон.

– Стани, моя любов – той я изправи и я притегли в ръцете си, които бяха силни и сигурни, ръце, които щяха да я пазят през дните и нощите пред тях.

Скрита на сигурно място в топлината на прегръдката му, Меридийн прокуди духовете на миналото и гордо застана до мъжа, който щеше да управлява тази страна с топлина и доброта. Мъжът, който щеше да ѝ даде любов и смелост да посрещне съдбините си.

ЕПИЛОГ

Аз съм принцеса Меридийн, втората с това име, която сложи офиковата корона и първата, която роди принц на Инвърнес. Нарекохме момчето си Кенет Александър.

Аз съм Ривъс Макдъф, крал на Хайлендс и изтормозен съпруг на най-опърничавата сред всички жени, принцеса Меридийн. Архиепископ Томас кръсти нашия мъничък принц Хейкън от Инвърнес.

КРАЙ

© 1995 Арнет Лем
© 1996 Радослав Христов, превод от английски

Arnette Lamb
Maiden of Inverness, 1995

Сканиране и разпознаване: ?
Начална редакция: Xesiona, 2008
Редакция: maskara, 2008

Издание: ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9734>]